

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA

posebna priloga Kratkočasnika,
glasila Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2014/15, 26. januar 2015

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA, posebna priloga Kratkočasnika, glasila OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 26. januar 2015

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Julija Planinšek, Klara Peklar, Luka Deželak, Rebeka Zajtl, Anja Jager, Zarja Nemeč, Iris Ilijevec Vodišek, Nik Ojsteršek, Nadja Gorišek, Taj Očko, Julija Pristovnik, Žiga Ulaga, Goran Stiblik, Tina Vorina, Špela Videc, Barbara Grešak, Dani Klepej Ramšak, Jakob Ferlin, Ana Gaberšek, Gaja Kolšek, Ajda Kolšek, Urša Erjavec, Lea Verbovšek, Simon Planko, Ivana Čačič, Enja Ratej, Rok Planko, Nika Brečko, Zala Tausers, Gloria Sevšek, Kaja Poljšak, Jernej Frece, Tilen Rezec, Žan Gradišnik, Alen Škoberne, Lara Obrez, Rina Medjić, Maruša Sajovic, Julija Potočnik, Jan Zorko, Urša Kodrin, Eva Kodrin, Nina Zupanc, Ajda Klepej, Sara Sakić, Ajda Kostevc, Gašper Ravnikar, Lara Zalokar, Maja Rutar, Anja Stopar, Nina Stiplošek, Valentina Bezgovšek, Taja Padežnik, Tjaša Ravnikar, Tjaša Gradišnik, Urška Plahuta

Naslovnica: Aleks Brižič

Reklamni oglas: Anita Blatnik

Strip: Pia Privšek

Mentorice učencev: Ksenija Vozlič, Marica Trupej, Klaudija Košenina, Jasna Lapornik, Marija Kotar, Irena Plevnik, Romana Juvan, Dragica Brinovec, Alijana Zakonjšek, Tanja Drolec

---

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

UVODNIK

V imenu pismenosti ...

Zadnja leta v šolstvu minevajo v duhu krepitve vsesplošne pismenosti pri otrocih in mladostnikih. Nenehno se na tem področju zato zastavljajo tudi različna vprašanja in izpostavljajo mnogi izzivi. Ali sploh lahko vplivamo na otrokovo veselje do branja in pisanja?

Nisem povsem prepričana, ali obstaja enoumen odgovor na to vprašanje. Otroka, ki izhaja iz družine, v kateri starša vsaj del prostega časa namenjata tudi prijateljevanju s knjigo, zagotovo prej in bolj suvereno pritegne zakladnica domišljijских podob. Koliko je v njej sposoben najti in kako je s tovrstnimi doživetji sposoben obogatiti svoje življenje, je odvisno od marsičesa – tudi od šole.

A ni nujno le družina tista, ki otroka spodbudi k temu, da zahaja v svet domišljije. Poznam ljudi, ki so že vse življenje strastno privrženi bralni akrobatiki, a nihče od njihovih staršev ni posegal po leposlovju. Nasprotno obstajajo tudi takšni, katerih starši bi za dobro knjigo prodali dušo, a tovrstna strast njihovim potomcem ne pride do živega.

V šoli imajo učenci nešteto predmetov, ki jim ponujajo ogromno izzivov. Tudi slovenščina je med njimi. Spominjam se svojih šolskih dni in navdušenja, s katerim sem vsak petek nestrpnost pričakovala konec pouka, ko sem lahko odšla v šolsko knjižnico, kjer sem v miru izbirala čtivo. Ni bilo pomembno, da vsega, kar sem želela prebrati, sploh nisem mogla dostaviti do domačih vrat.

*In ker vsako navdušenje skriva tudi kanček grenčice, mi je na to rosno obdobje ostal tudi spomin na učiteljico slovenščine, ki nikakor ni prenesla, da bi zahtevnejši bralci in sposobnejši pisci brali nekakovostno literaturo. To je pomenilo, da sem si morala med drugim knjige iz zbirke *Pet prijateljev*, ki je izhajala ravno v tistih časih, izposojati »skrivaj«. Preučila sem vse njene morebitne premike od kabineta do šolske knjižnice, da me ne bi kdaj po naključju zalotila pri prepovedanem dejanju.*

Na srečo je bila knjižničarka prizanesljivejša, zdi se, kot da je že takrat slutila, da bodo sledili časi, ko bo pomembno zgolj še to, da otroci berejo, in ne toliko to, kaj berejo.

Zato sem zdaj kot učiteljica slovenščine še toliko bolj vesela in ponosna na svoje učence, ki berejo in pišejo. Da jim gre oboje dobro od rok, dokazuje tudi tokratna Kratkočasnikova literarnica, posebna priloga šolskega časopisa. Zanje so združili moči učenci od drugega do devetega razreda vseh naših šol – matične šole Laško in podružničnih šol Debro, Vrh, Rečica in Šentrupert. Seveda smo jih pri tem podpirale in bodrile tudi učiteljice.

Učenci so se pogumno lotevali vseh literarnih zvrsti – pesništva, pripovedništva in dramatike. V besedilih so dokazovali, da domišljija nima meja, zato upam, da boste ob prebiranju njihovih besedil našli tudi kanček veselja zase.

Tanja Drolec

ŽIVALSKÉ ZGODBE IN ZGODBE OD TU IN TAM

Popoldanski sprehod

Nekega sončnega dne sta se Emil in njegova mama Liza odpravila na sprehod. Občudovala sta dišeče rožice, pisane metulje, visoka drevesa, nabirala travo in pela pomladne pesmi.

Nenadoma je Emil izginil s travnika. Mama Liza ga je glasno klicala, a žal se nihče ni oglasil. Zajček Emil je užival v lovljenju mladega metulja. Mislil je, da je mama z njim. Ko jo opazil, da je ni, se je ustavil in zajokal. Nasproti mu je prišla srna. Vprašal jo je, če je videla kakšnega velikega zajca. Odgovorila je, da ga vidi pred seboj. Srna ni razumela, da Emil išče svoje mamo.

Zato se je Emil odpravil naprej. Prišel je do roba gozda. Na tleh je zagledal stopinje. Bil je prepričan, da so mamine, zato jim je sledil. Prispel je do velikega brloga. Iz njega je prilomastil medved. Zajček Emil ga je pogumno povprašal, če je videl zajkljo, oblečeno v rdeče krilo z zelenimi rožicami. Medved mu ni znal pomagati, zato je Emil stekel nazaj na travnik. Tudi pri konju se je pozanimal, ali je videl njegovo mamo. Končno je imel srečo. Konjiček je pred uro videl žalostno zajkljo, ki je potovala proti severu in klicala svojega zajčka. Zajec Emil je tekel, kolikor so ga nesle nožice. Ni se ustavil, dokler ni na robu velikega travnika zagledal znanih sivih ušes svoje mame. Vesela, ker sta se našla, sta odskakljala domov.

Julija Planinšek, 4.a PŠ Rečica

Bobi in njegov skrivni tat

Nekoč je živel psiček Bobi. Nekega dne je šel na sprehod. Bil je tako vesel in razigran, da ga je od veselja kar razganjalo.

Na travniku je srečal zvito lisičko. Skupaj sta se veselo smejala. Igrala sta se, se šalila in zabavala. Igrici sta se pridružila tudi zajček in veverica. Vsi skupaj so se odločili za igro skrivalnic. Mimo dreves je priletela ptička sinička. Bobija je prosila, če se jim lahko pridruži. Seveda so jo sprejeli v igro. Z izštevanko so določili, kdo bo prvi štel in iskal. Prvi je bil izštet Bobi. Štel je do dvajset.

Sinička se je skrila v zadnjem trenutku. Hitro se je zapodila v Bobijevo pasjo uto. Bobi je svoje prijatelje hitro našel, le ptičke ni bilo nikjer. Skupaj so jo povsod iskali. Pogledovali so visoko v krošnje, šli okoli vseh grmičkov, pogledali za plot, a nikjer je niso uzrli. Ptička sinička je ostala skrita v uti. Ker je bila prehlajena, je morala kihnuti. Bobi je nekaj zaslišal in na tleh pred svojo uto uzrl ptičje odtise. Sledil jim je in vodile so ga do njegove ute. Pogledal je vanjo in našel ptičico, ki je v kotu pasje ute sladko spala.

Klara Peklar, 4.a PŠ Rečica

Maček Filip postane astronaut

Daleč stran je živel zelo pogumen maček. Imenoval se je Filip. Že od mladih nog si je želel postati astronaut.

Danes je imel ima Filip rojstnodnevno zabavo. Star je bil osem let. Povabil je Lana, Piko, Nežo, Klaro, Julijo in Rebeko. Igrali so se astronaute. Filip je dobil od prijateljev veliko daril. Lan mu je prinesel nogometno žogo, Neža knjigo o vesolju, Pika glasbeno zgoščenko, Klara in Rebeka pa sta mu prinesli lego sestavljanke. Filip se je najbolj razveselil male rakete, ki mu jo je prinesla Julija. S pomočjo domišljije jih je mala raketa vozila po vesolju vse do večera. Jedli so torto s pisnimi rožicami. Vsak je dobil dva kosa. Ko so pojedli, so odšli domov.

Minevala so leta in Filip je odraščal. Postal je resnično uspešen in slaven astronaut. Ko je letal med zvezdami, je videl modri planet Zemljo in razmišljal o svojih prijateljih. Mama in prijatelji so bili nanj zelo ponosni, saj je bila slika Filipa astronauta v vseh mačjih časopisih.

Luka Deželak, 3.a PŠ Rečica

Muca Liza opazi papirnato vrečko

Nekoč je živela muca Liza. Bila je prava kosmatinka. Živela je na kmetiji s kužkom Pikijem, hrčkom Nunijem in z lastnico Ano.

Nekega dne je Liza opazila na tleh papirnato vrečko. Postala je radovedna. Le kaj je v njej? Povohala je, če iz vrečke kaj diši. Še preden je ugotovila, kaj se v njej skriva, je prihitel kuža Piki. Ker ni imel prav nič raziskovalne žilice, je predlagal, da vrečko pustita pri miru, saj ne vesta, komu je namenjena. Lizi radovednost ni dala miru. Počakala je, da se je Piki odstranil, nato je hitro zarila svoj smrček globoko v notranjost vrečke. Kakšno razočaranje! V njej ni bilo nič! Muca Liza je žalostna odhitela v posteljo in trdno zaspala.

Sanjalo se ji je, da liže sladko smetano in grizlja dišečo klobaso. Sladke sanje, muca Liza!

Rebeka Zajtl, 3.a PŠ Rečica

Snežak

Nekega lepega dne je snežak Smeško užival na mrzlem snegu. Kmalu mu je postalo dolgočastno, ker je bil sam. To so otroci opazili in mu naredili prijatelja Snežka.

Ko sta se pozdravila, sta se začela pogovarjati. A še vedno je nekaj manjkalo in otroci so to spet opazili. Naredili so še pet snežakov. Ime jim je bilo Anja, Ajda, Tija, Matic in Miha. Igrali so se, dokler se ni pokazalo sonce. Snežaki so se začeli topiti. Smeško se je topil najbolj počasi. Topili so se in topili celih osem ur in približno dvanajst minut.

Otroci so bili veseli in žalostni. Žalostni zaradi tega, ker so se vsi njihovi snežaki stopili, in veseli, ker se je bližala pomlad. Na tistem mestu, kjer se je stopil Smeško, so se otroci vsak dan igrali. Imeli so se super in se še vedno spominjali snežaka.

Anja Jager, 2. razred PŠ Rečica

Trnuljčica in Jan Plestenjak

Po groznem uroku Harryja Potterja so bili vsi razburjeni. Ko se bo Trnuljčica pri delu z orodji zbodla z žebljem, bo omedlela in smrčala na vso moč.

Zgodilo se je okoli leta 1918, ko je Peter Prevc odkrival novo celino za smučanje. Trnuljčica se ni mogla upreti zabijanju žebeljev in kot je ukazal Harry Potter, je omedlela je in začela glasno smrčati. Okoli nje se je pojavila kamnita kočica – nedostopna za človeka.

Mnogi so jo poskušali podreti s pomočjo topov in razstreliv, ampak ni pomagalo. Nekoč pa se je iz slavne Ljubljance prikazal nihče drug kot šarmantni Jan Plestenjak. Zapel je nizki C in odprla so se kamnita vrata v kočico. Vstopil je in zagledal veliko orodja in žebelj, s katerim se je zbodla Trnuljčica. Jan jo je videl – pridno je smrčala na postelji. Zapel je pesem o sebi in Trnuljčica se je začela prebujati:

*»Oh, jaz,
moja podoba in moj glas!
Najlepša sta in najboljša.
Ni mi para nobenega!
Le ti!«*

Trnuljčica je takoj z Janom odšla v Ljubljano in ponoči sta s smrčanjem skupaj vsem »žrla živce«.

Zarja Nemec, 7.b Laško

Čudežna radirka

Živel je fant Jakob. Mama mu je kupila novo radirko, ker je staro izgubil. Bila je rožnate barve. Jakobu ni bila všeč.

Naslednji dan je radirko podtaknil sošolki Lizi. Ta ni nič opazila. Ko je prišel Jakob iz šole, mu je mama pregledala zvezke. Najprej ji je pokazal zvezek za slovenščino, nato še za matematiko. Opazila je nekaj napak. Želela je, da jih popravi. A spet ni našel radirke.

Ker je bila Liza njegova sosedka, je stekel k njej, da bi mu vrnila radirko. Liza sploh ni vedela, da jo ima. Ko je radirka videla napake, jih je začela sama popravljati. Jakob je bil navdušen. Nič več se ni pritoževal nad rožnato radirko. Postala sta prijatelja. Vedno jo je nosil s seboj in nikomur ni povedal, da je čudežna. Zaradi čudežne radirke so bili njegovi zvezki brez napak.

Iris Ilijevec Vodišek, 5.a PŠ Debro

Čudežno šestilo

Nekega dne sem po pošti dobil paket. V njem je bilo šestilo.

To šestilo je bilo drugačno od drugih. Imelo je tudi ploščo za upravljanje, tipkovnico in navodila za delovanje. Takoj sem ga hotel preizkusiti. Prebral sem navodila in ugotovil, da lahko šestilo riše samo, če pišem na tipkovnico. To je bilo nekaj posebnega. Naslednji dan sem ga nesel v šolo. Med odmorom sem ga pustil na mizi.

Ko sem se vrnil, ga ni bilo več. Preiskal sem celo šolo, a nič nisem našel. Šel sem k prijatelju in mu pojasnil zagato. Odločil se je, da mi bo pomagal. Naslednji dan sva preverjala, če ga ima mogoče kdo od sošolcev. Nihče ga ni imel. Zato sem bil zelo žalosten. Ko sem popoldne doma pisal nalogo, sem v predalu našel navodila, ki jih prejšnjič nisem prebral do konca. Pisalo je, da je treba šestilo po vsaki uporabi izključiti, sicer se vrne samo domov in skoči v predal. Spomnil sem se, da ga res nisem izključil. Preiskal sem predale v sobi in v spodnjem našel novo šestilo. Bilo je skrito pod zvezki, ki jih nisem potreboval. Bil sem zelo vesel. Od takrat pazim in ga izklopim po vsaki uporabi.

Nik Ojsteršek, 5.a PŠ Debro

Košček železa pobegne z odlagališča

Pred davnimi časi je živel osamljen košček železa. Na njem so živele zelene bakterije, ki so se z njim prehranjevale.

Košček železa je bil zelo žalosten, ker je postajal vedno manjši in manjši. Odločil se je, da se bo poskusil rešiti teh nadležnih bakterij. Odpravil se je na pot na drugo odlagališče. To je bilo gromozansko in na njem je bilo veliko kovin. Bakterije je poskusil otresti s sebe, vendar so se ga držale kot klop. Bolj kot se je stresal, bolj so se ga držale. Odšel je naprej. Našel je manjše odlagališče in kot bi se zgodil čudež, so vse zelene bakterije kot bi mignil skočile z njega in se oprijele drugih kovinskih koščkov.

Nastala je velika zmešnjava. Koščki, na katere so se prijele zelene bakterije, so začeli divjati po odlagališču, nato po ulicah in celem mestu. Majhen košček železa ni vedel, kaj naj stori. Odločil se je, da bo sprejel zelene bakterije nazaj in se vrnil tja, od koder je prišel. Tako je tudi bilo. Košček je bil vedno manjši in nekega dne ga ni bilo več.

Nadja Gorišek, 5.a PŠ Debro

Kako je siamski muc smetiščnemu razlagal, kako delujejo različni tehnični aparati?

BRIVNIK je žival, ki ji vtakneš rep v luknjo v zidu. Močno renči nate in ti obrije vse dlake na obrazu.

SESALEC je žival, ki ji vtakneš rep v luknjo v steni in potem z dolgim rilcem išče po tleh prašne delce ter jih posesa vase.

Taj Očko, 5.a PŠ Debro

HLADILNIK je velika žival, ki ji vtakneš rep v luknjo v zidu. Njen trebuh se močno ohladi in vanj spravljamo hrano, da se ne pokvari.

Julija Pristovnik, 5.a PŠ Debro

ŠTEDILNIK je ogromna žival, ki ji vtakneš rep v luknjico v zidu, da ti pogreje kosilo.

Žiga Ulaga, 5.a PŠ Debro

PRALNI STROJ je žival, ki ji vtaknejo rep v luknjo v zidu, nato ljudje pritisnejo na tipko in žival znori, se močno suče in opere umazano perilo.

TELEVIZIJA je čudna žival, ki ji vtaknejo rep v zid in s posebno igračko ljudje iščejo slike.

Nadja Gorišek, 5.a PŠ Debro; Risba: Nadja Gorišek

Jaz bi bil smetiščni muc

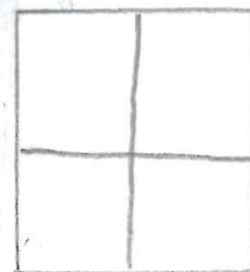
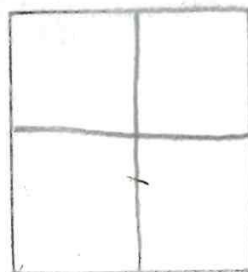
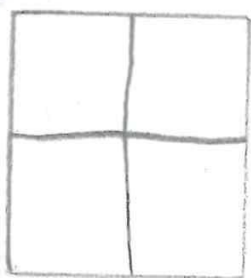
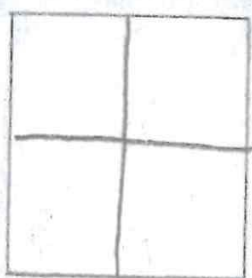
Jedel bi, kar bi želel. Nihče mi ne bi ukazoval. Vsak dan bi se potepal. Spat bi hodil po deseti uri zvečer, zbudil pa bi se ob dvanajstih. Vsak drugi dan bi jedel kebab in pil zdravo vodo. Igral bi igrice od jutra do večera.

Goran Stiblik, 5.a PŠ Debro

Jaz sem smetiščni muc

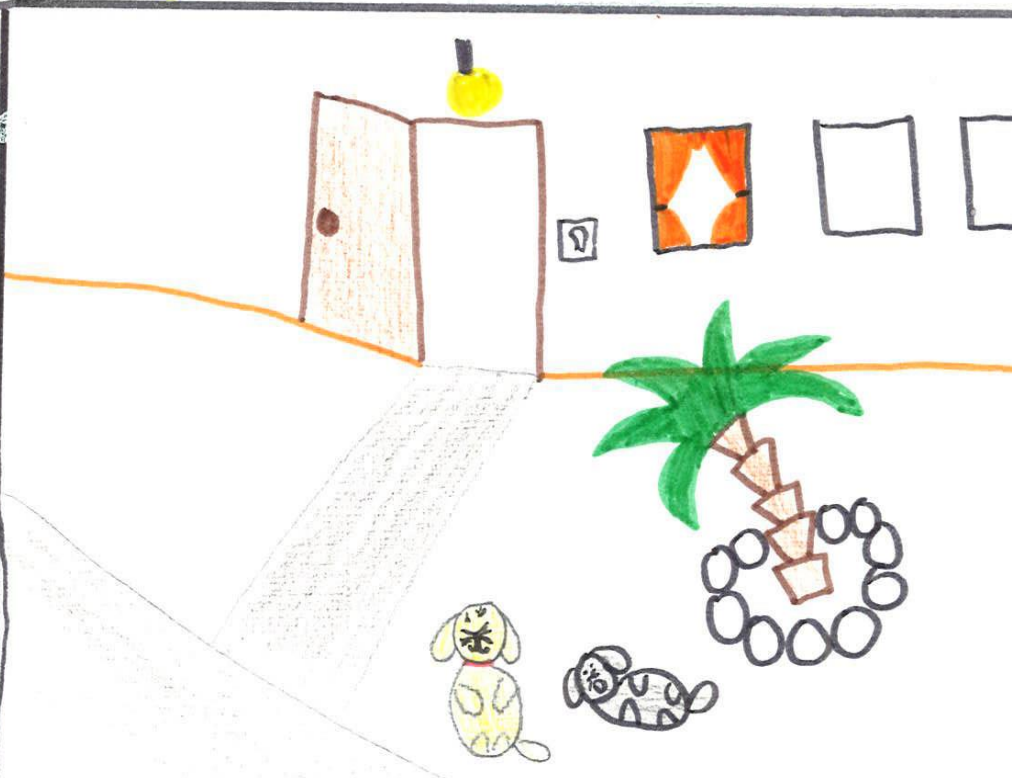
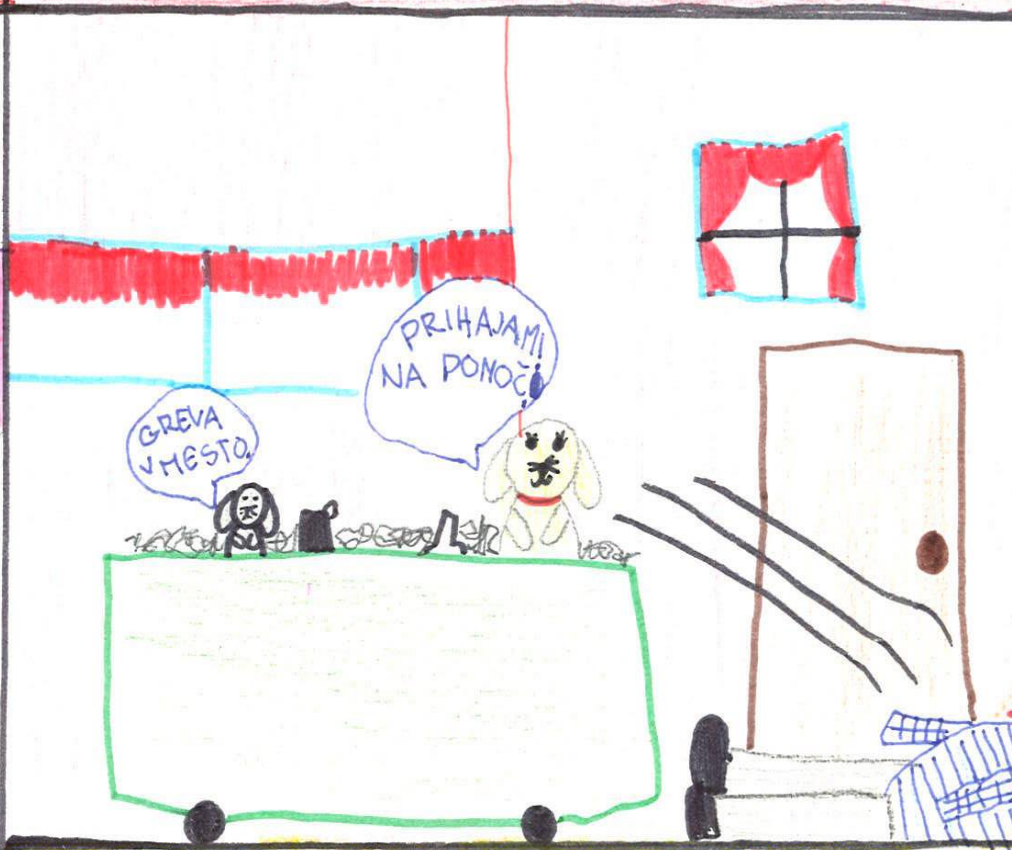
Imam zelo razburljivo in pustolovsko življenje, saj nimam gospodarjev in lahko počnem, kar želim. Najraje se sprehajam po mestnih ulicah in opazujem mimoidoče, kako hitijo po svojih opravkih. Še raje tekam po strehah in preskakujem dimnike. Hrano si iščem kar v smetnjakih ali priboljške ukradem z okenskih polic. Hrana ni vedno sveža in okusna, ampak s tem se moram sprijazniti. Moja dlaka je siva, skuštrana, umazana in zaudarja. A takšna mi je vseč. Umivanja ne maram, saj se moja dlaka potem naježi in izgleda še bolj grdo. Čeprav se vsi zmrdujejo nad mojim življenjem, ga imam rad, saj sem svoboden in neodvisen od drugih.

Nik Ojsteršek, 5.a PŠ Debro

Kako odpreti hladilnik?

Dogodivščine male gosenice

Gosenica se rodi

Mama metuljčica je bila ravno v postelji, ko je pričakovala majhno gosenico. Čez nekaj trenutkov je ven pogledala glavica, nato je sledil trebušček, nazadnje so prišle ven še nogice in gosenica je bila rojena. Mamo in očeta ter starejšo sestro je gledala z nedolžnimi očmi, ki so bile tako čudovite in prisrčne, da se jim ni bilo mogoče upreti. Mama je svojega otročička poimenovala Piki. Kmalu se je začel premikati in plaziti. Sestrica Bibi pa je mislila, le na to, kako ji bo mali porednež zagrenil življenje. Kmalu se bo razvila v prečudovito metuljčico.

Piki je dan preživel tako, da se je plazil in pil materino mleko. Kmalu se je zvečerilo in moral se je umiti. A kaj, ko je Bibi takrat imela kopalnico zase. Seveda ji mama tega ni dovolila, zato je Bibi morala oditi ven. Za malega Pikija je bilo kopanje zabavno. Sami mehurčki, pena in veliko vode. Mama Ajda je bila tako mokra, da sploh ni mogla leteti od vsega mila. Piki je kmalu postal utrujen. Z dudo v ustih je zaspal, pripravljen na naslednji dan.

Vsi so zaspali, razen Bibi. Naslednje jutro Piki sploh ni želel vstati. Najraje bi bil ves dan v postelji in ne bi počel nič. A mama ga je prisilila, da je vstal. Ko je zunaj zagledal sončni vzhod in vse prečudovite barve, je odhitel iz cveta in se predajal toploti. Medtem ko se je sončil, ga je mama iskala po vsej hiši in ga klicala, da je skoraj izgubila glas. Ko je prišla na vrh cveta, je zagledala malega Pikija, ki se je že zvijal v malo kroglico in čutil toploto. Mama ga je odnesla v hišo. Dala ga je v posteljico, da ne bi še česa ušpičil. Čez kakšno uro se je zbudila tudi Bibi. Njeni lasje so bili kot ogromno ptičje gnezdo. Ko se je pogledala v ogledalo, je tako zakričala, da je ogledalo rahlo počilo in se odlomilo, Piki pa se je zbudil. Ko je videl sestro, kakšna je, so mu začele teči solze smeha. Medtem ko mu je mama menjala plenico, je ugotovil, da je zabavno imeti starejšo sestro, sploh takšno, ki ima dolge lase.

Sestre so naporne, a zabavne

Sledil je nov dan ... Piki se je spet hotel splaziti ven, a je mama to predvidela in zaklenila njihovo rožo, preden bi se ji mali nagajivec izmuznil. Njegova sestra se še ni zbudila, zato je v posteljici napeto čakal, da se bo spet smejal kot nor. A tokrat je njegova sestra predvidela napako in si spela lase. Bila je sobota in Piki je bil užaljen, ker se ni nič nasmejal. A njegovih težav ni bilo kmalu konec. Moral je piti mleko, tokrat iz stekleničke. Pravo mučenje. Zdelo se mu je, da je lahko steklenička, polna maminega mleka, hujša od sestre Bibi, a se je motil.

Poklicala jo je prijateljica in ji povedala za zabavo, na kateri naj bi bil tudi Bibin sanjski fant Don. Bila je vznemirjena, ker je bila tudi povabljena na to zabavo. Mamo je takoj odvedla po nakupih in malemu Pikiju ni bilo treba do konca spiti mleka. Očka se je ravno vrnil z nabiranjem cvetnega prahu, ko je videl, da Piki še ni pil mleka. Dal mu ga je v usta in ga ujčkal. Kakšna mora. Škoda, da Piki še ni bil metulj, ampak je bil le mala gosenica, drugače bi jim jo že zagodel. Minila je sobota in prišla je nedelja. Piki je bil vsak dan starejši in začel se je čas za šolo. A še preden se je začela, si je Bibi izmislila nekaj strašansko neumnega. Bila naj bi Pikijeva varuška. Piki je bil čisto navdušen. Kako jo bo sestri zagodel. To bo neverjetno! Še preden bo sploh prišel v šolo, se ne bo lepo vzgojil. Bil je prvi dan, ko je Bibi čuvala malo gosenico. Potem ko je Bibi šla gledat kozmetično oddajo, se je Piki splazil iskat malo cvetnega prahu. Ker ga ni našel, je začel razmetavati in se jezil na obleke in odeje, češ da so mu ga one skrile in da so poredne. Nato se je spravil na mamino zbirko posod. Seveda se je moral vsake dotakniti, jo povohati, se sliniti in bog ve kaj vse je še naredil tem posodam. In njegov zadnji sovražnik – sanitarije. Grozno. Jedel je fižol, zato se je školjki slabo pisalo. Sedel je nanjo in nenadoma se je zaslišal grozen zvok. Bil je njegov izpušni plin. Na žalost je začelo tako zaudarjati, da je Bibi tekala po celi hiši in klicala čistilce, naj hitro pridejo, sicer bosta ona in njen mlajši brat umrla. Mali porednež pa se je tiho kakor miš spravil nazaj v posteljico in se pretvarjal, da spi. *Tina Vorina, 7.c MŠ Laško; Risba: Špela Videc, 7.b MŠ Laško*

MŠ LAŠKO

Trije prašički

NEKOČ SO ŽIVELI TRIJE PRAŠIČKI, KI SO SE ODPRAVILI PO SVETU S TREBUHOM ZA KRUHOM.

PRVI PRAŠIČEK SI JE ZGRADIL LJUBKO HIŠICO IZ SLAME. KMALU JE NA NJEGOVA VRATA POTRKAL VOLK. PRAŠIČEK MU NI HOTEL ODPRETI, ZATO JE VOLK MOČNO ZAPIHAL. HIŠICO JE ODNESLO V ZRAK IN VOLK JE UBOGEGA PRAŠIČKA POŽRL.

DRUGI PRAŠIČEK SI JE ZGRADIL HIŠICO IZ LOČJA. SPET JE MIMO PRIŠEL VOLK, PIHNIL V HIŠKO, DA JO JE ZOPET ODNESLO V ZRAK, IN PRAŠIČKA POŽRL.

TRETJI PRAŠIČEK PA SI JE ZGRADIL HIŠKO IZ RDEČIH OPEK. KO JE MIMO PRIŠEL VOLK, JE ZASTONJ PIHAL V HIŠICO. HIŠKA SE NI PREMAKNILA NITI ZA PED. VOLK JE BIL JEZEN IN JE HOTEL PRAŠIČKA PRETENTATI. REKEL MU JE, DA VE ZA ČUDOVITO POLJE REPE. ZMENILA STA SE, DA SE NASLEDNJE JUTRO DOBITA IN GRESTA SKUPAJ PO REPO. VENDAR JE NASLEDNJE JUTRO PRAŠIČEK VSTAL URO PREJ IN SAM ODŠEL NA POLJE REPE. NABRAL JO JE POLNO KOŠARO. KO JE VOLK PRIŠEL, MU JE PRAŠIČEK SKOZI PRIPRTA VRATA POVEDAL, DA JE REPO ŽE SAM NABRAL. ZOPET SE JE VOLK DOMISLIL, KAKO BI LAHKO DOBIL PRAŠIČKA. POVEDAL MU JE, DA VE ZA OGROMNO JABLANO, POLNO JABOLK. SPET JE PRAŠIČEK NASLEDNJE JUTRO VSTAL PRED VOLKOM IN SE SAM ODPRAVIL DO JABLANE. KO JE PRIPLEZAL NA VRH, SE JE POJAVIL VOLK. PRAŠIČEK MU JE REKEL, DA SO JABOLKA IZVRSTNA. VOLKU JE VRGEL JABOLKO KARSEDA DALEČ, MEDTEM PA JE PRAŠIČEK SPLEZAL Z DREVEŠA IN SE HITRO VRNIL DOMOV. VOLK JE NASLEDNJI DAN PRAŠIČKA VPRAŠAL, ČE GRE Z NJIM NA SEJEM. SPET JE ZVIT PRAŠIČEK VSTAL PREJ IN NA SEJEM ODŠEL SAM. TAM SI JE KUPIL LESEN SOD. NA POTI DOMOV JE SREČAL VOLKA. PRAŠIČEK JE ZLEZEL V SOD, KI SE JE ZAČEL KOTALITI PO HRIBU NAVZDOL NARAVNOST PROTI VOLKU. VOLK JE ZBEŽAL. VOLK SE JE ODLOČIL, DA SE BO DOKONČNO ZNEBIL PRAŠIČKA. NASLEDNJI DAN SE JE SKOZI DIMNIK PRAŠIČKOVE HIŠE SPUSTIL V HIŠO. PRAŠIČEK PA JE VOLKA SLIŠAL. NA OGNJIŠČE JE PRISTAVIL VELIK KOTEL Z VODO. TAKO JE VOLK ČOFNIL V KOTEL VRELE VODE. PRAŠIČEK JE KOTEL POKRIL S POKROVKO. KO JE BIL VOLK KUHAN, GA JE PRAŠIČEK POJEDEL ZA VEČERJO.

Ivana Čačič, 7.c MŠ Laško; Risba: Ivana Čačič, 7.c MŠ Laško

VESOLJSKA ZGODBICA

Izino potovanje v vesolje

Bila je čarobna noč z žarečim zvezdnatim nebom. Deklica Iza si je močno želela, da bi tudi sama tako žarela. Zrla je v nebo in opazila svetlikajoči predmet. Vse bolj se je svetlikalo in utrinki so se stopnjevali. Navdušeno je stekla k mami in ji povedala, da so prišli vesoljčki. Mama se je le nasmehnila. »Ljuba Iza, to niso vesoljčki, to je meteorni dež oziroma so to zvezdni utrinki.« Iza se je žalostna vrnila opazovat nebo v upanju, da bodo kljub temu prišli vesoljčki. Njena domišljija je bila tako močna, da je namesto utrinkov videla vesoljčke.

Nenadoma je zaslišala glas: »Iza, pojdi z menoj.« Presrečna je poletela v zvezdnato nebo. V vesolju je bila velika zabava in Iza se je z veseljem pridružila družini vesoljčkov. Praznovanje je trajalo do jutranjih ur. Ko se je pridružila zabavi, so ji povedali, da praznujejo noč zvezdnih utrinkov. Bila je presrečna, saj so se ji želje izpolnile. Vesoljčkov ni poznala in ni vedela, kako naj jim reče. Vprašala je enega vesoljčka in povedal ji je, da mu je ime Tian. Njegovi prijatelji pa ji bodo sčasoma, ko se je bodo navadili, že zaupali svoja imena. Tian jo je vprašal, če bi se pridružila klubu vesoljčkov. Iza je morala pošteno premisliti, saj niti ni vedela, kje je njena mama. Toda odločila se je, da se bo včlanila v klub, čez nekaj časa pa se bo vrnila nazaj na Zemljo, svoj planet. Minil je kakšen teden z vesoljčki na njihovem planetu. Bilo je fantastično. Sama pri sebi pa je vedela, da se bliža čas, ko se bo morala odpraviti domov. Tudi vesoljčkom je to morala nekako povedati. Seveda so bili žalostni, da jih bo tako prijetna deklica zapustila. Začeli so pripravljati vesoljsko plovilo in ko je ura odbila dvanajst, so se odpravili na Zemljo. Prišli so do Izinega doma in Iza je presrečna stekla k mami ter jo močno objela. Mama jo je vprašala, kje je bila, in povedala ji je zgodbo od začetka do konca.

Mama pripovedi ni najbolj verjela, zato jo je Iza odpeljala na vrt in ji predstavila svoje prijatelje vesoljčke. Mama ni mogla verjeti svojim očem, da obstajajo.

Enja Ratej, 7.c MŠ Laško; Risba: Rok Planko, 7.c MŠ Laško

ZGODBA

Želja

V GOZDU JE ŽIVELA LEPA DRUŽINA. V NJEJ SO BILI OČE MEDVED, MAMA MEDVEDKA, SESTRICA MEDVEDKA IN MARKO MEDVEDEK. MARKO JE IMEL VELIKO PRIJATELJEV, A EDEN JE BIL NJEGOV NAJBOLJŠI. TO JE BIL NIK. BIL JE ZELO PONOSEN, DA IMA TAKEGA PRIJATELJA. NEKEGA DNE V MEDVEDJI ŠOLI JE MARKO VPRAŠAL NIKA, ALI BI PRESPAL PRI NJEM. »SEVEDA,« JE REKEL. KO JE MARKO ŠEL DOMOV, JE NIK ŠEL Z NJIM. DOMA STA SE IGRALA Z AVTOMOBILČKI IN DRUGIMI IGRAČAMI. ZVEČER STA SE ZUNAJ ŽOGALA IN ŽOGA JIMA JE PADLA NA DRUGO STRAN TRAVNIKA. NIK JE ŠEL PONJO IN ZAGLEDAL PRELEPEGA METULJA. NIK JE ZAKLICAL: »MARKO, PRIDI SEM. NENADOMA STA GA ULOVILA IN SI VSAK NEKAJ ZAŽELELA. IZPUSTILA STA GA IN METULJČEK JE POLETEL VISOKO V NEBO. MEDVEDKA STA ODŠLA DOMOV. ZJUTRAJ KO STA SE ZBUDILA, STA ODŠLA VEN IN BILO JE TAKO ČAROBNO JUTRO KOT ŠE NIKOLI. BILO JE VSE SVETLEČE BELO. SNEŽINKE SO PADALE Z NEBA RAVNO NA NJUNA SMRČKA. TAKOJ STA SE SPOMNILA PRELEPEGA METULJA, KI STA MU PREJŠNJI DAN POVEDALA SVOJI ŽELJI, IN VZKLIKNILA: »JUHU, ŽELJA JE IZPOLNJENA.« V SNEŽNO BELEM SNEGU STA SE MEDVEDKA IGRALA. NAREDILA STA SNEŽAKA IN SE KEPALA. POTEM STA ODŠLA OD HIŠE IN SE VESELILA. NENADOMA JE ZAČELO ŠE BOLJ SNEŽITI. POSTALO JE ZELO MRZLO. MEDVEDKA STA HOTELA DOMOV, A NISTA VEDELA, KAM. VIDELA STA STOPINJE IN NAŠLA POT. ZJUTRAJ JE V ČASOPISU PISALO, DA JE NEK METULJČEK RANJEN. SPOGLEDALA STA SE IN TAKOJ VEDELA, DA JE TO NJUN METULJČEK, KI JIMA JE IZPOLNIL ŽELJI. POGLEDALA STA V ENCIKLOPEDIJO IN NAŠLA ZDRAVILO. V ENCIKLOPEDIJI JE PISALO: »ČE IMATE POŠKODOVANEGA METULJA, MORATE V DŽUNGLO. SESTAVINE SO: DŽUNGELSKA KOBILICA, ZELO POSEBNA ROŽA ARIONSANA IN MRTVE ALGE.« MARKO SE JE RAZVESELIL: »ENO SESTAVINO ŽE IMAVA, PREDLANI SMO MRTVE ALGE PRINESLI S PLAŽE.« ODŠLA STA V DŽUNGLO IN S SABO ODNESLA TUDI MRTVE ALGE. KO STA RAZISKOVALA, STA IMELA VELIKO TEŽAV, DA STA PRIŠLA DO ROŽE IN KOBILICE. AMPAK VSE SE JE LEPO IZTEKLO. KO STA PRIŠLA DOMOV Z LETALOM, JE BILO ŽE POLETJE. POISKALA STA METULJČKA IN MU POMAGALA OZDRAVETI.

Nika Brečko, 5.b PŠ Debro; Risba: Špela Videc, 7.b MŠ Laško

Na otoku Pingolandija

Trije pingvini

Pingvini na izletu

Potovanje

Na otoku Lavolandija

Štirje pingvini

Na otoku Pingolandija

Na osamljenem otoku so živeli trije pingvini: Ledenko, Pingo in Snežinka. Tja so prišli tako, da so se nekega dne odločili iti s čolnom raziskovat morje. Kmalu so prišli do osamljenega otoka in se odločili, da ga raziščejo. Ko so prišli nazaj na obalo, čolna ni bilo več, zato so kar ostali. Ker niso imeli druge možnosti za odhod, so se pogovorili, da bodo ta otok poimenovali Pingolandija.

Zala Tausēs, 5. razred PŠ Vrh

Trije pingvini

Pingvini so bili zelo veseli, da imajo svoj lasten otok. Otok Pingolandija je zelo leden in ima minus 135 stopinj Celzija. Ima veliko ledenih gor. Ledenko ima zelo rad led in dobro drsa na ledeni gori Ledenici. Snežinka je dobila svoje ime, ker ima rada snežinke in lase v obliki drobnih snežink. Glas ima kot prava tiha snežinka. Pingu so dali ime, ker je navaden pingvin. A ima zelo dobro lastnost. Je zelo pameten. Pingolandija je najbolj leden otok na svetu, za katerega ljudje sploh ne vedo, da obstaja.

Gloria Sevšek, 4. razred PŠ Vrh

Pingvini na izletu

Nekega dne so se Snežinka, Pingo in Ledenko odločili, da bodo šli na izlet. Ker so za potovanje potrebovali vozilo, so se odločili, da bodo zgradili svoj ledeni čoln. Nato so vsi pingvini delali čoln iz ledu, tudi vesla so naredili sami. Pogovorili so se, da gredo na otok, za katerega so slišali, da ima veliko ledenih toboganov, da bi se lahko sankali, lovili ribe in skakali v vodo. Preden so šli, so se dogovorili, da bodo vzeli s sabo ribe, da ne bi bili lačni.

Kaja Poljšak, 4. razred PŠ Vrh

Potovanje

In začeli so veslati z vesli, ki so bila narejena iz ledu. Vsak pingvin je imel svoje veslo. Ko so se utrudili, so si privoščili

surove ribe. Ležali so na trebuhu, jedli ribe in gledali v sonce. Naenkrat je Snežinka s svojim tihim glasom opozorila Ledenka in Pinga, da se nekaj čudnega dogaja s čolnom. Njihov čoln se je začel topiti. Kmalu so vsi stali samo še na eni kocki ledu. Bilo jih je strah. Začeli so plavati, a nikjer ni bilo ničesar.

Jernej Frece, 4. razred PŠ Vrh

Na otoku Lavolandija

Naenkrat je Pingo zagledal otok. Imenoval se je Lavolandija. Pingvini so odplavali do njega. Pingo, najpametnejši pingvin, je med plavanjem ugotovil, da se jim je stopil čoln, zaradi tega, ker je bil v bližini ta vroč otok. Na otoku Lavolandija je bilo veliko vulkanov in bilo je 45 stopinj. Ledenko, ki mu je bilo zelo vroče, Snežinka in Pingo so se odločili, da bodo otok malo raziskali. Ko so raziskovali, so zaslišali klic na pomoč. Vsi so odhiteli proti zvoku. Tam so zagledali pingvina, ki je tekel zelo hitro, saj ga je lovil velik tiger.

Tilen Rezec, 4. razred PŠ Vrh

Štirje pingvini

Pingvin je bežal in bežal, ampak se ni izmuznil tigru. Pingvini z otoka Pingolandija so bili tudi mojstri v delanju pasti. Izkopali so luknjo, pingvin je skočil čez njo, tiger pa se je ujel vanjo. Pingvin z otoka Lavolandija se jim je zahvalil in jim povedal, da sploh nima imena. Ker je ta pingvin zelo hitro tekkel, so ga trije pingvini kar poimenovali Hitri. Odločili so se, da bodo zgradili ladjo in skupaj odveslali na otok Pingolandija.

Ladjo so zgradili iz kamnov trde lave, blatu in kosti, ki so jih našli na vročem otoku. Ker je Hitri tudi veslal hitro, so bili v trenutku na otoku Pingolandija, kjer je bilo spet prijetnih minus 135 stopinj.

Pingo, Snežinka, Ledenko in Hitri so nalovili ribe, naredili limonado in se odšli spuščat po najvišji gori Ledenici. Zdaj so bili že štirje. Kdo ve, kaj zanimivega jim bo prinesla naslednja dogodivščina?

Žan Gradišnik in Alen Škoberne, 5. razred PŠ Vrh

Lepota iz termalnega izvira

Nekoč pred davnimi časi je živela vodna vila Oda. Varovala je starodavni termalni izvir, katerega voda naj bi tistim, ki so jo pili, zagotavljala večno lepoto. Oda je bila najlepše dekle, kar jih je obstajalo. Še nihče je ni videl, a tisti, ki so jo, so izginili neznano kam in se niso nikoli vrnili. Živela je pri neokrnjenem izviru Lurd pri Rimskih Toplicah. Vsi mladeniči so si jo želeli za ženo, veliko princev se je tudi podalo na pot, da bi jo našli. Princ Vodomec si je zelo želel, da bi jo spoznal, a kaj, ko je že bil dogovorjen z damo, ki je še nikoli prej ni videl! Poroka je bila dogovorjena. Dama je imela rada princa, a njemu ni bilo do nje. Ni se mu zdelo pravično, da se mora poročiti z njo, saj je ni ljubil. Princ Vodomec je živel ob reki Savinji, dama pa je živela pri Pivovarni Laško.

Njen oče je prideloval pivo v svoji tovarni, ki je bila največja pivovarna v južni Evropi. Pivo je bilo dobro in dama je bila bogata, a to princu ni pomenilo prav nič. Sam pri sebi je mislil: »Šteje le prava ljubezen!«

Naslednji dan naj bi se Vodomec in dama srečala. Zjutraj sta se oba zbudila, a z različnimi občutki. Dama se je urejala več ur za to srečanje, a princ Vodomec je želel, da bi jo čim manj privlačil. Odločil se je, da si bo skuštral lase, pojedel čim več čebule, da njegov zadah ne bo prijeten, in da se ne bo stuširal. V njegovih sanjah je bila vila Oda in ne neka dama.

Ko je prišel čas srečanja, je dama nestrpno pričakovala goste. Ko so prispeli, se je princ Vodomec skrtil, da mu ne bi bilo treba spoznati princese. Vsi služabniki so ga iskali, a nihče ga ni našel. Princ je vedel, da ga bodo naposled slej kot prej našli, zato je pobegnil in se napotil proti Rimskim Toplicam. Ko je hodil več ur, se je ustavil pri čistem potoku. Pil je in pil, nato je zaspal.

Medtem je princesa norela. Bila je tako jezna nanj, da bi naredila prav vse za njegovo nesrečo. Odpeljala se je domov in že začela kovati zloben načrt, kako ga bo prizadela. Ko se je Vodomec začel prebujati, je ob sebi zagledal prelepo dekle. Ni se je ustrašil, a ko jo je želel pobožati, mu je rekla: »Žal mi je, ampak če se me dotakne človeška roka, bom umrla in nihče ne bo mogel paziti termalnega izvira.« Princ Vodomec jo je začudeno pogledal in jo vprašal: »Kaj je termalni izvir?« Dekle je pojasnilo: »Termalni izvir ljudem podari večno lepoto. Na žalost ti ne morem dopustiti, da bi se mu približal.« Princ Vodomec ji je rekel: »Ne skrbi, ne bi bil rad večno mlad. Če te smem vprašati, kdo si?« Prelepo dekle se mu je priklonilo: »Moje ime je vila Oda.« Ko je princ zaslišal te besede, se mu je naježila koža. Ni mogel verjeti svojim očem! To, kar si je želel, bi se mu lahko uresničilo. Zato je rekel: »Pridi z mano, predraga vila Oda, pridi živet z menoj ob Savinjo.« Vila je odvrnila: »Ne morem. Paziti moram na izvir.« Princ Vodomec ji je obljubil: »Predraga vila, vračal se bom k tebi!« Po teh besedah je omedlel in ko se je zbudil, je bil v postelji. Ni mogel ugotoviti, ali so bile vse le sanje ali je šlo za resničnost. A ko je na roki zagledal košček rose z njenih kril, je vedel, da je bilo vse resnično. Želel si je biti z njo, a kaj, ko ni mogel najti čuvaja termalnega izvira.

Dama je to slišala in je že vedela, kako se bo maščevala. Pohitela je k izviru in ugrabila vilo. Princ Vodomec pa se je odločil, da bo šel po nekaj najboljšega medu zanjo. Odpravil se je k izviru, a vile Ode ni bilo. Našel je sporočilo, ki se je glasilo: *Maščevanje sladko je. Ti mene nisi maral, jaz ne maram tebe. Vilo sem ugrabila in ne bom je več vrnila!*

Princ Vodomec je izpustil med in se odpravil nazaj proti domu. Ves zaskrbljen je bil, kaj se bo zgodilo vili Odi. Ljudi je povpraševal, če so videli damo ali vilo Odo, a nikomur se ni sanjalo, kje bi lahko bili. Princ Vodomec je zvečer obupan šel domov na grad. S težkim srcem je odšel v posteljo in zaspal. Naslednji dan si je želel le to, da bi našel vilo Odo in damo, saj se je dami želel opravičiti za svoja dejanja, ker je vedel, da ni ravnal prav in da bi ji moral dati priložnost. Odšel je na vrh gradu in gledal po Laškem. Opazil je

damo in vilo v reki Savinji, kako se približujeta kamnom. Pohitel je v vodo in skočil na kamen, nato na drugega, tretjega, vse dokler ni prišel do dame in vile Ode.

Najprej je rešil vilo Odo, ki ni mogla leteti zaradi premočenih kril. Dama je klicala na pomoč. Vodomec ji je rekel: »Zakaj bi te rešil? Samo slabo si želela vili!« Dama mu je odgovorila: »To sem naredila samo zato, ker si me tako grdo izigral, prosim, pomagaj mi!« Princ Vodomec jo je hitro potegnil iz vode in jo spravil na suho. Tam je planila v jök in stokala, da bi rada imela drugačno življenje. Takrat je Vodomec rekel, da bi lahko pazila na termalni izvir, vila Oda pa bi se lahko poročila z njim. Dama se je strinjala. Ko so prišli do tja, je dama hitro stekla k izviru in se pomladila. Začela se je glasno smejati in je dejala: »Kaj boš pa zdaj, vila Oda? Vzela sem tvojo lepoto in mladost in glede tega ne moreš nič!« Vila Oda jo je slabotno vprašala: »Ampak zakaj, Sofija, zakaj?« Dama jo je presenečeno pogledala in jo vprašala: »Kako poznaš moje pravo ime?« Vila Oda je odvrnila: »Ker sva sestri.« Sofiji se je svet obrnil na glavo. Kako to, da ni nikoli izvedela za sestro? Ji je oče kaj prikrival? Ampak kaj je storila! Planila je v jök in rekla: »Bog, rotim te, vrni moji sestri življenje, prosim te!« Solza ji je kapnila na Odino dlan. Oda se je prebudila in dejala: »Nič več nisem vila! Moja krila so izginila! Spet sem človek!« »Da, Oda, ti si človek, a vila sem jaz.« Oda pa ji je odgovorila: »Nisi, saj nikjer ne vidim tvojih kril!« Sofija se je obrnila in kril res ni bilo! A kako je bilo to mogoče? Kdo bo potem pazil na izvir?

Vsi trije so pogledali proti izviru, ki je bil zaraščen s trnjem. Zdaj ga nihče več ne bo mogel izrabiti. Vsi so odšli domov. Sofija se je odločila, da bo potovala po svetu, princ Vodomec in princesa Oda pa sta se poročila in priredila veliko slavje Pivo in cvetje, za katerega je cvetje prispeval Sofijin in Odin oče. Vsi so se imeli lepo. Princ in princesa sta se preselila na vrh Huma in tam živela srečno do konca svojih dni.

Tina Vorina, 7.c MŠ Laško; Risba: Lara Obrez, 9.a MŠ Laško

Vila Oda in princ Vodomec predstavljata Laško

Nekoč je iz izvira v osrčju planin okrog Rimskih Toplic prišla vila Oda, iz reke Savinje pa se je pojavil princ Vodomec. Spoznala sta se na laškem gradu, ki ga je po pripovedovanju ustvaril sam vrag. Nekoč si je grof zaželel grad na strmi skali in vrag je to upošteval. Ko je grof umrl, je vrag grad porušil, zato so od njega ostale le ruševine. Legenda pravi, da je pod gradom skrit zaklad, vendar je zaklet, zato ga lahko dvigne le otrok, ki bo spal v zibelki, narejeni iz smrekovega lesa. Ko je vila Oda to prebrala v priročnem turističnem vodniku, je vsa zadovoljna spregovorila: »Še sreča, da so grad obnovili, sicer midva ne bi mogla zdaj sedeti v restavraciji Pavus in jesti večerje.«

Tudi zaradi tega sta se odločila, da si bosta podrobneje ogledala Laško. Z visokega hriba sta odšla globoko pod zemljo v Polhovo jamo. Tam sta spoznala, kako dolgo že izkopavajo rudo in kako težko je delo rudarjev. Princu Vodomcu je zadišalo pivo, zato sta se odpravila v Pivovarno Laško. Tam so jima predstavili izdelavo piva, ki jima je bila zelo všeč. Na koncu sta si privoščila kozarec piva in slano pecivo. Vila Oda si je zaželela, da bi izvedela več o zgodovini Laškega. V Muzeju Laško oziroma Kislingerjevi hiši sta izvedela veliko novega. Ker čisto blizu stoji mestna knjižnica, sta se napotila na literarni večer, kjer so jima povedali, da so v tej stavbi nekoč živeli ugledni meščani. Nato sta si sposodila še nekaj knjig. Oba imata rada glasbo, zato sta odšla naprej proti glasbeni šoli, ki stoji na Valvasorjevem trgu. Imenuje se po Janezu Vajkardu Valvasorju. Bil je zaslužen za gradnjo veliko pomembnih zgradb.

Za konec sta odšla še v srce Laškega, Občino Laško oziroma graščino Lilijskih. Graščino je dal postaviti Janez Vajkard Valvasor Vetter von der Lilie. Včasih je bil v graščini sedež krvnega sodišča, v pritličju pa so bili zapor. Občinsko dvorišče s starim vodnjakom na sredi je zdaj mesto številnih prireditev. Vrnila sta se na grad Tabor, kjer sta se spoznala in kasneje tudi poročila. Na poročno potovanje sta odšla v Thermano Laško in uživala v kopanju.

V Laškem srečno živita še danes, če že nista umrla.

Rina Medjić, 6.a PŠ Debno; Risba: Lara Obrez, 9.a MŠ Laško

VODNJAČEK

BIL JE VODNJAČEK SREDI MESTA
IN MIMO JE VODILA NEKA CESTA.
TA VODNJAK JE BIL VEDNO POLN,
IZ NJEGA JE PIL CELO KLOVN.

NEKEGA DNE SUŠA JE PRIŠLA
IN VODO IZ VODNJAČKA IZČPALA.
MEŠČANI NISO VEDELI, KAJ NAJ NAREDIJO,
TUHTALI SO, KAKO NAJ VODNJAČEK NAPOLNIJO.

TUHTALI SO NOČ IN DAN,
DOKLER SE NI SPOMNIL EN TELEBAN:
»VODO ČRPAJMO OD DRUGOD,
KJER IMAJ VODE ČEZ PLOT.«

A VODNJAČEK NI SE BAL,
KER BREZ VODE JE OSTAL.
TRUDIL SE JE IN TRUDIL
TER VODICO PREBUDIL.

VODICE JE BILO ZA VSE MESTO,
IN ŠE TO –
TA VODJAK POSTAL JE ZNAN,
PO VSEM SVETU PREPOZNAN.

Maruša Sajovic, 6.a PŠ Debro

Sprehod

Nekoč je na gradu Tabor živel princ Vodomec. Nekega dne je gledal skozi okno in zagledal deklico, ki se je igrala z vodo. Princ je ves radoveden tekkel do nje: »Živijo, jaz sem princ Vodomec, kdo pa si ti?«

»Oda sem, vodna vila. Zašla sem in ne vem, kje je knjižnica,« je bila vila kar malo obupana.

»Pridi na grad, pozno je že, jutri ti bom razložil, kje je knjižnica,« je bil Vodomec nadvse prijazen.

Vilo Odo so na gradu Tabor prijazno sprejeli. Dali so ji večerjo in posteljo.

Naslednje jutro se je Oda poslovila in odšla v knjižnico. Princ Vodomec je bil zelo žalosten, da je morala oditi. Na tihem si je ves čas želel, da bi se še srečala. In želja se mu je kmalu izpolnila ... Nekega jutra sta se princ Vodomec in vila Oda srečala na predstavi v Kulturnem centru Laško. Vsa vesela, ker sta se ponovno našla, sta se odpravila na kopanje v Thermano in nato še v pivovarno, kjer sta si ogledala proizvodnjo piva. Zvečer sta vsa razigrana odšla na Hum in se lovila ter skrivala. Nato sta odšla še na grad. Vilo so spet nadvse lepo sprejeli in ji ponudili, da lahko ostane pri njih, kolikor dolgo želi. Naslednji dan sta odšla Oda in Vodomec plezat. Vila se je podrgnila po strupenem ruju, ki je rasel po skalah. Na srečo so jo pozdravili in vse je bilo v redu. Oda in Vodomec sta se imela vedno bolj rada. Počela sta vse bolj nenavadne reči: stikala sta po predorih, od cerkve do gradu, iskala zaklad ... postajala sta vse bolj zaljubljena.

Čez dve leti je na potovanju umrla kraljica in kralj se je odločil, da si mora princ poiskati ženo. Kralj se je trudil prepričati Vodomca, naj si izbere plemenito ženo, a vse je bilo zaman: princ je hotel le Odo, ki pa ni bila kraljevskega rodu, zato kralju ni ustrezala. Ker je bil kralj prepričan, da ne bo naslednika, je od žalosti močno zbolel in čez nekaj mesecev umrl. Princ pa se je poročil z Odo. Imela sta veliko poroko in veliko otrok. Imeli so se radi. Tudi otroci so se kot onadva potikali po predoru, iskali zaklad ... Bili pa so tako pametni, da so strupeni ruj odstranili.

Mali Vodomci in nagajive Ode pa se še zdaj potikajo nekje po predoru in se kopajo v Thermani ... In če jih srečaš, dajo zlatnik. Poišči jih!

Julija Potočnik, 6.a PŠ Debro; Risba: Jan Zorko, 9.a MŠ Laško

Magična bitja Laškega

Nekega dne je ob reki Savinji pod mostom počival princ Vodomec. Ravno je v reviji prebral članek, ki je govoril o Polhovi jami. »Tako čudovita in tako neverjetna ...« je prebral na glas. Iztegnil je noge in roke ter podrsal po tekoči Savinji. Bilo je zelo toplo in bil je zadnji dan šole, zato se je princ odločil, da bo otrokom popestril dan.

Ura je odbila enajst in Vodomec je že odšteval, kdaj bo v šolah zazvonilo. »Vse skupaj traja predolgo, še ena cela ura!« se je naveličal čakati pri laški šoli, zato je po Savinji elegantno oddrsals proti šoli v Debru, kjer je skočil in sedel na streho ter opazoval 7.a-razred, ki je na igrišču igral nogomet. »Konec!« je zaklical učitelj. Vodomec je skočil s strehe, toda nihče ga ni videl, saj je bil magično bitje.

Princ je otrokom odprl vrata, a se tudi tega nihče ni zavedal, samo stekli so v garderobe, da bi se preoblekli in si obuli copate, kajti

čakala jih je samo še podelitev priznanj. Vodomec se je ne preveč dobre volje vrnil

pod most, domov. V roke je spet vzela revijo in začel brati.

Čez nekaj časa je zaspal. V sanjah je videl, da je nekaj švignilo mimo njega. Prebudil se je in ugotovil, da ne gre le za sanje, saj je videl, v katero smer gre, zato je hitro podrsal za letečo stvarjo. Princ jo je dohitel in ko je začutil, da ima v sebi dovolj moči, je skočil in ujel letečo stvar. Nežno je odprl zapestje in v rokah zagledal ptička. Bil je kolibri. Majhen dolg kljun in droben par peruti. »Hej, mali, ne boj se! Si se izgubil?« ga je vprašal, ptiček pa je samo pokazal s krilom smer in princu namignil, naj mu sledi.

Vodomec ga je izpustil in tekkel za njim. Ko tek ni bil več dovolj hiter, je začel delati poskoke, dolge deset metrov, ki jih ni zmogel nihče drug. Končno ga je spet dohitel. Kolibri je sedel na hrastovo vejo pri Polhovi jami in s svojim kljunčkom pokazal za drevo, kjer se je princ skrila. Kolibri je zapel in odletel na trato.

Prikazala se je prečudovita vila z vilinsko krono: »Končno si prišel! Vedno bolj me boli. Imaš zelišča? Spravi me od tu!« je bila nestrpna in še bolj zaskrbljena.

»Nimaš zelišč?! Kaj? Nekoga si pripeljal? Koga in zakaj?« je vila vprašala ptička. Kolibri je prepeval in se tako pogovarjal z dekletom.

»Za pomoč? Saj veš, da me nihče ne more videti, če se mu sama ne pokažem. No, razen živali ... Ali je žival? Ni? Kaj je potem?«

Kolibri je pokazal na Vodomca, ki je še vedno strmel v zagozdeno vilo.

»Pa me lahko vidi?« je vprašala vila.

»Seveda te lahko vidim, saj nisem človek in tudi ti nisi, ker me lahko vidiš, kajne? Kako ti je ime?« je vprašal princ in pogledal njeno iztegnjeno in ranjeno stopalo.

»Vila Oda sem. In kdo si ti?« je s težavo nadaljevala. Kolibri je spet zapel. »Pravi, da je iskal prav tebe, ker sem ranjena, in da me boš ti znal rešiti teh muk. Torej me lahko pozdraviš in po možnosti spraviš od tu?« je bila že malo bolj optimistična vila, princ pa ji je odgovoril: »Verjetno te lahko pozdravim z malo vode. Počakaj, je kaj v tej jami? Verjetno je, ne?« Nežno jo je rešil trnja, jo dvignil in odnesel v notranjost jame. Oda je zardela, ker ji je bilo nerodno objeti Vodomca, ki ga je pravkar spoznala, ampak je to vseeno storila, ker se je bala. Odložil jo je na skali in pomaknil roke k njenimi nogam. Ne da bi se je dotikal, je krožil levo in desno. Oda ga je tiho opazovala in kmalu ni več čutila bolečine. Princ je odkorakal do vode, ki je tekla vse globlje v jamo. In kar je delal nad njenimi nogami, je ponovil nad vodo in kmalu se je nekaj tekoče vode dvignilo v zrak.

»Usmerja vodo z golimi rokami in to po zraku!« ga je občudovala Oda. Vodomec je obračal vodo proti Odi. Obrnil je dlani in voda je izginila v Odini rani na stopalu, prav tako je izginila tudi rana. Princ je navdušeno vilo odpeljal k sebi pod savinjski most.

»Povej mi kaj o sebi. Si doma tu v bližini?« je bil radoveden.

»Živim v neokrnjenem izviru Lurd v Rimskih Toplicah, sem magično bitje, rada pojem in vstajam zjutraj, da vidim sončni vzhod in občudujem jutranjo roso. In kaj ti rad počneš v prostem času?« je bila vila že kar malo razposajena.

»Zelo rad rišem in spim na kakšni strehi ... Te lahko nekaj vprašam?« jo je vprašujoče pogledal.

»Z velikim veseljem bom odgovorila.«

»Kako te lahko ljudje vidijo?« jo je pogledal, ona pa je rahlo povescila pogled.

»Stvar je takšna, da te ljudje lahko vidijo, ko se jim dovolj odpreš, kar ni najbolj lahko. Ko boš pripravljen videti in se pogovarjati z ljudmi, te bodo videli, slišali in čutili. Ko boš to dosegel, se boš lahko sam odločil, kdaj te bodo lahko videli in kdaj ne.«

Vodomec je Odi ponudil, naj ostane pri njem tudi čez noč in spi na njegovem ležišču. Oda je ostala. Naslednje jutro, ko se je princ zbudil, je ob sebi našel sporočilce: »Pridi pred pivovarno. Hitro!«

Hitro je podrsal po vodi in pred pivovarno zagledal vodno vilo Odo, ki mu je mahala, on pa je ves zmeden vprašal: »Kaj pa je zdaj to? Šest zjutraj je, midva pa sva pred pivovarno, mar ni prezgodaj za pivo?«

Oda se je glasno zasmejala: »Kaj boš s pivom ob šestih zjutraj? Seveda je prezgodaj za okušanje tega odličnega hmeljskega napitka. Izvoli, tu imaš zajtrk, najej se, potem greva na ogled proizvodnje piva.«

Podala mu je zajtrk in sedla poleg njega. Ko je princ končno pojedel, sta vstopila, toda noben delavec ju ni videl, zato sta si mirne vesti ogledala čisto vse in se med tem neznansko zabavala. Prišla sta do zadnjega postopka: pakiranja steklenic. Hitro sta pograbila vsak po eno steklenico piva in po en malt ter hitro stekla ven.

»Rad bi nekaj vprašal ... Zakaj sva sploh to storila?«

»Morala sem te spraviti v dobro voljo, da ti povem svojo idejo ...« je odgovorila.

»No, uspelo ti je, trenutno sem odlične volje. In kakšna je tvoja ideja?« je bil radoveden princ.

»Odločila sem se ... pomagala ti bom, da te bodo ljudje lahko hitreje videli. No, če boš ti tako hotel,« je vznemirjeno odgovorila. Princ jo je gledal tako debelo, da je Odo zaskrbelo: »Ali je vse v redu? Če nočeš moje pomoči, bom preprosto odletela domov in te pustila pri miru.«

A on jo je pogledal še bolj debelo: »Ali se hecaš? Ti si edina oseba, ki me lahko vidi, in rad bi, da bi me tudi ljudje lahko videli ... In ti misliš, da bi zavrnil tvojo pomoč?!« je navdušeno, a z rahlim očitkom odgovoril princ.

Oda ga je lepo pogledala in rekla, da se dobita naslednji dan pri njej doma, to je pri Rimskih Toplicah. Zvečerilo se je in Oda je tokrat res odšla spat domov. Ko je Vodomec legel v svojo posteljo iz mehkega listja, ni ni mogel zaspati zaradi vznemirjenja, zato je vstal in začel risati na platno. Ko se je zjutraj zbudil, je skoraj prevrnil prečudovito sliko. Pojedel je opečeno jajce, spil vodo in podrsal ter priskakljal do Ode, ki je imela mizo sredi trate pod dvema lipama srednje velikosti. Na mizi je bila škatla, toda Vodomec je imel prekratek vrat, da bi lahko pogledal vanjo.

»O, živijo, si že tu?! Lepo te je spet videti. Vse že imam pripravljeno, samo ti si še manjkal. V tej škatli imam kar nekaj pripomočkov, ki nama lahko koristijo. Dobro me poslušaj. Najprej globoko vdihni, pozabi na vse, ampak res na čisto vse skrbi. Umiri svoje srce in se spomni recimo na lahkotno šumenje reke Savinje in petje ptic na vejah.«

Princ je zaprl oči in prisluhnil vsaki Odini besedi, poslušal je bitje svojega srca in si predstavljal lahkotne šume vetra in reke Savinje. Potem je slišal, ko mu je Oda rekla, naj odpre oči. Na mizi so bili štiri zlatniki in rdeča roža.

»Kaj boš izbral?« ga je vprašala vila in mu z rokama pokazala na mizo. Princ je pokazal na rastlino.

»Lepo je videti, da vsaj magična bitja obožujejo in občudujejo naravo. Misliš, da bi vsi ljudje izbrali to, kar si izbral ti?« ga je vprašala z mirnim glasom. In on ji je odgovoril, da verjetno bi. »Motiš se, na to te moram opozoriti. Nekateri ljudje so sebični in spet drugi zelo pravični. Vedeti moraš, da ne smeš vsem zaupati in verjeti, da te ne bodo izdali. A dovolj o tem. Tu sediva že nekaj ur in prav prileglo bi se mi tisto pivo od včeraj. Ga še imaš?«

Tako sta odprla vsak svoje pivo in ga spila. Potem se jima je začelo tako dremati, da sta kar pri mizi zaspala. Minila je ura, ko sta še vedno spala. Prva se je zbudila Oda: »Hej, zbudi se, glej, ura je štiri, nadaljevati morava. Hej!«

Ko se je princ prebudil, sta odšla na krajši sprehod v Laško, mimo Thermane, pod železnico in do doma starejših. Nista hodila več dolgo, ko je cesto prečkal starejši gospod Marjan Plečnik na invalidskem vozičku, ki pa ni slišal dobro. Nasproti je zelo hitro pripeljal kombi in kmalu bi ubogega naglušnega starčka tragično zbil, če ne bi tega videl Vodomec. Hitro je naredil velik zamah z rokami in nogami ter ustvaril veliko vodno blazino, ki je kombi odbila in obvarovala gospoda Marjana. Naenkrat se je Vodomecu stemnilo pred očmi. Ne da bi se zavedal, je poletel visoko v nebo. Njegove roke in noge so se razkoračile in ves je začel žareti. Tudi Vila Oda je žarela, a zaradi navdušenja. Princ je bil še vedno v zraku, na glavi se mu je pričarala prava vilinska krona in v roki je imel čudovito leseno lepo okrašeno žezlo. Končno je spet pristal na tleh, gospod Plečnik pa je počasi odprl oči.

»Ti si me rešil, mladi mož, kajne, da si me? Res ne vem, kako naj se ti zahvalim,« je glasno poudaril stari gospod.

»Ali me vidite? Ali me lahko vidi? Juhu! končno! Ne morem verjeti!« je še bolj glasno in veselo odgovoril Vodomec.

»Pa si le dočakal. Daj, povej mu, kar je treba, ne smejo vsi izvedeti zate,« je ne preveč strogo ukazala Oda, Princ je manj veselo rekel: »Ti se mu pa nisi pokazala, kajne? No, prav. Gospod Marjan ste, kajne? Poglejte, v zahvalo, ker sem vas rešil, ne smete tega nikomur povedati, enako tudi ne tega, da sva se srečala. Bo šlo?«

»Mislim, da lahko to obljubim, če vam le ne morem kako drugače poplačati.«

Tako sta se princ in Marjan poslovila in odšla vsak svojo pot. Vodomec je medtem razmišljal o svojem odnosu z Odo in šele doma se je zavedal, da je zaljubljen. Minil je teden, odkar sta se z Odo videla, a ga še vedno ni obiskala, kot je obljubila. Princ ni mogel nehati misliti nanjo, zato se je odločil, da jo bo obiskal sam.

»Oda, poslušaj me. Ker se poznavava že nekaj časa, sem razmišljal, da bi naredil prvi korak. In zanj sem se tudi odločil ... Rad bi, da nisva le najboljša prijatelja, ker največ, kar mi pomeni na tem svetu, si ti, zato ali ...«

Toda preden je uspel dokončati misel, je Oda stopila bliže k njemu, se ga nežno dotaknila in ga poljubila na ustnice. Vodomec je bil tako navdušen, da je pokleknil: »Razmišljam o tem, kako bi želel ostati s tabo za vedno ... Ali bi se poročila z mano in postala moja žena?« Oda je vse bolj veselo odgovarjala: »Na to vprašanje poznam čudovit odgovor. Da, z velikim veseljem bi tudi jaz za vedno ostala s tabo!« Čez teden je sledila dvodnevna svatba, polna ljubezni in veselja.

Urša Kodrin, 7.a PŠ Debro; Risba: Jan Zorko, 9.a MŠ Laško

O princu Vodomcu in vili Odi

Princ Vodomec, ki je živel v prečudovitem mestu Laško, se je ob reki Savinji velikokrat dolgočasil. Obiskovali so ga prijatelji škratje iz Polhove jame, otroci in vsi prijatelji, ampak on si je želel nekaj drugega. Ni vedel, kaj, zato je začel premišljevat. Naenkrat mu je prišlo na misel, da je že v letih, ko je pravi čas, da si ustvari družino. Bil je prijeten na pogled, a še lepši je bil njegov značaj. Vsakemu, ki je rabil pomoč, je pomagal, zelo rad se je pogovarjal in stresal šale. Ko se je šel potepat v Rimske Toplice, si ni mislil, da se bo zgodilo kaj nenavadnega. A ko je prišel tja ...

Sprehajal se je in srečeval takšne in drugačne obraze, nekaj tudi znanih, in klepetal z njimi. Naenkrat je srečal najlepšo lepotico, kar jih je kdaj videl. Bila je vila Oda! Zmanjkalo mu je besed. Ko je le lahko spregovoril, je rekel: »Dober dan! Kako ti je ime?« In vila je odgovorila: »Sem vila Oda, ti pa si najbrž princ Vodomec.« Vodomec se je spraševal, kako ga pozna. Kar nekaj časa sta se še pogovarjala, nato sta se poslovila: »Lepo te je bilo spoznati, Oda.« Oda se je nasmehnila in mu odvrnila: »Tudi tebe. Ko bom v Laškem, te bom prišla obiskat. Adijo!«

Vodomec jo je vsak dan čakal in čakal, a je ni bilo. Ko je že mislil, da ne bo prišla, je nekaj zašumelo. Bila je vila Oda. Tako se je je razveselil, da je skakal od sreče. Klepetala sta celo popoldne, zvečer pa sta šla na sprehod ob Savinji. Ker se je že temnilo, se je Oda morala vrniti domov. Tako se je godilo nekaj tednov, Vodomec in Oda sta bila vedno bolj zaljubljena, a si tega nista upala priznati. Vsi so to opazili. Nekateri so Vodomca spodbujali, da bi končno priznal svoja čustva, češ da ga tudi ona ljubi, vendar se je bal, da bi ga zavrnila. Še vedno sta hodila na zmenke, in sicer na grad Tabor, včasih sta šla tudi na Hum, kjer je stal divji farovž, in na Krištof, kjer stoji cerkev sv. Krištofa z najstarejšimi orglami. Če sta šla v kakšno restavracijo, je Oda pila malt, medtem ko si je Vodomec privoščil pivo Zlatorog.

Tako bi Oda morala nekega dne priti k Vodomcu, a je ni bilo. Šel je na sprehod po parku in jo zagledal na tleh objokano. Zaskrbljeno se ji je približal, a se je hitro odmaknila in zbežala stran. Vodomcu ni bilo nič jasno, resnico je poznala le vila. Pred dnevi se je namreč sprehajala ob izviru in po naključju slišala, da so meščani govorili o princu. Ker jim je verjela, je mislila, da ima drugo dekle. Tako se Vodomec in Oda nista videla več mesecev, saj jo je Vodomec raje pustil pri miru.

Po mestu se je razvedelo, da se nič več ne družita, zato so sklenili poseči vmes. Odi so poslali sporočilo, naj pride na grad Tabor, ker je povabljen na zaroko. Isto sporočilo so poslali tudi Vodomcu. Prišel je dan, ki so ga v mestu dolgo pričakovali. Oda se je urejala celi dve uri, princ pa seveda malo manj, a vseeno dolgo. Oba sta bila prečudovita. Vse je bilo pripravljeno za odhod, ampak ko je Oda šla po stopnicah do avtomobila, si je zvila gleženj. Vsi so bili na gradu, nje pa ni bilo. Izmisliti so si morali, da je zaroka odpadla, ker si je zaročenka zvila gleženj, kar je bilo tudi res. Odo je gleženj bolel še nekaj tednov, zato so morali počakati z zaroko. Princ Vodomec se ni več družil s prijatelji niti pogovarjati se ni več hotel. Bil je zelo žalosten in počutil se je zapuščen, saj že dolgo ni videl Ode, ki jo je ljubil bolj kot lastno življenje. Čakal in čakal je, da bi jo pozabil, a ni šlo. Vsakič, ko je šel v Rimske Toplice, je šel mimo izvira Lurd, kjer je živela Oda. Upal je, da bo kdaj zunaj, ampak je bila vedno v hiši, saj jo je bolel gleženj. Tudi vila je veliko mislila na Vodomca.

Ko si je Oda že malo opomogla in se je bližal čas Piva in cvetja, je bila vsa vesela, ker je upala, da bo videla svojega princa. Vodomec pa se je v prelepem mestu, obdanem s hribi, še vedno dolgočasil. Včasih se je tudi šel kopat v termalno vodo.

Prišel je dan Piva in cvetja. Oda je še vedno upala, da ga bo videla. Ko se je urejala, so ji pomagali škratki iz Polhove jame in Perkmandeljc. Vodomec se je moral odločiti, ali bi šel ali ne, ampak so ga prijatelji prepričali. Ker je bila nedelja, je sledila povorka. V kočiji, ki se je peljala čisto počasi, je princ videl zelo znan obraz. Vsi so se čudili, da ni ženina, saj je bila kočija namenjena mladoporočencema. Ko se je kočija približevala, je Vodomec počasi začel prepoznavati nevestin obraz. In kdo, mislite, je bil v kočiji? Vila Oda! Vodomec je mislil, da se bo poročila z drugim, ravno tisti trenutek pa se je kočija ustavila pred njim. Ni se zavedal, kaj se je zgodilo, a Oda ga je povabila v kočijo. Princ je od veselja skoraj omedlel, zato so ga škratje povlekli na voz. Čez nekaj sekund se je zavedel, kakšna sreča ga je doletela. Ni pa vedel niti slutil, kaj se bo zgodilo. V njegovi glavi se je pletlo veliko misli – od tega, da ga je Oda povabila, da bi se samo ponovno spoprijateljila, do tega, da bi ga nalašč užalostila z bahanjem, da se je poročila. Ko je kočija ustavila pred odrom, so svatje hitro oblekli princa v elegantna oblačila. Naenkrat je duhovnik začel govoriti: »Danes smo se tukaj zbrali, da bi združili ta prelepi par ...« Vodomcu je postalo jasno, za kaj gre. Ko je bilo konec obreda, sta si izmenjala prstana in se poljubila. Oda se je končno pogovorila z njim in mu povedala, zakaj ga je zapustila. Vodomec ji je verjel, kako ji ne bi, saj je bil vanjo do ušes zaljubljen. Ko je bilo konec svatbe, sta se kot mož in žena sprehodila po mestu. Končno sta si v tej neokrnjeni naravi pri izviru izpovedala ljubezen. Potem sta bila prava mož in žena, kot se spodobi, Vodomec pa je Odo nesel čez prag.

Čez nekaj časa so na svet prikukali čudoviti sinčki in hčerkice. Srečno in vsa zaljubljena sta živela kot v pravljici. Imela sta dovolj sreče, ljubezni in vsega, kar so si ostali lahko samo želeli. Bila sta zgled vsem v mestu.

Nina Zupanc, 7.a PŠ Debro; Risba: Nika Gradišnik, 9.b MŠ Laško

Potovanje princa Vodomca

Nekega dne je princ Vodomec odprl oči v prelepo sončno jutro in se zehajoče pretegnil. »Joj, tako lepega vzhoda pa že dolgo nisem videl,« je mislil sam pri sebi. Izza vrha Huma je sijalo sonce in obarvalo okolico Laškega z nežno oranžnorumeno barvo. Nekaj samotnih lastovk se je preganjalo okoli vrha cerkve svetega Mihaela in se z vso hitrostjo spuščalo k tlam, nato pa se spet zagnalo proti vrhu. Izgledalo je, kot da se močno zabavajo. Vodomec je odšel iz svojega skrivališča pri obrobju reke Savinje in se živahno napotil proti laškem parku. Tam je bil dogovorjen z eno najlepših deklic dežele, z vodno vilo Odo, ki ima moč, da uporablja vodo, na kakršen koli način hoče. Pogosto jo nadzira tako, da ji doda vse možne zdravilne učinke in uroke, ter s tem ustvari, kot rečejo ljudje, termalno vodo. Zadnje čase jo veliko uporabljajo v novejšem

kompleksu laških term, a Oda se nad tem ne pritožuje, saj je njena najljubša dejavnost pomoč ljudem.

Ko je Vodomec šel mimo igral, je s kotičkom očesa zagledal znano figuro in se ozrl proti njej. To ni bil nihče drug kot Oda. Pomahala mu je, a zdela se mu je nekako zaskrbljena. Pomahal je nazaj in se s hitrimi koraki napotil do nje. Skrbelo ga je nenadno srečanje. Takoj ko je prišel bliže, jo je hotel vljudno pozdraviti, a ga je prehitela in mu začela govoriti: »Nevarnost prihaja! Obraniti moramo mesto.« Vodomec je bil zbezan. »Kaj? Kakšna nevarnost? Ali se bomo s kom borili?« Oda je neučakano zavzdihnila: »Pred leti sem slišala prerokbo ...« Vodomec je nagnil glavo na stran, češ da mu ni prav nič jasno. Vila je rekla: »V prerokbi je bilo rečeno, da bomo nekega dne izpostavljeni velikemu razdejanju. Le Štiri sile imajo moč, da ga preprečijo.« Princ se je ob tem zdrznil. Štiri sile so bile skupnost, ki so jo

sestavljali sestri vile Ode, škrat Perkmandelj in magičen starček, ki je živel na Humu. Vsi so imeli nalogo obvarovati mesto v primeru ogroženosti. A to je bil le načrt in do tega, da bi se morali prav zares zbrati, do takrat še ni prišlo. »Dobro me dobro poslušaj, Vodomec,« je nadaljevala Oda, »gre za to, da hoče naše mesto prevzeti Vranja kraljica. Zavladala je že veliko mestom in tamkajšnje prebivalce spremenila v grozne stvore. V Laškem je prebudila grozno pošast, ki je vse do zdaj prebivala v Polhovi jami. Kdo ve, koliko časa imamo, preden nas bo napadla ... Vranja kraljica pobere vse znamenitosti mest, v katera pride, in jih uniči. Zdaj je na vrsti naše mesto. Uničila bo naš med, našo pivovarno in ... « Odi se je tresel glas in glavo je obrnila proti tlom. Vodomec ni sprva rekel ničesar, a je po kratkem premisleku vprašal: »Ampak ... Kako veš, da bo prišla ravno zdaj?«

»To sta mi sporočili sestri. Za mesec sta šli nabirat zelišča po svetu in sta nedaleč od tukaj videli kraljico. Rekli sta, da je bil prizor pretresljiv, strašen, kot iz najmračnejših delov domišljije.« Pri tem se je Oda stresla. »Pomisli, kaj bo storila našemu mestu. Vem, da bo zavzela laški grad. Zato zberi vojsko in poišči modreca. A pazljivo z njim! Preden boš na Humu našel razpoko, v kateri živi, boš moral prestati tri preizkušnje, da bo preveril, ali si vreden njegove pomoči. Jaz grem pa po svoji sestri, vilo Ognja in vilo Vetra. Ko pridem z njima nazaj, se bomo dogovorili, kako in kaj, prav?« Vodomec se je, čeprav še vedno malo zmeden, začel zavedati, kako resna je situacija. Zato je odločno odgovoril: »Prav, vila Oda.«

Takoj sta se oba odpravila vsak v svojo smer. Oda mu ni dala nobenih posebnih navodil glede tega, kakšno vojsko naj zbere. Res se ji je mudilo. Zato se je najprej odločil, da bo šel v mesto in prosil meščane za pomoč. Potrkal je na prva vrata, ki jih je videl. Čez nekaj časa je izza njih pokukala starejša ženska. Ko ji je povedal, kaj se obeta, mu je namenila začuden pogled in sploh ni ugodila njegovi prošnji. Pred nosom mu je zaloputnila vrata. Princ je zavzdihnil in si mislil: »Če bo šlo tako naprej, bo Vranja kraljica prišla, preden bom sploh uspel sklicati Štiri sile.«

In tako je nadaljeval od hiše do hiše. Nekateri so se takoj strinjali in klicali svojce in prijatelje, da bi jim povedali novico, drugi so malo oklevali, saj niso vedeli, kaj jih čaka, tretji so dvomili. »Oh, kaj bo z mojimi otroki?« so preplašeno govorile matere in stiskale svoje malčke k sebi. »Oni bodo medtem počakali v kulturnem centru,« je vsako pomiril. In če še vedno katera mati ni bila povsem prepričana, je hitro dodal: »Brez skrbi, še posebej jih bomo varovali z našim najboljšim obrambnim sistemom.« Mame so nato izgledale malo bolj sproščene, a v resnici Vodomec še sam ni vedel, kakšen sploh je ta obrambni sistem. Pravzaprav je imel načrt, kako ga izpeljati, a najprej je moral zbrati dovolj ljudi, da bi deloval.

Vodomec do popoldneva še vedno ni zbral dovolj meščanov, kar mu je res oslabilo upanje. Veliko se jih je balo bitke. Poleg tega je novica, da v mesto prihaja neka kraljica vran, vse precej presenetila. Nekateri ji tudi niso verjeli, zato je bilo vse še toliko težje. Vodomec se je sprehajal po praznem trgu in obupano razmišljal, kaj naj stori. Tistih nekaj ljudi, ki jih je bilo naokoli, se je zdelo tako srečnih in tako sproščenih. Pogled na to ga je malo razveselil, a ko je pomislil na to, kaj jih čaka v naslednjih nekaj dneh, mu je pri srcu postalo tesno. Naenkrat se je ustavil. »Ne ...« je zašepetal, »ne bom dopustil, da se grozna usoda tega mesta uresniči!«

Pospešil je korak in začel teči. Pozvonil je na vsak zvonec in potrkal na vsaka vrata, mimo katerih je šel, in na splošno zganjal cel kraval. Vedno več ljudi se je začelo zbirati na ulici in trgu. Spraševali so se, kaj se dogaja, in se jezili, ko so videli, kakšen hrup povzroča nepremišljen princ. A čeprav so ga obrekovali, se je Vodomec ozrl naokoli in bil zadovoljen z množico ljudi, ki jih je privabil. Stopil je na streho najbližjega avtomobila in zažvižgal, da bi pozornost preusmeril nase. Ko so vsi potihnili, je zajel globok dih in z močnim glasom spregovoril: »Ljudje Laškega, če takoj ne ukrepamo, bo naše mesto doletela grozna usoda!« Meščani so se čudno spogledali in začeli šepetati med seboj. »Ali se vam ne trga srce ob misli na uničeno mestno hišo, znamenito cerkev in knjižnico ter šole, ki dajejo našim otrokom znanje in modrost?« je nadaljeval. »Vsi hočemo storiti nekaj za svoje mesto in za vse nas, kajne? Zdaj je to naša priložnost! Zaščitimo mesto, svojo najdražjo znamenitost!« Nekaj ljudi se je opogumilo in začelo vzklikati, pridružilo se jih je še več in več in kmalu so vsi v en glas vzklikali: »Za naše mesto!« Princu se je srce spet napolnilo z upanjem. Glasno je rekel: »Hvala vam! Ampak ne smemo več izgubljati časa! Pojdite domov in se pripravite na bitko! Svoje otroke odpeljite v kulturni center. Tam bodo varni.«

Medtem je vila Oda iskala Perkmandeljca. Škrat je živel v Padežu v majhnem rudniku. Nekateri pravijo, da je zelo nagajiv in zganja same vragolije. Rudarji menijo drugače, pravzaprav nasprotno, češ da je zelo koristen in da jih je že večkrat opozoril na nevarnost. Ko je Oda prišla do rudnika, ga ni bilo na spregled. Obupano ga je iskala po vseh kotičkih in s tem hodila globlje in globlje v rudnik, a brez uspeha. »Perkmandeljč, kje si? Potrebujemo tvojo pomoč!« je večkrat zaklicala, a je v odgovor zaslišala le odzvanjanje svojega glasu. Po uri iskanja je sedla na skalo. Pogledala je po rudniku in ugotovila, da sploh ni tako temno. Nad njeno glavo je bila velika luknja, skozi katero je prihajala svetloba in osvetljevala kamnita tla. Poglobila se je v svoje misli in preučevala vse podatke, ki jih je od rudarjev dobila o Perkmandeljcju. Kmalu ji je na misel prišla ukana. Perkmandeljč je rudarjem večkrat izmaknil malico, zato je Oda vzela čarobno palico in trikrat zamahnila. V njenem naročju sta se prikazala sendvič in okusen jabolčnik. Spet je zamahnila s palico in tokrat pričarala prtiček. Položila ga je na tla in nanj postavila sendvič ter jabolčnik. Pogledala je naokoli in zagledala veliko skalo. Sprehodila se je do nje in se skrila za njo. Pričakujoče je gledala v lepo pogrnen prtiček. Ni trajalo dolgo, ko je zagledala možiclja, ki se je smukal okoli malice, ki mu jo je namerno pripravila. Ravno je hotel narediti grizljaj sendviča, ko ga je vila zmotila in že napol izrekla urok, da se škrat ne bi mogel premikati. A presenečeno je ugotovila, da pri sebi nima čarobne palice. »Še pred minuto sem jo imela pri sebi!« je sama pri sebi rekla Oda. Zmedeno je pogledala naokrog in zagledala palico v Perkmandeljčevih rokah. »Ne kličejo me kar tako nagajivi škrat,« se je zarežal. Tudi Vila Oda si ni mogla kaj, da se ne bi nasmehnila. Perkmandeljč jo je povabil, naj prisede. Oda je še sebi pričarala sendvič in tako sta skupaj veselo pomalicala. Ko v vrču ni bilo več sledu jabolčnika, je Oda previdno začela: »Torej ... res bi potrebovali tvojo pomoč, Perkmandeljč.« Ker škrat še ni kazal znakov nestrinjanja, je nadaljevala: »V mesto prihaja Vranja kraljica, uničiti namerava vse, kar ji pride na pot. Še spečo pošast v Polhovi jami je prebudila, da bi uresničila svoje načrte.« Perkmandeljč jo je gledal s široko odprtimi očmi, kot da ne bi mogel verjeti temu, kar je pravkar slišal. »S tvojimi spretnostmi bi lahko prelisičili tako kraljico kot pošast. Bil bi nam v veliko pomoč.« Ko je Oda nehala govoriti, je Perkmandeljč obrnil glavo proti tlom, kot da bi z velikim zanimanjem preučeval zadevo. Po premisleku je odgovoril: »No, nimam ravno velike izbire, kajne? Izbran sem bil kot tretja sila, te zadolžitve ne morem kar tako opustiti.« Nasmehal se je in vila ga je gledala z upanjem v očeh. »Torej ... nam boš pomagal?« je vprašala, čeprav se ji je njegov odgovor zdel že odločen. »Seveda bom! Poleg tega gre tudi za moje mesto,« se je zasmehal. In tako sta se odpravila iz rudnika proti mestnemu trgu.

Vodomec se je vzpenjal na Hum in iskal razpoko, kot mu je naročila vila Oda. Stikal je po vseh vidnih kotičkih, a se mu ni zdelo, da bi se v nekatere razpoke lahko spravil kdorkoli, kaj šele starček. Stopal je naprej, ko mu je nenadoma spodrsnilo. Pod nogami ni več čutil tal in ko se je hotel prijeti na nekaj travnatih grmičkov, jih je mimogrede izpulil. Ni padal dolgo, a pristanek na kamnita tla je bil vseeno precej boleč. Stežka se je pobral in se ozrl v luknjo, skozi katero je padel. »Morda pa je to tista razpoka, ki bi jo moral najti,« si je zamišljeno dejal. Ošinil je brezno in zagledal ozek prehod. Previdno je začel stopati do njega in postajalo je vedno temneje. Prehod je bil bolj prostoren, kot se je zdel na prvi pogled. Opirjal se je sten in hodil naprej. Razmišljal je o preizkušnjah, ki ga čakajo na poti. »Zakaj moram sploh prestati te preizkuse, saj sem že večkrat dokazal, da sem dober princ,« se je spraševal Vodomec.

Prehod se je sčasoma razširil in vodil v veliko votlino. Čeprav je bilo temno, je sredi jame videl nekaj lebdeti. Previdno je stopil bliže in videl, da je to rubikova kocka. Spomnil se je, da jo je imel že kot otrok. Zelo rad se je igral z njo in vedno mu jo je uspelo sestaviti. »Morda je to moj prvi preizkus,« je pomislil. »A nisem prepričan, če mi jo bo uspelo sestaviti. Morda tega sploh ne znam več ...« Še bolj se ji je približal in iztegnil roko, da bi jo prijel. A takoj, ko se je dotaknil, se je pred njim prikazala ura, ki je odštevala. Vodomec ni okleval, saj je vedel, da nima veliko časa. Pograbil je kocko in jo vrtel in obračal v vse smeri. Uporabljal je vse prste. Skoraj je bila že sestavljena, potem pa se je ustavil in razmišljal, v katero smer naj jo zasučje, da bosta še zadnji dve barvni stranici naravnani tako, kot morata biti. Ošvrknil je uro. Kazala je, da ima samo še dvajset sekund časa. Pogled je spet usmeril v kocko, zajel dih in jo obrnil še zadnjič. Pogledal je vse stranice in ugotovil, da mu je uspelo. Kocka je odletela iz njegovih rok in ura se je ustavila. »Prestal sem prvi preizkus!« si je oddahnil Vodomec. A v želodcu ga je stisnilo, saj je vedel,

da bo druga preizkušnja še težja kot prva. Kocka se je ustavila visoko nad njegovo glavo in se začela vrteti, nato je z močnim bliskom izginila. Princ se ni dolgo obotavljal in razmišljal, kako je izginila kocka, marveč se je hitro napotil naprej. Votlina je bila res velika. Dolgo je že hodil in se spraševal, če je mogoče kje zašel s poti. Ni se dobro znašel v prostoru, kjer ni videl ne začetka ne konca. Sklenil je, da bo sedel na bližnjo skalo in si malo odpočil, ob tem pa tudi premislil, v katero smer naj gre. A skala, na kateri je sedel, se je iznenada premaknila. Vodomec je hitro vstal in videl, da izpod nje teče voda. Poskušal je skalo potisniti navzdol in s tem ustaviti vodo, a ni pomagalo. Vodo je slišal odtekati še iz drugih koncev votline in kaj kmalu mu je segala že do kolen. »Od kod prihaja vsa ta voda?« se je spraševal in poskušal priti do stene, a je bilo pretemno, da bi lahko razbral, kaj je kje. Voda se je med tem časom nabirala in nabirala ter kmalu preplavila vso votlino. Vodomec je globoko zajel zrak, tik preden mu je preplavila glavo. Začutil je, kako ga je vodni tok začel odnašati po svoje. Prijel se je za manjšo skalo, a tok je bil premočan. Skala se je premaknila. V tem trenutku je princ dobil idejo. Začel je razkopavati še drugo kamenje okoli skale in kmalu je roko pomolil na drugo stran. Še naprej je razkopaval skalovje in naredil dovolj veliko luknjo, da se je lahko prerinil skozi njo. Ko je trdno pristal na drugi strani, sta se za njim vlila voda in z njo pomešano kamenje. Vodomec je hitro pograbil prvo skalo, ki jo je zagledal, in z njo spretno zaprl luknjo. Bil je moker od glave do peta, bil je čisto premražen. A ni imel časa, da bi se smilil samemu sebi. Raje je premišljeval, kaj naj stori, saj se mu je zdelo, da je na napačni poti. Pogledal je naokrog in ugotovil, da se ta jama ne razlikuje veliko od prejšnje. Tudi ta se je raztezala na dolge razdalje, ki jim ni bilo videti konca, pravzaprav je bilo pretemno, da bi ga lahko videl. A odločno je stopil naprej v upanju, da mu bo uspelo opraviti še zadnji preizkus. Ni hodil dolgo, ko je v daljavi zagledal lebdeči list papirja. Stekel je do njega in ga zgrabil. Hitro je prebral, kar je bilo napisano na njem.

»So med najlepšimi laškimi znamenitostmi. Tri tam na hribu stojijo, velike in mogočne, da lahko vanje stopiš in osupneš od njihove lepote.«

»Je to nekakšna uganka?« si je zamomljal in začel na vse pretege premišljevati. »Laška znamenitost, ki je na hribu. Ampak katerem? Kam smo že šli lansko leto, ko smo sodelovali na turističnem pohodu? Zadnja stvar, ki smo si jo ogledali ... je bil hrib Šmohor. Toda kaj bi bilo tam velikega in mogočnega. Kolikor vem, tam stoji le cerkev. Ampak je le ena in ne tri. V kaj pa bi lahko stopil ... Oh, seveda! šmohorske lipe!« je veselo ugotovil Vodomec. Ko je to izrekel, je list v njegovih rokah zgorel in čez trenutek ga ni bilo več. Oddahnil si je in ponosno ugotovil, da je bila to zadnja naloga. A še vedno je moral najti modreca in mu razložiti vse o Vranji kraljici in pošasti. Začel je hoditi in pozorno opazovati po jami. Mogoče se ta starček skriva v kakšni špranji, je pomislil. Po nekaj korakih je videl snop svetlobe, ki je prihajal izza ogromne skale. Stopil je do nje in pokukal za njo. Zagledal je prostorno sobano, v kateri so bile visoke omare, njihove police pa so bile polne starih in prašnih knjig, raznih epruвет ter stekleničk. Ob eni omari je slonela dolga lestev, na njenem vrhu pa je čepel starček z dolgo belo brado in s starimi nekoliko razcapanimi oblačili. Izgledal je, kot da bi že celo večnost prebival v tej jami. Ozrl se je in se ob pogledu na princa Vodomca nasmehnil. Počasi je zlezal z lestve in mu zadovoljno dejal: »Čestitam, princ! Opravil si vse tri moje preizkušnje. Dobro si se izkazal, zato ti bom zdaj povedal, kako ustaviti pošast.« Vodomcu je obrnil hrbet in se sprehodil do omare, ki je bila čisto na koncu sobe. Z roko je segel po nečem v njej in to skril za hrbet. Počasi je stopal nazaj do princa in mu med hojo razlagal: »Dal ti bom napoj, s katerim boš uspaval pošast. Zaspala bo za nadaljnih sto let in ko jih bo toliko minilo, moraš spet priti do mene, da ti spet dam napoj.« Ustavil se je korak pred Vodomcem in mu res izročil napoj, o katerem je govoril. Bil je vijoličaste barve z majhnimi svetlečimi drobci. Ko si ga je princ ogledal in ga spravil v žep, je modrecu namenil nekoliko začuden pogled. »Ampak ... Saj ne boste več živi čez sto let. Tudi jaz ne bom več živ. Kako naj potem spet uspavamo pošast?« ga je vprašal. A mož se je le zakrohotal in Vodomca potrepljal po rami ter mu dejal: »Vse boš izvedel ob pravem času, princ. No, zdaj pa le pojdi, nimaš več veliko časa!« In tako se je Vodomec modrecu zahvalil in pohitel nazaj v mesto.

Ko je prispel na mestni trg, je bilo tam zbranih že veliko ljudi. Zagledal je vilo Odo in njeni dve sestri. Ob njih je stal tudi škrat Perkmandeljc. Ena od sester, vila Ognja, je opazila, da je prišel princ, in pomignila drugima dvema. Oda se je obrnila proti njemu in mu namenila vprašajoč pogled. Vodomec se je

nasmehnil in dvignil palec v znak, da se je načrt do zdaj dobro iztekkel. Oda si je oddahnila, a ne za dolgo. Z glavo mu je namignila, naj vsem razglasi, kaj namerava ukreniti s pošastjo. Vodomec je pokimal in stopil na mesto, kjer je bil najbolj viden. Zažvižgal je, da je vse potihnilo, in oči zbranih so se obrnile k njemu. »Prosim vse, da pozorno poslušate! Pošast se bo zbudila v Polhovi jami. Napotila se bo proti mestu, a to ji moramo preprečiti. V mislih imam ukano, ki jo bo odvrnila od našega mesta. Blizu jame bi morala čakati tudi Vranja kraljica, saj bi ona usmerjala zver. Zdaj pa mi sledite!« Vodomec je začel korakati v smeri Polhove jame, za njim pa so hodili vsi meščani. Med potjo je na glas razlagal: »Načrt je sledeč – postaviti se boste morali na sredino jame in ko se bo pošast zbudila, počakajte, da vas bo zagledala. Če bo kdorkoli začel teči, bi to lahko bilo za nekatere pogubno. Vila Vetra, vila Ognja in vila Oda bodo med tem ostali pri jami, da bodo ustavile Vranjo kraljico. Ta čas bomo vsi ostali tekli proti Govcam, kjer je odličen vdrt prostor, v katerega se bo pošast po vsej sreči ujela. S Perkmandeljcem bova tekla za pošastjo, zato računam na vse vas, da se potrudite po svojih najboljših močeh.« Meščani so si izmenjali spodbudne besede in se še nekaj časa smejali, a ko so v daljavi zagledali vhod v jamo, so njihovi glasovi drug za drugim potihnili. Prispeli so pred jamo. Vranje kraljice še ni bilo na spregled, a vseeno so bili vsi zelo pazljivi, ko so vstopali v jamo. Tudi pošasti v temačni votlini ni bilo videti. Vodomec, Perkmandeljc in vse vile so se ta čas poskrili v okolici. Nekaj časa niso iz jame slišali ničesar. A naenkrat je bilo, kot da bi se prevalila ogromna skala, nato se je po vsej jami zaslišalo mogočno rjojenje. Nedolgo za tem so se meščani kričeče v trumah prerivali skozi jamo. In res jim je šlo za življenje ali smrt. Ko je iz jame priteklo še zadnjih nekaj prestrašenih ljudi, se je za njimi slišalo glasno korakanje. Iz svojega skrivališča je prišla ogromna zver.

Bila je blede rumene barve, iz njene sicer majhne glave se je dvigalo v višino mogočno rogovje. Prikazen je imela štiri noge. Na sprednjih je imela ostre kremplje, na zadnjih pa zašiljena konjska kopita. Izgledala je kot iz grozljivke. Ko je stopila iz svoje votline, je najprej pogledala v nebo proti zamegljenemu soncu, nato še okoli sebe. Izgledalo je, kot da preverja, če je vse še vedno tako, kot je bilo, ko je nazadnje zaspala. A ko so se njene rdečkaste oči ustavile na meščanih v daljavi, so se ji zenice zožile in z glasnim bobnenjem jih je začela loviti. Kot po načrtu.

Iz svojih skrivališč sta planila Vodomec in Perkmandeljc ter začela teči za njo. Pošast je bila hitra in na vse pretege sta se trudila, da bi ji sledila. Kmalu je dohitela meščane in od tega, da bi jih lahko zgrabila s svojimi kremplji, je manjkalo komaj nekaj metrov. Ljudje so to opazili in tisti, ki so bili na koncu gruče, so kričeče začeli teči hitreje. Vsi so si malo oddahnili, ko se jim je začela bližati velika vdrtnina. Zver je na srečo ni opazila, saj je imela v mislih le to, kako slasten prigrizek bodo meščani, ko jih bo končno ujela. Malo se je spotaknila ob skali, ki je štrlela iz travnika, in se nekaj časa opotekala. To je dalo ljudem dovolj časa, da so se poskrili po gozdu, ki je obdajal udrtnino. Zver se je ob pogledu na to razjezila in zarjovela, nato se je podala naravnost proti gozdu, stran od luknje. Perkmandeljc in Vodomec sta se ob pogledu na to spogledala. A Perkmandeljc se je takoj nečesa spomnil. Odhitel je do najbližjega drevesa in odtrgal dolgo ovijalko, ki se ga je tesno prijemala. Vodomcu se je takoj posvetilo, kaj ima za bregom. Oba sta z zadnjimi močmi stekla vsak na svojo stran pošasti, ki je z dreves poskušala sklatiti meščane. Perkmandeljc je ovijalko podal Vodomcu in on jo je spretno zagrabil. Uspelo jima jo je oviti okoli pošastinega vratu in Vodomec je Perkmandeljcu zaklical: »Začni vleči proti luknji, prav?« Perkmandeljc je prikimal in oba sta povlekla. Zver se je zdela zelo presenečena in za trenutek se ni branila, a ko se je hotela povleči nazaj, je bilo že prepozno. Zadnje noge ji je ob prepadu v kotanjo spodneslo in z glasnim treskom je padla v udrtnino. Princ je spustil ovijalko in planil po napoj, ki mu ga je dal modrec. Splazil se je v luknjo in vijoličasto tekočino zлил v pošastina ogromna usta. V istem trenutku je zver odprla oči in začela z ogromnimi šapami klatiti po zraku, a kmalu je prenehala in oči so se ji spet počasi zaprle. Vsi so glasno vzklikali od veselja in se objemali. Vodomec je splezal iz jame in si zadovoljno ogledoval ponovno spečo pošast. »Vsi ste opravili izvrtno! Vrnimo se k jami!«

Ko so bili spet pri jami, so zagledali vilo Odo, ki je ležala na tleh. Ob njej sta sedeli nesrečni sestri. Ko sta zagledali, kako so se vsi meščani vrnili živi in zdravi, sta se nasmehnila, a trenutek sreče je hitro minil. »Odo je ranila Vranja kraljica. Nismo je uspeli pokončati, zato nam je ušla, preden ste prišli nazaj. Ne

vemo, kaj naj storimo,« je otožno povedala vila Vetra. »Izvir ...« je komaj slišno dahnila Oda. »Odnosite me k mojemu izviru ...« Princ jo je takoj pograbil in s pomočjo njenih sester so se v trenutku znašli pri izviru. Vodomec je vilo položil ob izvir in zajel nekaj vode z dlanmi. Polil je Odino čelo, kjer je imela tudi rano, in čakal. Kmalu je odprla oči in rana je izginila. Vidna ni bila niti ena praska. Počasi je vstala in res je izgledala veliko bolje. Nasmehnila se je Vodomcu. Vzela je paličico in z njo naredila krog. Čez trenutek sta se spet znašla v Govcah pred udrino. V njej je ležala speča pošast.

»Hvala, Vodomec!« se mu je zahvalila. »Brez tebe nam ne bi uspelo, vila Oda,« ji je odvrnil. »Zdaj pa poskrbimo, da se bo pošast vrnila, od koder je prišla.« Oda je vzela čarobno palico, z njo zamahnila in pošast je izginila iz kotanje. »Prestavila sem jo nazaj v jamo,« je razložila vila Oda. Vse mesto je začelo proslavljati, vsi so bili veseli, da je pošast premagana. Proslavljali so sedem dni in šest noči in še vedno se zabavajo.

Ajda Klepej in Sara Sakić, 8.a PŠ Debro; Špela Štor, 9.a MŠ Laško

Tri lilije

Obe očesi sta se sunkovito odprli in v mislih se ji je razblinjala slika sanj. Srce je utripalo z neverjetno hitrostjo.

Po nekaj globokih vdihih se je utrip spet upočasnil. Samo sanje so bile. Sanje o večni sivini, sanje o bolečini, sanje o preteklosti, ki se dogaja v sedanosti. Bilo je tako resnično, prisegla bi, da še vedno pred sabo vidi nekaj drugega kot sivino. Skoraj bi rekla, da sliši svoje misli, skoraj bi rekla, da nekaj ... čuti? Toda ...

Dekle brez imena živi v svetu brez barv, vonjev, okusov, zvokov, čustev, torej je to nemogoče.

Počasi je vstala iz postelje brez barv in neslišno stopila do vrat, kar v spalni srajci. Toda ko je odprla vrata, je pred sabo zagledala čudovite strukture v nepopisni drugačnosti ... Nikakor

ni bila sivina. In na svoji sivi koži je ... nemogoče ... začutila veter, zaslišala njegov piš, videla barvno listje, okusila naravo in zaznala vso odprtost, ki jo je ponujala. Čutila je energijo, ki je ni čutila nikoli prej. Toda to je bilo preveč, zmedeno se je obrnila, da bi se vrnila v sobo, a vrata so izginila izpred njenih oči.

Negotovo je stopila nazaj. Njen utrip se je spet povečal, toda zdaj ga je lahko slišala. »Kaj se dogaja z mano?« Besede je izrekla na glas, na vsem lepem je ugotovila, da govori. Naredila je še en korak nazaj, ko ji je spodrsnilo in je začela padati. Padala je in padala, vedno globlje v neznatne globine. Padec se je zdel kot večnost. Takrat je njeno telo zadrgetalo. V zraku se je začela zvijati in na ves glas kričati v nepopisni bolečini. Pred očmi se ji je spet pojavila podoba iz sanj. Bila je še bolj grozna kot kdajkoli prej. Spreletela jo je zona. Po licih so se ji ulile debele solze, kričala je in klicala na pomoč, divje je opletala z rokami in naenkrat obstala v zraku z iztegnjenimi udi.

Zdaj je jasno videla čudovito bitje neverjetno bele barve, sijalo je kot zvezda in oddajalo toliko razumnosti. Bila je vila. Spregovorila je z nežnim in s prijaznim glasom: »Brezimena, poklicala sem te iz tvojega življenja. Slišala si me, mene, vilinko Odo. Zakaj edino ti, Brezimena, si ostala v zraku, samo ti imaš čisto srce ... Samo ti lahko opraviš nalogo in rešiš izvire termalne vode in s tem laško dolino.

Toda opozarjam te, naloge, ki ti bodo dane, bodo na različnih krajih, tvoje preizkušnje bodo. Ostani zbrana, misli na nagrado: tvojega Sivega veka bo konec, živiš lahko v barvah, živiš lahko z zvoki neokrnjene narave in čutiš življenje v tem raj. Lahko dobiš ime ...«

In s temi besedami je svetloba v trenutku izginila in trda tema je zapolnila neskončnost.

Deklica je že vedela, da se nima smisla več pretvarjati, da gre za sanje, kajti zdaj je stala na trdnih tleh zelene barve v svoji roza spalni srajci in kot uročena premišljevala o besedah tega čudovitega bitja ter zrla v pokrajino, ki se ji je odpirala. Zaprla je oči in poslušala, slišala je žuborenje reke, ptičje petje. Kako je bila srečna, zdaj je imela vse, česar ni imela nikoli prej. Bila je hvaležna temu bitju, a hkrati jo je bilo strah, da ga bo razočarala, da izzivov ne bo mogla opraviti, da bodo za njeno krhko naravo pregrobi. Od silne sreče je tiho, zelo počasi padala v spanec.

Sredi noči jo je zbudil močan veter, ki je mršil njene dolge oranžne lase. Odprla je oči in od presenečenja ji je zastal dih. Na nebu so bile zvezde postavljene tako, da se je lepo videl napis:

»Mogočna postava se dviga nad Hum,
njegove rogové časti sam Perun.
Iz oces razbrati mu le je pogum,
ko poln ponosa oddaja razum.

Solza njegova bolečine odpravi,
a zanjo darove te postavi:
pregreti smetani se upreti ne more
in le ob ognjemetu se izjoče na šture.«

Deklica je obstala, ni vedela, ali sanja ali je vse, kar se ji dogaja, resnica. Zaprla je oči in jih nato spet hitro odprla, da bi se prepričala, da ne sanja. Ne, zvezde so bil še vedno postavljene v črke. Še enkrat je natančno pregledala njihovo postavitev, polglasno prebrala besede in spoznala, da so to navodila za prvo nalogo.

Zjutraj se je zbudila v hudih bolečinah. Njeno telo je trepetalo, bolečina pa jo je obdajala povsod, še kričati ni mogla. Spet in spet je videvala podobo v grozni obliki ... skoraj bi se ji zlomila duša, ko je na koži začutila moker hlad. V trenutku je mora izginila in pred sabo je zagledala majhnega polha. Ko se ga je hotela dotakniti, se je splašil in zbežal v grmovje. Deklica se je hotela zapoditi za njim, a je vedela, da jo čaka dolžnost in da je odgovorna za termalni izvir.

Zamišljeno je korakala po ozkih stezicah in razmišljala o nalogi: »Hum ... rogovi ... solze ... pregreta smetana ... ognjemet. Le katero bitje je takšno? Kje naj ga najdem? Poln ponosa, rogovi ... seveda, kozorog! Tako je, zdaj mi je jasno! Vse se ujema!« Vesela, da je rešila nalogo, si je glasno prepevala. »Čudovito, ime bom dobila! Toda najprej potrebujem pregreto smetano in ognjemet. Nič lažjega, zagotovo mi bo kdo znal svetovati.«

In prav zares ji je meščanka, ki je živela ob Savinji, z veseljem podarila pregreto smetano v zlatem loncu. »Danes je kresna noč, zato bodi pozorna na dogajanje okoli sebe. Toda za ognjemet nikoli nihče ne ve, kako in kdaj nastane ... Ah, nesreča! To je pogubno za vse nas,« je na koncu meščanka še potožila in se odpravila stran.

Dekletu ni bilo jasno, zakaj je bila tako žalostna. Mar ji je vila kaj zamolčala? In zakaj pravzaprav potrebujejo solze? Takrat se je spet zgodilo. Bolečina jo je začela dušiti in v trenutku se je nezavestna zgrudila na tla.

Tema. Na koncu teme je žarela drobna luč. Zdelo se je, kot da je ta luč edini vir življenja, ki še vztraja v tej temi. Bila je bela lilija, žarela je. Toda to lučko je nekdo držal ... obraza ni videla, toda prepoznala je to popolnost ... in bilo je tudi očitno, da je ta postava na robu obupa. Okoli svetlobe so bile mrtve rastline in na teh je nekdo ležal ... Kdo?

»Zbudi se, zbudi! Dolžnost kliče!« jo je budil piskajoč glas in na telesu je začutila drobne ročice. V trenutku je odprla oči, da bi videla, kdo je dramitelj, a ni bilo nikogar.

Zmedeno se je pobrala s tal in se popraskala po razboleli glavi. A nekaj ji je pravilo, da se z vsako izgubljeno sekundo ruši termalni izvir. Vedela je tudi, da bo vilinko poiskala in jo sama izprašala. Pobrala je zlati lonec s smetano in se počasi odpravila na pot. Toda ni vedela, kje je Hum. Ni vedela, kaj pravzaprav je Hum.

Sprehajala se je po gozdnih cestah, ob Savinji in nazadnje prišla do ozkega mostička, ki je vodil čez reko. Zaželela si je, da bi dobila še vsaj kakšen namig, da bi vedela, kako naj nadaljuje pot oziroma kje naj začne. Mislila je na nagrado: »Ime, ime, ime, ime ...« samo to je švigalo v njeni glavi.

Zazrla se je v valove. Pomislila je, kako so popolni, brezskrbni. Nato je pomislila, da kmalu ne bodo več – voda je začela z naglico izgubljati globino, začela se je vrteti in izoblikovala je vrtnec, ki se je začel dvigovati proti nebu, vedno više in više, dokler ni segal vse do vrha izredno visokega hriba. Njegova oblika je spominjala na tobogan, zelo dolg tobogan. Deklica je strmela v veličastno magijo pred svojimi očmi. Začutila je, da si vsa dežela res želi njene pomoči, da jo ljudje potrebujejo. Polglasno je bolj sebi kot komu drugemu rekla: »Zdaj pa me ponesi na Hum.« In v trenutku se je začela dvigovati s tal.

Od presenečenja in navdušenja hkrati se je na ves glas zasmejala. Čutila je neizmerno srečo, lahkotnost, saj je vendar poletela! Nevidna sila jo je potiskala navzgor ob vodnem mostu. Polet se je zdel kot večnost. Ko se je začela približevati vrhu, je voda izoblikovala ogromno roko, ki jo je postavila na tla. Toda takoj, ko se je dotaknila tal, je voda padla nazaj proti svoji strugi. Njena gladina je bila zdaj krepko znižana in tudi valovi so se kot mrtvi izlivali drug v drugega.

Očitno je bilo, da je njena naloga tako pomembna, da se je narava sama žrtvovala za njen uspeh. Z globokim spoštovanjem se je zahvalila in z loncem v roki stekla proti gozdu.

Ko je nekaj časa tekla po gozdu, si je morala priznati, da spet ne ve, kam naj se odpravi. Toda mora dobiti njegove solze in jih izročiti vilinki. Mora, preprosto, mora ga najti. Zdaj se ne sme vdati! Tako daleč je prišla!

Naredila je še dva koraka, nato pa zakričala tako glasno, da so vse ptice odletele iz krošenj dreves. Tokrat je začutila bolečino v srcu. Bilo je natančno tako, kot če bi ji kdo zaril nož vanj. Kolena so ji klecnila, hlastala je za zrakom in se zvijala od bolečin, ki so bile hujše od vseh, ki jih je doživela. Bolečina ni in ni prenehala, le stopnjevala se je in ko je prišla do vrhunca, je njena glava trznila in v kriku se je udarila v kamen in izgubila zavest.

»Nekdo mora ukrotiti te zgage, ti to veš! Spravile so me sem, poglej me!«

»Ne naprezaj se! Dekle bo pomagalo, boš videl! Sam boš lahko uredil ...«

»Ah, dekle... Da bi ji le uspelo, da bi ji ...«

Nato se je pojavila drhteča bela lilija, ki je oddajala svetlobo ...

»Mislila sem, da je končno prišel moj princ. Ampak ti nisi princ, ti si verjetno tisto dekle, kajne?« jo je predramil glas, ki je zvenel nekoliko razočarano, a razumljivo.

Počasi se je dvignila v sedeči položaj. Pred sabo je zagledala dekle, ki je izgledalo mlado, a izžarevalo je starost.

»Tako je, nimam imena ... Kako ste mislili, da bi bila jaz princ?« je dekle tiho vprašalo. Ona pa je odgovorila: »Ne vem, če me poznaš, jaz sem princesa. Tu trpim zaradi prekletstva, ki mi ga je vrag naredil, ker ga nisem hotela vzeti za moža. Oče duhovnik se je sicer trudil preprečiti mojo poroko in me skriti, a naju je vrag spregledal ... in tako sem zdaj tukaj že dvesto let, tukaj v globinah divjega farovža čakam na princa, ki bi po legendi moral priti na kresno noč – vsakih sto let, seveda, a ga ni ...«

Tišina je napolnila prostor. Princesa je potočila debelo solzo, Deklica pa se je počutilo grozno, saj si ni mogla predstavljati takšnega prekletstva. Po nekaj trenutkih je princesa dvignila glavo in vprašala:

»Kaj te je pravzaprav privedlo v divji farovž? Potrebuješ pomoč?«

Deklica bi skoraj rekla, da je po nesreči padla v luknjo zaradi v nezavesti, a se je raje ugriznila v jezik.

»Pravzaprav iščem kozoroga, ki naj bi prebival tod okoli. Morda veš, kako in kje ...«

»Sledi najožji gozdni poti do vrha hriba in na skalo položi zlati lonec s pregreto smetano. Nato se skrij v grm in čakaj do noči. Ko se bo utrnil prvi utrinek na nebu, zapoj z milim glasom:

Luč za lučjo

v ogenj naj gredo,

utrinku naj sledijo in

v ognjemet se spremenijo!

Toda pazi! Pesem mora biti iz dna srca, sicer urok ne bo deloval! Razumeš?« je še na koncu vprašala princesa.

»A ... mislim ...« je jecljala deklica. A na koncu je odločno pritrdila: »Da, razmem. Zdaj pa se moram odpraviti, mrači se ... večno ti bom hvaležna! Pozdravljena.« In deklica se je začela odpravljati proti vrhu votline. Princesa je zaklicala: »Pomni! iz srca moraš peti! Reši našo deželo ...« In naenkrat je bila deklica na površju. Spet se je začela spraševati: »Le kaj mi je vilinka zamolčala?«

Pognala se je v dir proti vrhu po najožji stezici in na jasi zagledala ogromno skalo. Skoraj je bila že noč. Hitro je postavila lonec smetane na vrh skale, skočila za bližnji grm in čakala.

Kmalu se je na nebu utrnil dolg utrinek. Zajela je sapo in začela peti s tihim glasom:

Luč za lučjo,

v ogenj naj gredo ...

Ko je pela, sta se ji v mislih prikazovali nesreča in stiska ljudi, narave in drugih bitij, ki jih je srečala, razmišljala je, kako zelo potrebuje te solze. Mora jim pomagati!

... utrinku naj sledijo in

v ognjemet se spremenijo!

Kot bi trenil, se je zaslišal gromek pok! Trenutek za tem je nebo obsijal ognjemet najrazličnejših oblik in veličastnih barv. »Uspelo je,« je srečno zavriskala nasmejana deklica. Tedaj pa se je zemlja stresla. Zaslišal se je zvok kopit, ki so ponosno udarjala na skale, zaslišal se je spoštovanja vreden prh iz nosnic ... Zlatorog! Da, v soju ognjemeta je stopala ponosna žival, čudovito krzno se je lesketalo, zlati rogovi so jemali dih. Dekle je bilo ob sapo, tiho je obstalo na mestu in opazovalo, kako je Zlatorog začel jesti pregreto smetano. Pojedel jo je v nekaj sekundah, nato pa skočil na skalo s svojimi močnimi nogami in opazoval ognjemet, ki je trajal še nekaj dolgih minut.

Njegovo krzno se je svilenó bleščalo in valovilo v nežni sapici hladnega vetra. Ko je prenehal, je žival skočila s skale in legla ob štor. Zaslišalo se je tiho ječanje, kot bi nekdo trpel hude muke. Čez čas je vstal in dostojanstveno začel korakati nazaj v gozd. Dekle je sunkovito steklo k štoru in pokleknilo predenj. V zlati lonec je začelo zbirati zlatorumene solze. Tedaj je zvok premikajočih se kopit ponehal in zaslišal se je gospodovalen glas: »Zanj solze nikoli ne bodo dovolj, da bi ozdravel.« In spet se je zaslišal zvok kopit v diru.

Dekletu se je podrl svet. Kako ne bodo dovolj? Ali to pomeni, da še ne bo dobila imena? Vsega je bilo preveč, ničesar ni vedela prav natančno, a pričakovalo se je, da bo uredila vse. Potrebovala je trenutek samo zase, da se zbere in razmisli o vsem. Spet je zaprla oči.

Naenkrat je čutila, da se njeni nogi dvigujeta, počasi je zgubljala tla pod nogami. Ko se je dvignila dovolj visoko, da pod seboj ni čutila ničesar več in je še drevesa pustila nekje daleč pod seboj, je odprla oči. Pod seboj je videla nekaj najbolj čudovitega, najlepšega ... videla je NRAVO! Tiho reko, ki se ji je mudilo

naprej, drevesa, ki so v prijetnem vetriču plesala sem ter tja, in zavedala se je, da je vse to odvisno od nje, vsa ta lepota bo šla v nič, če ne bo dovolj prizadevna.

Z nežnim in s tihim dihanjem se je spuščala. Pristala je, se zdrznila in pogledala okrog sebe, cele gruče turistov so stale s kovčki in čakale. Na drugi strani so sedeli invalidi, nekateri na vozičkih, drugi s palicami. Vsi so stali z jeznimi obrazi in povsem brez besed.

Deklica je bila začudena, spraševala se je, kam gredo, zakaj gredo. Pristopila je k nekemu invalidu, ga pozdravila in mu povedala prav vse o sebi, tudi svojo zgodbo. Bil jo je pripravljen poslušati.

»Iskati sem morala kozoroga, dobiti bi morala njegove solze, a pravzaprav ne vem, kaj se dogaja, ne vem, kdo jih sploh potrebuje,« je povedala.

»Solze so najverjetneje za princa Vodomca, ki je zbolel, radi bi ga pozdravili, a je verjetno vse zaman. Vodomec ima oblast nad vsemi termalnimi izviri vode, zdaj pa, ko ni vode, se ne moremo zdraviti, zato odhajamo,« ji je povedal.

»Ne, ne odhajajte. Ostanite, prosim vas. Vse bom storila, da bo Vodomec ozdravel, obljubim!«

Fantu je dekle dalo misliti. Za rokav je pocukal deklico, ki je sedela poleg njega, in ji povedal vse o dekletu. Zapletla sta se v kratek posvet.

Ostati in biti pogumen ali ne ostati in si rešiti življenje? Sklenila sta naslednje. Sklep sta povedala naprej in tako se je zaradi majhne lučke upanja in želje po pogumu večina odločila ostati.

Deklica si je oddahnila. Na nosu je začutila kapljico, za tem še eno na roki, nato na nogi. Okrog nje so se vsi spogledovali. Fant ji je povedal, da je v mestu nenavadno, če dežuje. To je bila ena od posledic bolezni princa Vodomca. On je skrbel tudi, da voda nikoli ni prestopila rečnih bregov. Če ne bo kmalu nehala deževati, bo mesto le še podvodno mestece ...

Zahvalila se je za vse podatke in se odpravila naprej, čeprav ni vedela, kam. Hodila je in gledala v tla, čez čas pa se ji je zazdelo, da okrog nje ni več zelenih trat in dreves. Bila je samo zlatorumena svetloba, takšna, kot jo je videla, ko se je zbudila v tem svetu.

Dvignila je pogled in svetloba se je počasi začela ostriti, lepo se je videl obris vile. Vila je naredila korak, kot bi izstopila iz svetlobe, nato je pred njo stala le Oda, svetloba je izginila. Vila ni rekla niti besedice, Dekletu je le pomolila sulico, nato se je spet zarisala svetloba in vila je izginila. Sledilo je nekaj sekund tišine, nato se je po mestu zaslišal krik, ki je stresel tla pod nogami.

Odprla je oči in okrog nje je sedelo dvanajst palčkov. Dvanajst majhnih škratov z rdečimi kopicami. Eden ji je pomolil roko in jo dvignil, tako da je zdaj sedela. Na drugi strani se je oglasil tih glasek:

»Živijo, deklica, kako si?«

»Zmedena sem. Ne vem, kaj se dogaja.«

»Smem razložiti?« se je ponudil nekdo iz množice.

»Prav želim si, da bi mi nekdo vse lepo razložil.«

»Pa začniva ... Smo palčki iz zaprtega rudnika Polhova jama. Pred mesecem je prišel v jamo princ Vodomec. Bilo nam je dolgčas in želeli smo se malo norčevati, zato smo Vodomcu pripravili napitek iz svinca. Vodomec je v trenutku izgubil zavest, hitro smo ga odnesli ven in upali, da bo vse dobro in da Oda ne bo ničesar ugotovila. A Odi ne uide niti najmanjša malenkost, ki se zgodi v mestu.

Ko je spoznala, kaj se je pripetilo, nas je hudo okregala in kaznovala, cel mesec smo bili zaprti v jami. Nam pa je postalo jasno, da je bilo naše ravnanje nespametno, zdaj pa želimo pomagati Vodomcu. A Oda nas ne pusti blizu, zato smo se odločili, da pomagamo tebi. Kozorogove solze, hmelj in med z medovite poti boš zmešala v napoj, ki bo pozdravil princa Vodomca. Zdaj pa le pohiti, dolgo si bila nezavestna, v bitki s časom si, če bo voda prestopila rečne bregove, bo po nas. Lahko računaš na nas, pomagali ti bomo, ko nas boš najbolj potrebovala.«

Brezimena se je razveselila teh zaupnih in tolažilnih besed palčkov. Z njimi se je zapletla v pogovor in skoraj bi bila pozabila na dež. Stegnila je vrat in pogledala proti reki. Grozno! Reka je strašansko narasla. Poleg sebe je našla sulico, ki ji jo je dala vila. Odvezala jo je in iz nje se je posvetila močna zelena svetloba. Svetloba je počasi jenjala in dekle je opazilo, da v sulici leži kos papirja. Na njem je pisalo: »Podarjam ti zlato, pohiti!«

List je položila na travo poleg sebe in roko pomolila v sulico. V njej je bil hmelj. Sicer ni razumela, zakaj je vila napisala zlato, a se s tem vprašanjem ni imela časa ukvarjati. Vstala je in pomislila, kaj še potrebuje. Solze in hmelj je imela, potrebovala je le še med. Želela je še enkrat preizkusiti most, ki ji je pomagal pri prejšnji nalogi. Tekla je, kolikor so jo nesle noge. Ustavila se je sredi mostu. V glavi si je ponavljala: »Med, med, med ... medovita pot ...«

Spet se je zavedala okolice, ko je pristala na samotnem travniku, kjer je stal le čebelnjak. Zaslišala je prijeten zvok, ki je prihajal iz čebelnjaka, predvsem pa jo je zamikal sladek vonj po medu.

Nos jo je odpeljal do vrat, ki jih je odprla, in pred njo se je odprl svet panjskih končnic najrazličnejših barv in velikosti. Ostala je brez besed. V te slike je bilo vtakano delo s srcem. Čutila je ljubezen do slikarstva, do umetnosti. Občudovala je natančne poteze, ko so naenkrat vse slike popadale na tla in se razbile kot steklo. Močneje je prišla sulico in se zdrznila.

Zdelo se je, kot bi bilo vse le privid. Zaslišala sta se shrljivo hreščanje in gromki smeh, pravzaprav posmehovanje. Začela se je prestopati in v temi jo je grabila panika. Na lepem je začutila mravljince po vsem telesu in ohromljena je padla po tleh. Zaslišala je korake, ki so se ji vedno bolj bližali. Opazila je, da ji je sulica padla iz rok in se odkotalila v kot skupaj s solzami v zlatem loncu.

Kdo hodi proti njej? Kaj hodi proti njej? Ali je vse spet mora ... »Aaaaaaaah!« je zakričala. Spet je nastopila neminljiva bolečina. Zvijala se je in kričala na vse grlo. Kaplje potu so ji preplavile telo. Prsni koš se ji je ponorelo dvigoval in spuščal. Izgubljala je nadzor nad telesom. Kmalu ni čutila nič več.

Tedaj je tretjič zagledala belo lilijo. Začutila je neomajno moč in energijo, spet je imela oblast nad svojimi udi. Stegnila je roko in segla po liliji. V trenutku dotika je bolečina ponehala, prostor so zapolnile svetloba in podobe vilinkinega doma. Oda je prebivala ob izviru Lurd, bil je prekrasen, a slika je začela razpadati, povsod je bila voda. Na splavu je ležalo negibno truplo ...

»Tega ne bom nikoli dopustila!« je zavpila deklica in v trenutku je bila na nogah, odločena, da bo rešila princa Vodomca. Čutila je neposredno povezanost, čeprav ni vedela, da je to sploh mogoče. Zavedala se je, da so bile slike res samo vizija, a na mizi je bila skledica zlatega gostega medu.

»To je zagotovo zadnja sestavina, med.« Segla je po njem, a ko ga je dvignila z mize, je izginil. Brž ga je postavila nazaj in poskusila še enkrat. Spet! Med je izginil. Razmišljala je in razmišljala, kako naj ga spravi z mize. Nato se ji je posvetilo. Obrnila se je in pogledala na mesto, kjer je bila prej ... bela lilija. Še vedno je bila tam in je žarela v popolnosti. Previdno je stopila do nje in jo utrgala.

Ponesla jo je k skledi in s prstom segla v med. Trikrat zapored je s prsti prenesla med v lilijo in ... med ni izginil! Sunkovito se je obrnila in stekla po travniku ob Savinji. Tekla je in tekla in čez čas je na koži začutila dežne kaplje.

»To je zagotovo znak, da moram pohiteti!« Naenkrat se je ustavila.

»Ampak saj sploh ne vem, kje naj najdem princa Vodomca. Jojmene!« je začela tarnati, medtem ko je deževje vedno bolj močilo zemljo. Poleg dežja je na koži začutila majhne ročice ... Palčki! Obrnila se je in pred njo so stali palčki iz Polhove jame. Toda zdaj so jezdili prave polhe. Za njihovo velikost so bili to pravi konji. Polhi so v svojih gobčkih prenašali kvas.

»Pozdravljena, prišli smo ti pomagat,« je spregovoril vodja palčkov. Dekletu se je spet povrnilo upanje. »Princ Vodomec počiva deset minut hoda naravnost od tukaj ...«

»Hvala, tega ne bom pozabila,« ga je prekinila in se hotela odpraviti. Palček je nadaljeval: »Počakaj! Kako ga boš vendar pozdravila, če niti ne veš, kaj mu boš ponudila?« Deklica se je obrnila nazaj proti njim. Spoznala je, da ima še prav.

»Menim, da ti veš, prijatelj?« je mirno in z zaupanjem spregovorila. Škrat se je nasmehnil, a takoj zatem resno nadaljeval: »Posebna si, res. Sprejemaš našo pomoč, razumeš nas ...« Za trenutek je umolknil, nato je nadaljeval: »V Laškem rastejo le tri bele lilije: eno imaš ti, eno ima vila Oda in eno princ Vodomec. V prvo lilijo daj kozorogove solze. V drugi liliji, tej, ki jo držiš v roki, mu ponudi naravi cvetlični med in v tretjo lilijo daj pivo.«

»Pivo? Kaj pa je pivo?« je začudeno vprašalo dekle.

»To je posebna pijača. Najprej zajemi vodo iz Lurda, jo zavri, dodaj pest hmelja, kvas, ki smo ga prinesli, razdrobi in zamešaj zraven. Nazadnje dodaj pšenični klas, ki ga imaš tudi pri sebi.«

»Pšenice nimam! Kje naj v tem času dobim cel klas?« je bilo dekle obupano. »O, imaš jo! Kaj pa je vendar tole?« je pokazal na njeno zlato sulico.

»Sulica? Kako naj iz nje dobim pšenico?«

»Posadi jo!«

»Kam?«

»V zemljo, vendar!« je nekoliko nejevoljno pojasnil škrat. »Toda pohiti!«

Deklica je sulico zapičila v zemljo in prst jo je pogoltnila vase. Čez nekaj sekund je iz zemlje začela poganjati pšenica. V dežju se je bleščala v zlatu. Ko se je rast ustavila, ji je je škrat odtrgal klas in ga podal dekletu v roke. »Teci!«

Deklici se je na obrazu narisal nasmeh hvaležnosti. Obrnila se je in tekla z največjo hitrostjo, ki jo je premoglo njeno telo.

V kratkem času je prispela do barvitih vrat vsa premočena, a odločna. Odprla jih je in pred sabo zagledala kup venečih rastlin, na vrhu je ležal princ Vodomec, in vilo Oda ob njem ter v kotu vazo z dvema lilijama. Ko je videla nemočnega Vodomca, se ji je utrnila solza. Na nek način je tudi sama čutila njegove bolečine, v tem trenutku in ... ves čas prej.

Stekla je po lilije in pokleknila pred Odo. »Mogočna, rešim ga lahko, imam zdravilo!« Oda se je s solzami v očeh nemočno odmaknila od princa in rekla: »V stanju, kot je zdaj, bo umrl v nekaj minutah in z njim bodo vode za vedno izgubile ravnovesje ...«

»Ne, ne bo se tako zgodilo! Ne obupajte še! Potrebujem ogenj, brž!« Vilinka je z zamahom roke zanetila večji ogenj in nad njim je visel kotel. Deklica je stekla in vilinko poprosila še za vodo iz Lurda. Oda si je odvezala pasek s steklenico zdrave vode in ji ga podala. Deklica je vodo zlilo v kotel in takoj je zavrela. Dodala je še hmelj, ki ga je hranila v žepu spalne srajce, razdrobila kvas in ga s pšeničnim klasom vrgla v kotel. Prijetno je zadišalo.

Tekočino je prelila v lilijo. Enako je prelila še dobljene solze in previdno pograbila še medeno lilijo. Stopila je k Vodomcu, ki je zdaj le še plitko dihal. Zunaj je divjal pravi vihar ... Podprla mu je glavo in mu v usta zlila kozorogove solze iz prve lilije. Pogoltnil je le mukoma. Med mu je počasi pokapljala po ustnicah. Tokrat se je hitreje obliznil. Nazadnje je prislonila na njegove ustnice še lilijo s pivom in na dušek jo je izpraznil. Takrat se je njegovo dihanje popolnoma ustavilo. Dekle je zmrazilo.

»Zbudi se ... Ne zaspaj zdaj, potrebujemo te! Jaz te potrebujem! Prosim ...« je hlipala in naslonila glavo na njegovo lice. Začutila je toplo kožo, ki se ji je zdela čisto zdrava. Pomislila je, kako nežna je ... Dvignila je pogled in pred njo je odpiral oči ozdravljen princ. Iz srca se je nasmehnila in od sreče zajokala. Vodomec se je spravil v sedeči položaj, ji namenil globok in ljubeč pogled ter spregovoril: »Hvala, Lilijana.«

Deklica je spreletel srh, koža se ji je naježila in v srcu ji je bilo, kot bi se izgubljeni del vrnil nazaj na svoje mesto. Ime. Ta manjkajoči del je bilo njeno ime. Lilijana. Popolno ime.

Sreča je napolnila vso laško dolino. Oda je smehljaje opazovala debelo strugo izvira v Lurdu. Vodomec, ki so se mu povrnila moči, je z nekaj elegantnimi gibi odpravil deževje. Nato se je zapletel v pogovor z Lilijano. Ta mu je razložila vse o tem, kako se je lotila naloge. Opisala je vse podrobnosti, prav nikogar, ki ji je pomagal, ni pozabila, palčke pa je posebej pohvalila in razložila njihovo stisko.

»Torej je bila gola nesreča, mi pa smo jih zapostavljali ... Dolgujem jim globoko opravičilo,« je priznal Vodomec.

»Škratje so ti že odpustili. Zdaj tudi vedo, da svinec ni zdrav.«

Zasmejala sta se. Nekaj časa sta še kramljala in se sprehajala ob Savinji. Lilijana je vprašala:

»Ti prebliski, ki sem jih doživljala ... sprva le grozne podobe, nato pa sem videla tebe ... Kaj so pomenili?«

»Grozne podobe, kot jih ti imenuješ, so bile zavistne duše. Vedele so, da boš obstala v zraku čistosti, zato so te hotele prestrašiti še pravi čas, a jim je spodletelo. Mene pa si videla, ker sva si usojena,« je pojasnil in ji podaril strasten poljub. Čas se je ustavil, veter je ponehal, a narava se je po svoje radostila. Lilijani je bilo, kot da bi jo gravitacija prepustila Vodomcu. Čutila je le njega, vsak njegov vdih in izdih, čutila je njegovo srce, čutila je povezanost ... V zraku je drhtela neminljiva ljubezen. Po tem je tudi Lilijana spoznala, da je Vodomec njena sorodna duša in da je pred njima svetla prihodnost.

Oda jima je podarila svoj blagoslov pred vsemi in ju imenovala za varuha. In ni se motila. Na njuni poroki je pel zbor Trubadurčkov, ki so daleč naokrog znani s svojimi srebrnočistimi glasovi. Tudi zaradi njih Laščani še danes gojijo veselje do petja. Pili so tudi pivo. Zahvaljujoč škratom, so recepte izpopolnili in varjenje piva ohranili vse do današnjih dni. Pojasnjena je tudi skrivnost laškega piva ... Preprosto najboljše je zato, ker je točeno z ljubeznijo in ker je varjeno z izvirsko vodo Odo. Po treh lilijah je poimenovana dvorana Tri lilije in lilije so si Laščani izbrali tudi za svoj grb ter s tem hvaležno ohranili spomin na rešiteljico izvirov, Liljano.

Eva Kodrin in Ajda Kostevc, 8.a PŠ Debri; Risba: Žiga Pušnik, 9.a MŠ Laško

OCENI

Znamenje

Naslov: Materino darilo

Avtorica: Britney Spears

Knjiga govori o nadarjeni pevki Holly Faye Lovell. Ta revna deklica z doma sešitimi oblekami je skromna, ljubezniva in sramežljiva, saj vedno zardi, če jo kdo pohvali. Ni samozavestna. Ima prijazno mamo Wando, šiviljo, s katero gleda oddajo Ure mladih talentov. Z njo ima Holly zelo dober odnos. Težave ima zaradi samopodobe, zunanosti in sram jo je svojih oblek. To se mi zdi čisto nepotrebno, saj samo pove, kaj bi rada imela, mama pa ji to sešije, kar je super. Srce se ji stre, ko ji Wanda pove, da je posvojena. Njena biološka mama je umrla v požaru. Znamenje, ki ga ima Wanda na obrazu in se ga Holly sramuje, je Wanda dobila, ko je Holly reševala in goreče stavbe.

Knjiga je na nek način pusta. Pisateljica nima bogatega besednega zaklada, vendar ji to lahko oprostimo. Nenazadnje se ni rodila s pisateljsko, ampak s pevsko žilico. Najboljši je naslov, ki na koncu dobi pomen. Darilo je lahko pevski talent ali življenje samo, ki ga vsi jemljemo kot nekaj samoumevnega. Knjiga je namenjena predvsem otrokom in odraslim, ki opravljajo delo, ki jim je všeč. Ti se poglabijo, se prepustijo toku zgodbe in uživajo. Drugim, ki so se jim že uresničile sanje, pa se zdi malo dolgočasna. Britney bi lahko bila malo bolj domiselna, da se ne bi otroci, odrasli in tudi upokojevalci z bujno domišljijo dolgočasili. Zabavno je poskusiti nekaj novega, a bolj bi ji priporočala, da poje.

Britney Spears ima veselo življenje, polno presenečenj in grenkih preizkušenj, ki jih je premagala.

Tisti, ki samo na hitro preberejo nekaj strani, nato pa odnehajo, ne vedo, kaj zamujajo. Šele na nekaj zadnjih straneh dobi zgodba zaključek, ki je zelo lep, a malo '»pocukran«. Idejo je imela zelo dobro, a morala bi jo še precej dodelati, da bi dosegla »črto' zanimive knjige« in da ne bi bila tako suhoparna.

Priporočala bi jo sanjavim bralcem, ki se ne bi ozirali preveč na besede in besedni zaklad. Tudi tistim, ki si sebe predstavljajo kot glavni lik.

Zgodba se konča s Hollynim nastopom na odru, kjer zapoje pesem svoji mami. Ta odreagira z objemom, s poljubom in z besedami: »Rada te imam.« Tipično. Če povem kratko in jedrnato, bi rekla, da mi je Britney malo bolj všeč kot prej, ker je sporočilo knjige: »Nikoli ne obupaj.«

Špela Štor, 9.a MŠ Laško

Sprejemajmo drugačne in nikoli ne ... obupajmo

Naslov: Srečanje z Mihaelo

Avtor: Vladimir Klevis

... sta glavni misli knjige, napisane izpod peresa češkega pisatelja Vladimírja Klevisa. Pisatelj je v svojem delu za mladino na edinstven način opisal odnose mladostnikov s starši in z nasprotnim spolom.

Glavni junak knjige je mlad fant Peter (tudi Petja, Peterček), ki se rad druží z dekleti. Hodi z Alenko, najlepšim dekletom na šoli, a ta v začetku zgodbe opusti zanimanje zanj. Zaradi tega je čisto na tleh, a ga kmalu razvedri novica, da gre s svojo (preveč) zaščintiško babico ter s staršema na vaški vikend malo izven Prage.

Sodeč po besednih zvezah (popevke, sviter, kol, gramofon ...) je opisan čas mladosti naših staršev. Nekatero besede so nam, mladostnikom, tuje in posledica je bolj zapleteno branje.

Na vasi Petja spozna Mihaelo, ki je drzna, hrabra, malo jezikava, groba, a hkrati prijazna. Mislim, da Petji ravno zato pade v oči, ker se mora zanjo boriti.

Branje postaja zanimivo, česar se bralec razveseli, saj je začetek precej dolgočasen. Že diši po dogodivščinah, Mihaela se namreč domisli, da bi se šla na lastne oči prepričati, ali v gozdu res straši. Bralec seveda pričakuje lopove, duhove, prikazni, a pisatelj preseneti »le« s požarom. To je odlična prilika za Petjo, da se izkaže kot heroj. In res. S skupnimi močmi prikličeta gasilce, medtem ko on z majčko duši dim.

Zgodba se dodatno popestri, ko Mihaela prizna, da ima fanta. Takoj sem si lahko predstavljala močnega in nasilnega fanta, ki drži Mihaelo samo zase. Petje to ne moti.

Vlogo v zgodbi ima tudi major Kvaštik, s katerim si je babica ves čas v laseh. Sosed to opazi in se potruži, da se njun odnos izboljša. Babica ga sprva ne mara samo zato, ker je po videzu grd, drugačen. Iz česar lahko ugotovimo nekaj: sprejemajmo drugačne, čudne ljudi. Če pomislimo: kdo so zares uspešni ljudje? Tisti, ki so nekaj posebnega, tisti, ki so si upali stopiti stran od večine in se postaviti zase. Zato si ne zatiskajmo oči pred tem.

Mislim, da je lep primer vseh teh misli Mihaela, ki že v rosnih letih v tragični letalski nesreči izgubi mamo. Zagotovo so vsa ta srčnost, ljubeznivost in krhkost posledice izgube človeka, s katerim odraščamo. To pomeni še naslednje: vsaka, tudi negativna izkušnja nas dela močnejše.

Tudi Petja zaradi Mihaele v šoli in nasploh postaja odločnejši. Tako je tudi v resničnem življenju. Ljudje okrog nas imajo lahko velik vpliv na naša dejanja ali odločitve. Težko je sam vztrajati.

Dogodki se še bolj zapletejo, kar mi je bilo zaradi rahle monotonosti v knjigi všeč. Petja po dolgem času sreča Mihaelo, a pri njej je fant Kristjan. Punca posluša svoje srce, pometa s Petjino konkurenco in da možnost prav njemu. Tudi slednji se mora otresti sošolke BB ter že zdavnaj pozabljene Alenke, ki hoče novo priložnost. Kljub vsem težavam in oviram zaljubljenca dočakata srečen konec. To je za najstniške knjige precej tipično, a privlačno.

Kljub temu da se zgodba odvija v povsem drugačnem kraju in dolgo časa nazaj, menim, da se lahko marikateri najstnik z lahkoto najde v vlogi Mihaele ali Petje. Kajti generacije in časi se spreminjajo, a dejstva, kako težko je zgraditi iskren odnos in slediti svojim sanjam, bodo za vedno ostala ista.

Nataša Grešak, 9.a MŠ Laško; Risba: Ajda Kolšek, 9.a MŠ Laško

DAN BRANJA!

Kdaj? Sobota, marec 2015

Kje? OŠ Laško

»Noben prijatelj ni tako
zvest kot je knjiga.«

- Ernest Hemingway

Snežak

Snežak je zimsko veselje,
to je stvar, pri kateri
se vsi zabavamo.

Snežak je dobri mož,
ki je bel in vesel.

Snežak je nekaj takega
kot kip sredi travnika.

Sladkarije

Bonboni, čokolade,
lizike in marmelade.

Njam, njam, njam,
rada jem sladkarije
in dobivam kalorije.

Nihče ne mara kalorij,
ker so male stvari,
ki ti skočijo v omaro
in ti skrčijo držalo.

Babi

Naša babi je mega,
za vse nas rada tvega.

Dela najboljši med,
v kuhinji ima vedno red.

Rada jem njeno kosilo,

to me bo vedno veselilo.

Rada pri njej spim
in se zjutraj zbudim.

Majhen polžek

Majhen polžek že hiti,
v hiško se skriva in se kotali.

Po strmini že drvi
njegovo ime se po vsem gozdu glasi.

Pa sredi poti sreča kačo,
tale polžek je res pravi mačo.

Zagledal se je v polžico,
a doma ima svojo ženico.

Jesenska

Jeseni listi padajo
in ježki hruške nabadajo.

Zajčke zazebe v podplate,
zato se skrivajo v svoje copate.

Medved svoj brlog ustvari
in si ozimnico pripravi.

Lisica topel kožuh obleče,
da ga spomladi spet sleče.

Ptice selivke odletijo na jug,
doma pa jih čaka čuk.

Jeseni vse odcveti, polh zaspi
in si mirne zime želi.

Ogenjček

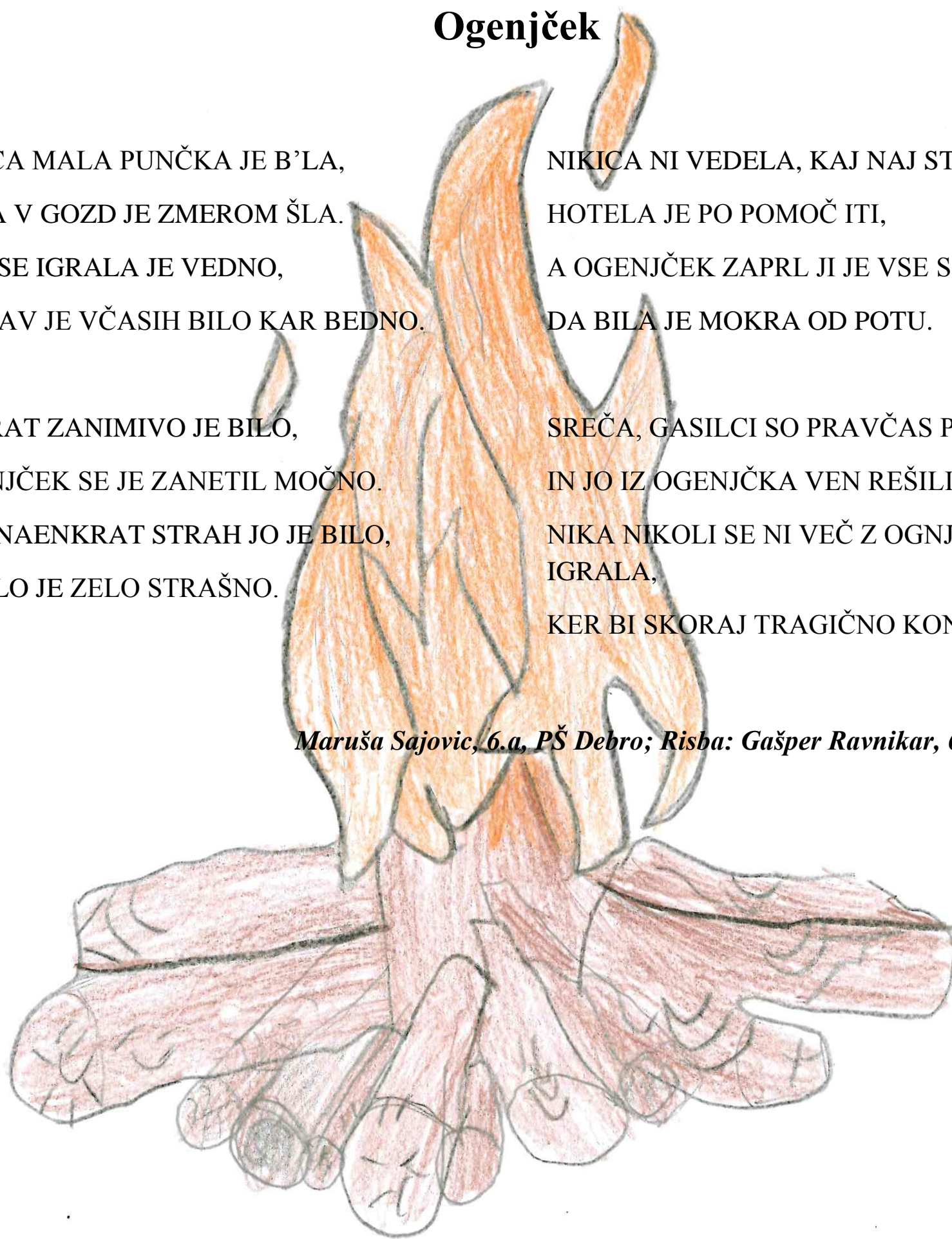
NIKICA MALA PUNČKA JE B'LA,
RADA V GOZD JE ZMEROM ŠLA.
TAM SE IGRALA JE VEDNO,
ČEPRAV JE VČASIH BILO KAR BEDNO.

ENKRAT ZANIMIVO JE BILO,
OGENJČEK SE JE ZANETIL MOČNO.
KAR NAENKRAT STRAH JO JE BILO,
IN BILO JE ZELO STRAŠNO.

NIKICA NI VEDELA, KAJ NAJ STORI,
HOTELA JE PO POMOČ ITI,
A OGENJČEK ZAPRL JI JE VSE STRANI,
DA BILA JE MOKRA OD POTU.

SREČA, GASILCI SO PRAVČAS PRIŠLI
IN JO IZ OGENJČKA VEN REŠILI.
NIKA NIKOLI SE NI VEČ Z OGNJEM
IGRALA,
KER BI SKORAJ TRAGIČNO KONČALA.

Maruša Sajovic, 6.a, PŠ Debro; Risba: Gašper Ravnikar, 6.a MŠ Laško

MOJ NAROBE SVET

Če iz sonca dežek lije,
iz oblaka svetloba sije,
če roža Frančko zaliva,
odrasle dojenček umiva,
če tebe torba napolni,
so na koncertih sami klovni,
če Lojsko čevelj obuje,
voda v jadrnici pluje,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Nadja Gorisšek

MOJ NAROBE SVET

Irij, I. V.

Krava liže sladoled,
Franček je seno za obed.

Podnevi rada spim,
ponoči pa bedim.

V šoli sanjam,
v sanjah se učim.

S kolesom rada plavam,
z rokavčki pa v hrib hitim.

Poleti z jakno naokoli skačem,
ko je mraz v kopalkah sončim se.

Če je takšen kakšen svet,
je to moj narobe svet.

Iris Ilijavec Vodipek

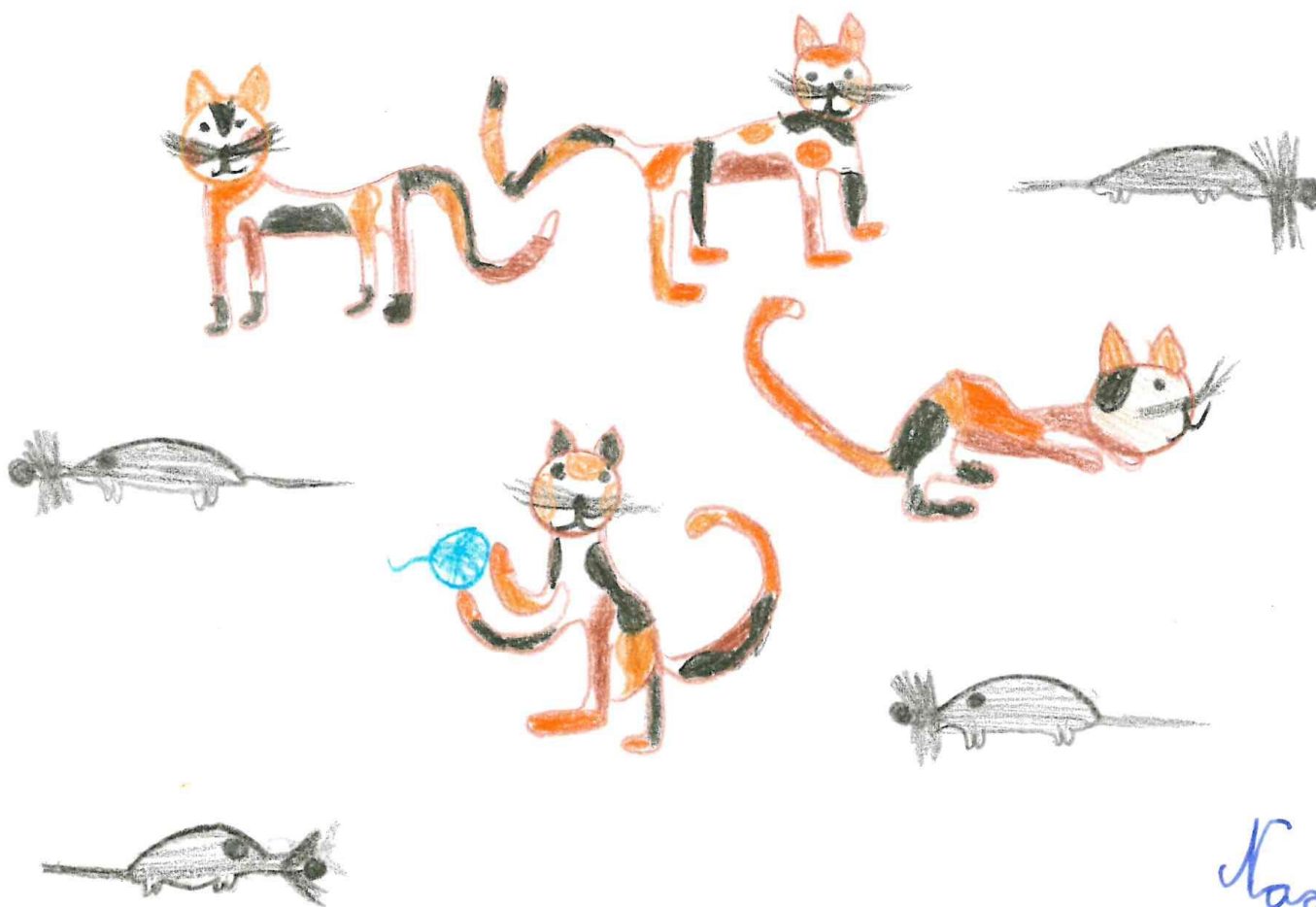

Naša muca

Naša muca, muca mala je pa mamica postala,
štiri mucke je skotila na podstrešje jih je skrila.
Tam jih čuva in neguje, da še miške več ne čuje,
štiri muce konec miši pa bo spet veselje v hiši.

Miške stran bežijo, ko mucke se lovijo,
skupaj se igrajo in se zabavajo.

Mijaaaaau!

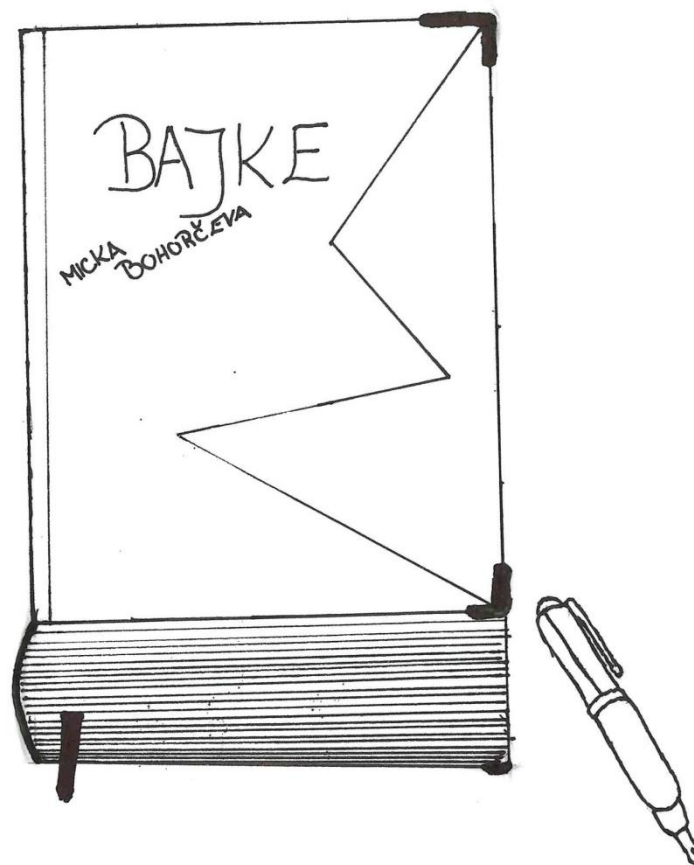

*Nadja Goršek
5.a Debvo*

Pesem o dedku

Moj dedek ima otroke zelo rad,
pa čeprav ni tako mlad.
Najprej narišem glavo, nato oči,
a moj dedek že sladko spi.
Vsi dedki so zdravi, veseli in srečni,
a ne živijo vsi na Ljubečni.
Moj dedek mi vedno prinese darila,
oh, kaj pa bi jaz zanj storila?
Mogoče bi mu prinesla otroško fračo
ali pa pravo kačo.
Pri igri se nikoli ne predam,
saj vedno dedka ob sebi imam.

Pesem o babici

Moja babica me ima rada zelo,
zato jo, ko jo vidim, objamem močno.
Ona mi plete nogavice,
jaz pa njej berem novice.
Velikokrat pri njej prespim
in vedno nekaj dobim.
Oh, kaj pa naj jaz njej podarim?
Mogoče bi ji dala šopek rož
ali pa bi odšli v živalski vrt in ... poglej, mrož!

Lara Zalokar, 6.a PŠ Debno;

Risba: Maja Rutar, 8.a MŠ Laško

Če misliš na ...

Če misliš samo na službo,
lahko dobiš okužbo.

Če pa misliš samo na družino,
lahko dobiš hudo vročino.

Toda ko misliš na vse,
se ti kar svet podre!

»Na kaj pa naj potem mislim?«

Nase!

In ko boš začel verjeti vase,
boš človek prave rase.

Eva Kodrin, 8.a PŠ Debno

Break up

Nazadnje na žuru pogledal me je,
da rad bi govoru – vedela sem –
za break up se gre.

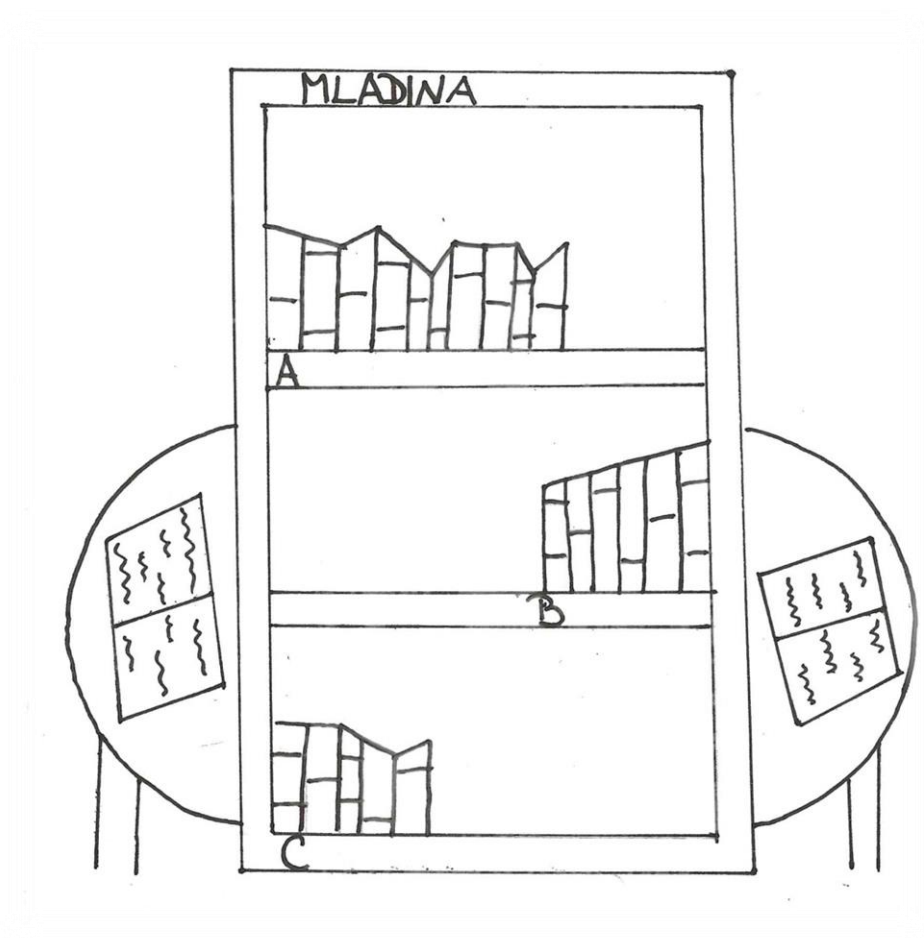
Mi stisnil je roko,
namenil pogled,
mi solzno oko obrisal –
oh, ta njegov šepet –
rekoč ...

»Oprosti, ne morem,
preveč me boli,
a hočem, da veš,
laži tvezim ti že tedne tri.
Imaš lepe oči,
dobro srce,
a zame prazni so dnevi vsi,
kot mrtve sence vse se mi zdi.«

To vse mi je hladno rekel
in jaz sem zavpila: »Dragi!«
... da bi se vrnil.

Nikoli se ni obrnil,
nikdar se k meni ni vrnil
in s tem je moje hrepeneče srce
za večno zavrnil.

Eva Kodrin, 8.a PŠ Debro;
Risba: Maja Rutar, 8.a MŠ Laško

To je ljubezen

»Mnogo pesmi sem napisal,«
pravi pesnik skoraj vsak,
a zdi se, da je to le narisal
in brez srca natisnil petstokrat.

Zame tole ne velja,
saj prava pesem je le-ta,
ki pesnik jo ustvarja
s svojo ljubeznijo do sveta.

Ljubezen na svetu oblike spreminja,
kot bolezen med nas se širi
in ljudi opominja
na življenjske poti – v prave smeri.

Marsikdo pogreša ljubezen,
takšen, ki premalo ljubi,
ali takšen, ki jo odvrže stran,
a ljubezen kmalu spet pride,
da te obsede in zasnubi.

Ljubezen na svetu je treba gojiti,
da ostane za nas posebno močna,
in jo v druge tako tudi presaditi,
ker tako ostane še dolgo mogočna.

Eva Kodrin, 8.a PŠ Debro

Moja zgodba

Črne on lase ima,
res me zdaj zanima,
kako lepo bleščijo se
v svetlobi te učilnice.

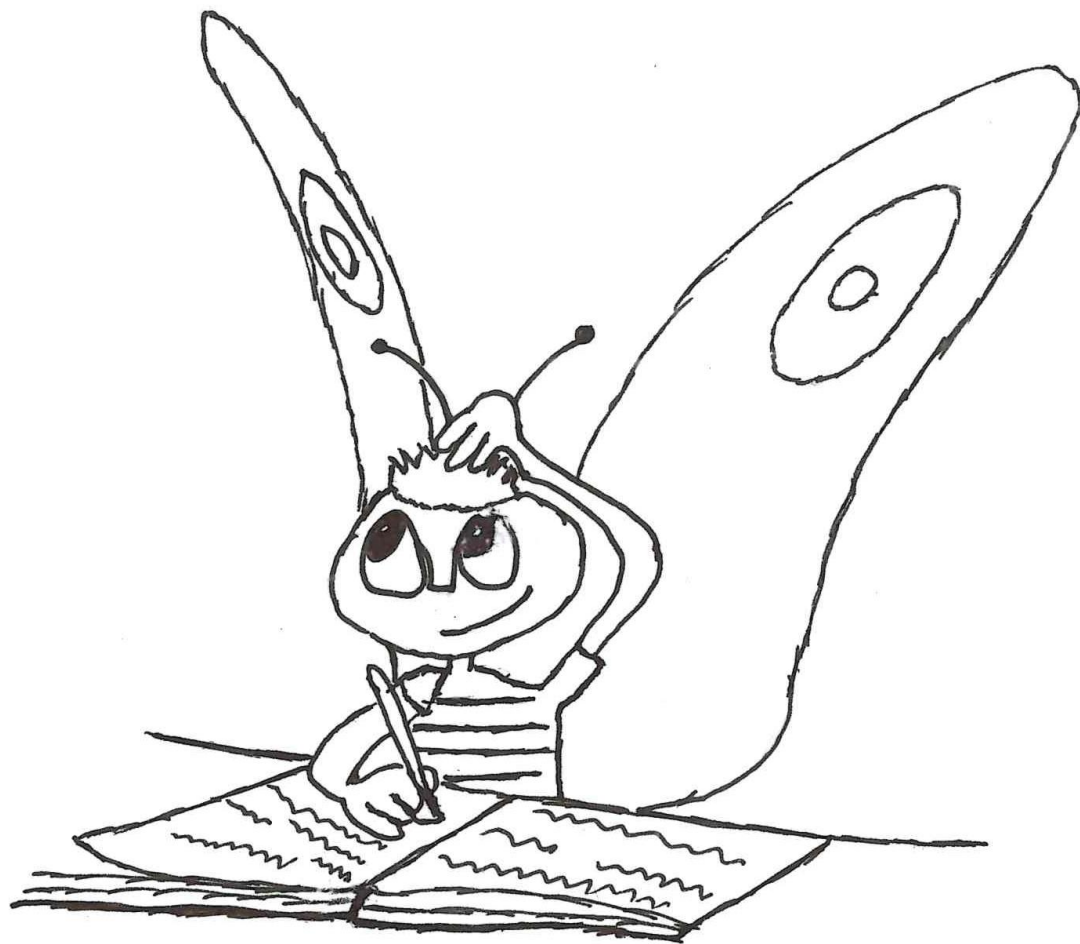
Večkrat zdaj pogleda me,
mi že zdavnaj tudi rekel je,
da moji podobi para ni
ter da z mano ful rad hodu bi.

To zdaj v glavi odmeva mi
že dolge šolske ure tri!
In če ga res zanimam,
potem proti temu res nič nimam.

Ko sva v petek v kino šla,
sva cel film samo obšla,
saj zrla v oči sva si
in pila samo v zadregici.

Ko dvorana prazna je postala,
prijel me je, da bi ostala,
sama zdaj tam sva stala,
zelo blizu in tako obstala ...

Cmok za cmokom se je vrstil
in najine misli oddaljil.
V objem močan sva si zletela,
saj neskončno rada sva se imela.

Sani

Drveče se sani spuščajo v dežele tri.

Kot majhna zvezda z neba

z rdečim noskom jelenčka Rudolfa.

Ko zjutraj se zbudiš,

k darilom poletiš,

pripeljale so jih te sani,

ki videli smo jih vsi.

Dobra vila

Ura polnoč je odbila,

prišla je dobra vila,

s čarobnim prahom me posipala

tri želje mi izpolnila.

Prva želja je bila: vila, vrzi čeveljčka mi dva.

Druga želja je bila: vrzi, vila, obleko dolgo mi do dna.

Tretja želja je bila: vrzi, vila, krono mi iz zlata.

Zdaj lahko grem jaz na ples,

tam srečam veliko lepih princes.

Sneg

Sneg je,

kako blešči se!

Ko skozi okno pogledam,

mi v očeh zažari ...

V toplo odejo zavita

sneg opazujem bleščeč,

mislim na čaj in snežaka,

naj le ne odide preč!

Kranjskogorska himna

Šola v naravi, Kranjska Gora.

V ponedelk zjutri smo se zbrali,
da v šolo v naravi bi se odpeljali.

večerja pomirila nas je zelo.

Tam, kjer sonca nikoli ni,
mi smo zmrzovali.

Dom je majhen, prijazen nam,
poskrbi, da imamo se fajn.

Na avtobusu peli in se veselili,
Vendar na srečo nismo se napili.

Naša soba čista je desetka,
a drugi dan smo zasrale in osemko pobrale.

Prišli smo v Kranjsko Goro,
postle smo postlali,
da bi vsaj štiri noči v redu spali.

Ven iz sobe, sem ter tja
nas pot je vodila.

Mel smo kosilo, hrana je bla kul,
potem zaživali v odmoru smo ful.

Ponoči, ko luči ugasnejo,
učiteljice pazijo,
da se mi preveč ne oglašamo.

V naši sobi marsikaj se zgodi,
ko učitelj malo zamiži,
pač na obe oči.

Zjutraj se zbudimo in na stranišče odhitimo.

Imeli smo kviz, smejali smo se
hecnim šalam naše učiteljce.

V šoli v naravi imamo se lepo,
parkeljni nad nami so drli se zelo.

Zdej vidmo, kak je težko
pisat dobro pesmico.

Parkeljni so drli se nad nami,
potem vsi v sobah so klicali svojo mami.

Danes tukaj smo in sobe predstavljamo,
ter se na koncu sprašujemo,
katera soba boljša bo.

Ravnatelj je popenu: »Kaj se zdej to gre?
Hit pokličte starše, da nam v redu gre!«

Vsi smo nadaljevali tam, kjer smo ostali,
in pozabili na vse pretekle dni.

Imeli smo problem, a nič zato,

*Nina Stiplošek, Valentina Bezgovšek,
Taja Padežnik, Tjaša Ravnikar, 8.b MŠ Laško*

PRIPOVEDNI DROBIR

Čudoviti

Čudoviti smo v vsem, kar smo in kar nismo. Le zavedati se je potrebno.

1.

Poglej, kako čudovito! Mala deklica Sofija je prvič odprla majhne oči. Kaj si je mislila, ji je bil svet všeč? Morda ne? Kakršna koli bo, karkoli ji bo všeč, karkoli bo počela. Je in bo čudež, tako kot ti, si in boš nekaj čudovitega.

2.

Par drobnih nog dečka Doriana je prvič spoznavalo dotik trdnih tal. Kako se mu je zdelo, tako kot tebi? Ne vem, veš ti? Veš, kako čudovito je stopati po stopinjah ljudi?

3.

Arielina mama je odprla težka vrata velike šole. Deklica je vanjo vstopila radostno, polna veselja in zvedavosti. Ni čudovito biti postavljen pred nove izzive? Ni čudovito poizkušati?

4.

Zala je tekla po travniku, ki ga je prekrival maj. Trgala je cvetlice in vonja po pomladi ni bilo konca ne kraja. Kako čudovito je biti svoboden, kaj ne?

5.

Taj je iskal, nekaj je iskal. Kaj? Svobodo, srečo, ljubezen, žalost, pokvarjenost? Oh, ne, no. Iskal je zvezek. Nekaj, kar je popolnoma preprosto najti. Pa je to res? Je lažje najti zvezek ali srečo?

6.

Zakaj jočeš, Isadora? Kaj je, je kaj narobe, sem jaz naredila kaj narobe? Povej!

Ne, jočem, ker je vse v redu. Le odpočiti si želim.

7.

William je prerezal in po gladki koži je priteklo nekaj, kar naj bi teklo po žilah. Bolelo je, seveda. Ampak ni čudovito, da je tako močen. Tako močen v vsej svoji krhkosti.

8.

In ta trenutek mi bo vedno ostal v spominu. Tista toplina njegovih ram in njegov vonj, kot opij je opajal njeno dušo, ki je bila popolnoma nekje drugje, v svetu ljubezni! Tako čudovito je ljubiti!

9.

Te njene modre oči, kako so lepe, kako nedolžne, mile, ne poznajo laži in krivic. Kako je bila mati navdušena nad svojim novim čudežem!

10.

Kaj je poslušala, če ne sliši? Oh, jaz vem. Poslušala je tišino.

11.

Tit je pogledal na vlak, ravno je sedla. Gledala je ven, a ne njega, nekam drugam, stran, novim zmagam naproti. Njene oči so bile kalne. A kaj veš, morda je tako bolje?

12.

Starka je gledala skozi okno svoje stare hiše. Opazovala je ljudi, ki so hiteli. Niso se ustavili in se zavedali, kako čudovito je živeti.

13.

Kaj je pogledala nazadnje, hčer, sina, morda moža, mačka, sestro? Kaj? Zakaj je sploh pogledala, ne bi bilo bolje, če bi le zaprla oči in zaspala? Kaj je želela videti? Se je zavedala, kako lepo ji je bilo, kako lepo ji je in kako lepo ji še bo? Kako lepo ji bo, znova in znova ...

Ajda Kostevc, 8.a PŠ Debro; Risba: Špela Videc, 7.b MŠ Laško

Čudežno pero

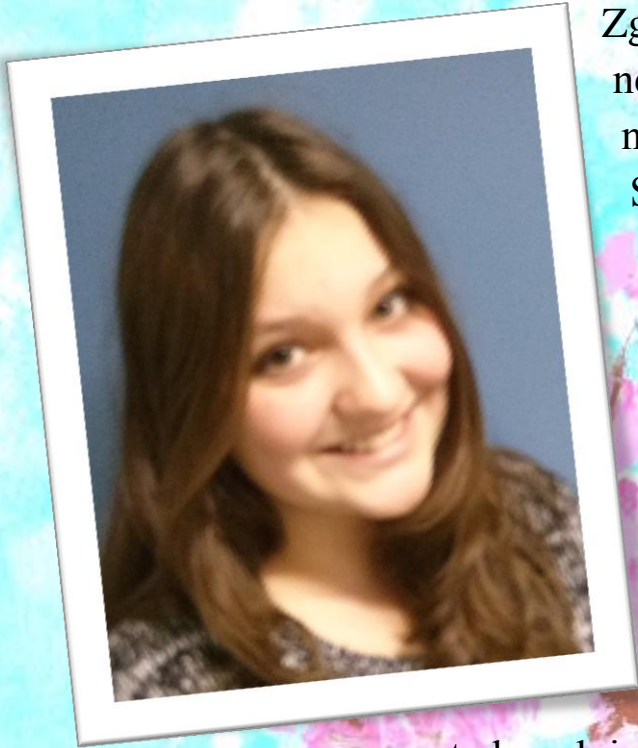
Nekega aprilskega jutra sem se zbudila še bolj utrujena kot prejšnji dan. Tolažila sem se z mislijo, da me pač muči spomladanska utrujenost.

Ko sem pogledala na koledar, sem videla, da pišemo test iz naravoslovja. Čisto sem pozabila na ta test. Vedela sem, da nimam pojma. Na kuhinjski mizi je ležalo prav »kul« pero. Vzela sem ga s seboj v šolo. Učiteljica je v šoli razdelila teste. Vsa živčna sem sukala pero v roki. Naenkrat me je neka čudna nevidna sila prisilila, da sem začela pisati. Pisala sem kot nora. Še pred koncem ure je bil test rešen. O tem dogodku nisem upala povedati nikomur. Naslednji dan smo imeli šolsko tekmovanje iz matematike. Spet sem vzela pero, rešila tekmovalno polo in osvojila vse točke. Vse teste sem pisala pet in osvojila sem vsa možna tekmovanja iz znanja. Socialna delavka in učiteljski zbor sta predlagala, da bi šesti razred preskočila. Tako sem se znašla v sedmem razredu. Teste sem stresala iz rokava. S pomočjo peresa sem reševala tudi gimnazijske naloge mojega brata. Nekega dne pa je moje pero izginilo. Vsa živčna sem prišla v šolo in zagledala Matica, kako piše z njim. Ko me je zagledal je začel vpiti: »Poglejte, lažniva pametnjakovička je prišla!« Oblila me je kurja polt. Vsi učenci so kričali, da sem goljufivka. Obmetavali so me s papirčki in radirkami. »Ne, ne, pustite me,« sem vpila. »Zbudi se,« me je nekdo klical. Odprla sem oči in zagledala mami. Nič mi ni bilo več jasno. Ugotovila sem, da so bile le sanje. Ta spis pa sem morala napisati brez čudežnega peresa.

Ivana Čačič, 7.c MŠ Laško; Risba: Špela Videc, 7.b MŠ Laško

Japonska češnja

Zgodba govori o dekletu po imenu Sally, ki izgubi očeta, a se nikakor ne more sprijazniti z izgubo. Dekle občuduje češnjo pred hišo. Povsem nepričakovano doživi srečanje, ki ji življenje spet uredi. Sponka je padla iz francoske kite in lasje so počasi padali. Ustavili so se sredi hrbta in roke so jih počasi zmešale. Telo štirinajstletne Sally je bilo prepojeno z vonjem cvetočih japonskih češenj, oči pa so bile utrujene, potrebne joka, da se očistijo. Slekla je obleko in stopila pod prho. Telo je polila z vročo vodo, zato se je ogrelo, a še zmeraj je bilo, čeprav je minilo že leto dni, otožno. Tudi misli so bile nemirne, čakale so blaginjo in pomiritev. Sally je bila potrebna joka, čutila je, kako ji solze silijo v oko. Nenadoma je zaslišala glas: »Sally, večerja!« Zaprla je vodo, odgrnila zaveso in stopila izpod prhe, telo je obrisala z mehko brisačo, se oblekla in odprla vrata kopalnice. Vanjo je pihnil svež, lahek zrak, napojen z vonjem češenj, v zraku

je bilo čutiti harmonijo majhne japonske hiše.

Sally je brez besed sedla in pojedla svoj zadnji obrok dneva. Ni zaznala okusa, čutila je le nemir v mirni japonski hiši – pomanjkanje v izobilju. Prvič v življenju ji materialne dobrine niso pomenile ničesar ... Pojedla je, nato se je zastrmela skozi veliko okno jedilnice, od koder se je videlo na vrt, kjer so rasle češnje, ki so bile prav v teh pomladanskih mesece najlepše. Njihovi cvetoči cvetovi so v popoldanski svetlobi sijali prav posebej lepo. Prekinila je tišino in mirno rekla: »Kot bi gledala njegov obraz, skrušen, bled, smrten, po drugi strani pa je tako lepa in nemočna tako kot jaz.« Takoj nato se je spet tiho zazrla v češnjo. Mama je dvignila pogled in vprašala: »Kdo, Sally, kdo?« »Tista češnja, tam, mami. Kot bi bila ustvarjena za naju,« ji je odgovorila Sally. »Vem, Sally, hudo ti je, a moraš se sprijazniti, tako je, zgodi se rojstvo, nato se živi, a ker življenje ne more biti večno, umreš, tako je, prej ko se sprijazniš, bolje ti bo,« je rekla mama. Vedela je, da hčeri govori tisto, po čemer bi se morala ravnati tudi sama, a ni šlo. Sally je odtrgala pogled od češenj in rekla: »Mami, kako naj se sprijaznim s smrtjo očeta, kako?«

»Morala se boš, ne moreš vse življenje živeti z dejstvom, da nečesa nimaš,« je rekla Holly, dekličina mama. Sally ni nič rekla, le vstala je s stola in se napotila proti sobi.

Sedla je na posteljo in čutila, kako ji solza, grenka in prozorna, teče po licu. Mama je imela prav, počasi se bo treba naučiti živeti brez očeta. Minilo je že leto, a Sally je še zmeraj čutila žalost, grenko in nelagodno čustvo. Stiskala ji je misli in telo. Kot morski pes jo je držala za noge in ni se mogla premakniti v stanje miru. Bolj kot je premišljevala, bolj se ji je zdelo, da se bo morskega psa, čeprav težko, morala otresti. Vedela je, da lahko utone, če jo bo morski pes predolgo držal pod vodo. Odločila se je nekaj spremeniti, zaživeti na novo, toda ne danes, jutri.

Bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Bila je nedelja, zato ji ni bilo treba v šolo in se je lahko celo dopoldne do kosila in po njem do večera, ko se je začelo temniti, potikala po okolici. Odšla je do mesta na sladoled. Ni se imela namena s komer koli srečevati. Potrebovala je čas, da se odloči, kaj bo. A če bi vedela, kakšno srečanje jo čaka, si tega nikoli ne bi želela. S sladoledom je sedla na klop in opazovala ptice. Ko je že skoraj pojedla, je od sebi začutila še nekoga.

»Pozdravljena, Sally,« je rekel močan moški glas.

Sally se je stresla, glas je poznala in v njej je poskočilo srce in pogled je, upajoč, da glas pripada osebi, ki jo ima tako rada, uprla proti njej. Bil je on, takšen kot ponavadi, zdrav in srečen je bil videti, bil je natanko tak, kot se ga je najraje spominjala.

»Oči,« je vsa presenečena kriknila Sally.

»Sally, kako si zrasla!«

»Kaj, pa ti tukaj, mislim kako ...?«

»Sally, nekaj sem ti hotel povedati,« je resno rekel oče.

»Kaj?«

»Videl sem, da trpiš, ne morem biti s tabo, a če še tako želim, veš, tista češnja na vrtu ... Tisto imej in se spominjaj name, to češnjo sem posadil, ko si se rodila, ta je tvoja, ravnaj z njo tako kot z menoj. Povej ji skrivnosti, kot si jih meni, zalivaj jo in jo imej rada, zdaj pa moram iti ... lepo se imej, punčka moja, in uživaj življenje.«

»Oči!« Še preden se je zavedala vsega, ga ni bilo več.

Sally mi je pred časom rekla: »Ne vem, res ne vem, ali je bila le tako močna želja, da se mi je vse samo zdelo, ali pa je bila resnica in sem očeta res videla ... Tega ne bom nikoli vedela.«

Ne morem verjeti, Sally ima očeta. Ima tisto rožnato japonsko češnjo ...

Ajda Kostevc, 8.a PŠ Debro; Risba: Luka Deželak, 3.a PŠ Rečica

Skupaj

Deklica Ana je imela sestri Tesso in Saro. Imela je tako čudovito življenje, da bi si ga želela vsaka princeska. Vse je bilo odlično, dokler se ni zbudila brez očeta. Kajti Anin, Tessin in Sarin oče je izginil čez noč. Še isti dan so ga začeli iskati, a vse je bilo zaman. Očeta niso našli ne v naslednjih dveh letih in ne v naslednjih treh ter celo petih letih. Razglasili so ga za mrtvega. Ana je kmalu odrasla in napočil je njen osemnajsti rojstni dan. Praznovala ga je s svojima sestrama, z mamo in babico.

Na njihovo posestvo so prišli tudi sosedje, s katerimi so se že dolgo gojili zamere. Gospodarica oziroma sosedka Laura je bila vdova in je imela tri sinove: Marka, Eduarda in Luko. Tisti večer po zabavi je Anino mamo klicala Laura, češ da ji mora nekaj povedati. Za to srečanje ni smel izvedeti nihče drug. In res, ko so v hiši vsi zaspali, se je Anina mama Eva odpravila. Naslednji dan, ko se je Ana zbudila, mame ni bilo v hiši. Vse je bilo tako kot pri iskanju očeta, le da so tokrat našli njeno truplo. Ana je bila zelo obupana, saj je izgubila tako mamo kot očeta. In tako so Ana, Tessa in Sara ostale same z babico Angelo. Sara je sklenila, da bo poiskala maminega in očetovega morilca.

Tisti dan je Mark prišel na posestvo, da bi Ani izrekel sožalje. Ana in Mark sta si bila zelo všeč, a med njima ni moglo biti nič več kot le dobro prijateljstvo, kajti njuni družini sta bili sprti in nikakor ne bi dovolili, da bi gojila drug do drugega kaj več. Vsak dan sta se srečala točno na istem mestu ob istem času. A Ana ni bila všeč samo Marku, temveč tudi njegovemu bratu Eduardu. Ta je začel slutiti, da Mark in Ana nekaj imata, zato je bil zelo ljubosumen. Prečudovita Ana je bila vsa presrečna, saj je njeno srce bilo samo za Marka. Nekaj dni pozneje se je to veselje spremenilo v žalost, kajti Ana je dobila pismo, da mora v sosednjo državo Italijo, kjer naj bi ji nekdo v internatu povedal, kdo je kriv za mamino smrt. Napočil je dan slovesa. Mark ji je obljubil, da jo bo čakal toliko časa, kolikor bo treba.

Ana je s prvim avtobusom odšla, le pomahala je v slovo. Mark ji je ves čas pošiljal pisma, a kaj, ko se Ana teh pisem ni niti dotaknila, saj so šla v napačne roke. Sprejemala jih je hudobna ravnateljica internata. Ona je poslala Ani pismo, naj pride v internat. Pri tem ravnateljica sploh ni vedela, kdo je ubil Anino mamo, Ano je povabila k sebi, ker jo je gospodična Viola to prosila, saj je bila zaljubljena v Marka. Mark je bil zelo razočaran, ker mu Ana ni odgovorila niti na eno pismo. Ves čas je bila ob njem hudobna Viola. Minevala so leta in Ana je sedem let preživela osamljena v internatu brez Markovih pisem. In že je odštevala dneve, kdaj bo nastopil veliki petek, ko bo lahko odšla domov. Ko je prišla domov, je najprej odšla do Marka. Na vratih jo je prestregla Viola in ji pokazala poročni prstan. Za njo je prišel še Mark in Ana je izvedela, da sta se Viola in Mark poročila. Ana je bila tako jezna, da nikoli več ni hotela slišati zanj.

Čez nekaj časa je postala nerazdružljiva z Eduardom. A kaj, ko je bila še vedno zaljubljena v Marka in je pri Eduardu iskala le tolažbo. Z Markom se je nekega dne srečala, saj ji ta hotel obrazložiti, zakaj se je

poročil z Violo. Ana mu ni verjela. Odločila se je, da s mu bo na nek način maščevala, zato je privolila v poroko z Eduardom. In kot bi mignil, je nastopil dan D. Nosila je dolgo mamino obleko, a srečna ni bila. Ob zvokih poročne koračnice se je s solzami v očeh sprehodila do oltarja. Ko je bil čas samo še za dve izgovorjeni črki, so jo prevzela močna čustva. Kljub temu je pomislila na to, kaj ji je storil Mark, zato je ... Naenkrat je zagledala Marka. Videla je, da je ni pozabil, zato se ni mogla poročiti z Eduardom in je stekla Marku naproti. Skupaj sta odšla v avto in se odpeljala daleč stran. Naslednji dan je bilo v časopisu, da sta se smrtno ponesrečila Ana in Mark. Zdravniki so ugotovili, da je Ana pričakovala tudi otroka, za katerega ni nihče vedel. Vsi so žalovali in šele čez dvajset let sta Anini sestri ugotovili, da je njihovo mammo umorila Laura. Umor očeta pa je za vedno ostal skrivnost.

Tjaša Gradišnik 8.a MŠ Laško

Tim in Tom

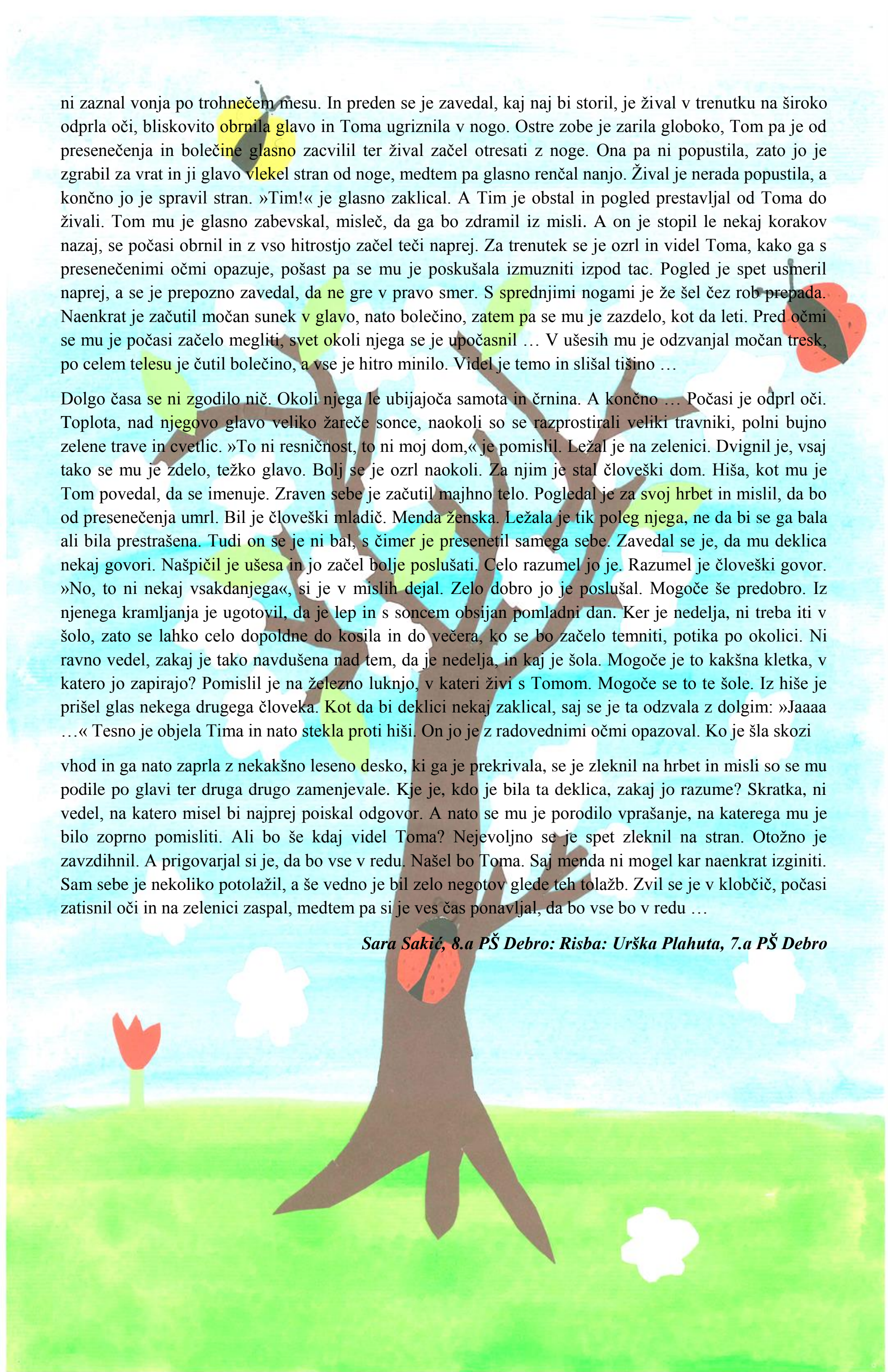

Tim se je ozrl skozi luknjo na vrhu in s tem pogled odvrnil od hladnega zadušljivega železa. Na nebu so se razprostirali temni črnobeli oblaki, a znaka o Tomu ni bilo. S hrbtom se je naslonil na ledeni zid in se postavil na zadnji nogi.

Kolikor je lahko, je iztegnil glavo, se povzpел na prste in se spet ozrl čez rob, kjer je videl štrleči konici Tomovih ušes. Spet se je postavil na vse štiri tace in si nekako oddahnil, saj je za trenutek pomislil, da ga je Tom zapustil. Glavo je začel obračati po temni sobi in iskal stopnice. Zaradi teme je zožil oči in končno opazil strme stopnice, ki vodijo do zunanjega sveta. Sprehodil se je do njih in nato po njih navzgor. A ko je že videl svetlobo, ki je prihajala od vhoda, se mu je zazdelo, kot da mu je ena stopnica

pod nogami ušla, in preden se je zavedal, se je spet znašel na dnu stopnišča. Šokirano je gledal naokoli, a sploh ni vedel, kaj se je zgodilo. Celo telo ga je začelo boleti. Spet je pogledal navzgor. Pri vhodu je videl Toma. Ta je glasno je zavzdihnil in se elegantno spustil po stopnišču navzdol. Ko je prišel do Tima, ga je s šapo oplazil mimo ušes. Tim je zacvilil, čeprav ga sploh ni bolelo. »Ali sploh veš, kako glasen si bil, ko si padal po stopnicah navzdol?« ga je ukazovalno vprašal Tom in sedel poleg njega. Tim ga je prestrašeno pogledal in se počutil krivega. »Ali sem koga privabil sem?« Tom je spet zavzdihnil in ga nežno pogledal »Preveč te skrbi, da bi naju kdo hotel poškodovati.« Vstal je in se sprehodil čez majhno sobo. Pri steni se je ustavil ravno toliko, da se s smrkom ni dotaknil železnega zidu. Pogledal je nazaj. Tim je še vedno ležal na tleh in usmerjal pogled v svoje šape. »Ne skrbi, Tim,« mu je pomirjujoče rekel Tom. Tim je pogledal navzgor in se mu rahlo nasmehnil. Vstal je. Bil je videti bolje. »Pridi, greva na sprehod!« je dejal Tomu. Stekel je po stopnicah navzgor, tokrat brez spodrsaljaja. Tom mu je počasneje sledil. Ko je prišel na vrh, ga je Tim že nestrpno čakal. Ko je zagledal Toma, je tekel naprej. Zdaj mu je hitreje sledil tudi Tom. Stekla sta čez zapuščeno ozemlje. Tla pod nogami so bila trda, posušena, prst se je drobila. Znakov sveže narave ni bilo, čeprav je bilo pozno spomladi. Le izsušena trohnela trava, ki se je prikazala iz razpok tu in tam. Nebo je bilo zatemnjeno, sonca se ni videlo. V daljavi so bila vidna drevesa brez listov, za njimi so bili obrisi visokih zgradb. Tom se je utrudil in začel zaostajati za Timom. Tim se je ozrl nazaj in tudi on upočasn timer, dokler nista oba začela počasi hoditi. »Kako to, da si se tako hitro utrudil?« je bil Tim neizprosno z vprašujočim pogledom. »No, ti si tudi mlajši, kajne?« se mu je Tom zarežal. Tim se je nasmehnil in hodil naprej. Nekaj časa sta bila oba tiho, nato se je Tim ustavil in s prestrašenim pogledom strmел v nekaj, kar je nepremično ležalo na tleh nedaleč od njiju. Tom je opazil, da ga ni več ob njem, zato se ustavil. »Tim?« ga je poklical in se ozrl nazaj. Tim je odtrgal svoj pogled od neznane pojave in pogledal Toma. Z glavo mu je pomignil. Zdaj je vanjo svoje oči uprl tudi on. Na obrazu se mu je izrisalo presenečenje. A hitro je minilo, saj je Timu ukazal, naj ostane tam, kjer je. On pa se je počasi začel premikati proti pojavi. Z vsakim korakom ji je bil bliže ... in bliže. Zdaj je manjkal le še korak, da bi stal točno obe njej. A ni šel naprej. Počasi se je sklonil in vdihnil vonj, zbran okoli pojave. Bil je šibek, a Tom

ni zaznal vonja po trohnečem mesu. In preden se je zavedal, kaj naj bi storil, je žival v trenutku na široko odprla oči, bliskovito obrnila glavo in Toma ugriznila v nogo. Ostre zobe je zarila globoko, Tom pa je od presenečenja in bolečine glasno zacvilil ter žival začel otresati z noge. Ona pa ni popustila, zato jo je zgrabil za vrat in ji glavo vlekel stran od noge, medtem pa glasno renčal nanjo. Žival je nerada popustila, a končno jo je spravil stran. »Tim!« je glasno zaklical. A Tim je obstal in pogled prestavljal od Toma do živali. Tom mu je glasno zabevskal, misleč, da ga bo zdramil iz misli. A on je stopil le nekaj korakov nazaj, se počasi obrnil in z vso hitrostjo začel teči naprej. Za trenutek se je ozrl in videl Toma, kako ga s presenečenimi očmi opazuje, pošast pa se mu je poskušala izmuzniti izpod tac. Pogled je spet usmeril naprej, a se je prepozno zavedal, da ne gre v pravo smer. S sprednjimi nogami je že šel čez rob prepada. Naenkrat je začutil močan sunek v glavo, nato bolečino, zatem pa se mu je zazdelo, kot da leti. Pred očmi se mu je počasi začelo megliti, svet okoli njega se je upočasnil ... V ušesih mu je odzvanjal močan tresk, po celem telesu je čutil bolečino, a vse je hitro minilo. Videl je temo in slišal tišino ...

Dolgo časa se ni zgodilo nič. Okoli njega le ubijajoča samota in črnina. A končno ... Počasi je odprl oči. Toplota, nad njegovo glavo veliko žareče sonce, naokoli so se razprostirali veliki travniki, polni bujno zelene trave in cvetlic. »To ni resničnost, to ni moj dom,« je pomislil. Ležal je na zelenici. Dvignil je, vsaj tako se mu je zdelo, težko glavo. Bolj se je ozrl naokoli. Za njim je stal človeški dom. Hiša, kot mu je Tom povedal, da se imenuje. Zraven sebe je začutil majhno telo. Pogledal je za svoj hrbet in mislil, da bo od presenečenja umrl. Bil je človeški mladič. Menda ženska. Ležala je tik poleg njega, ne da bi se ga bala ali bila prestrašena. Tudi on se je ni bal, s čimer je presenetil samega sebe. Zavedal se je, da mu deklica nekaj govori. Našpičil je ušesa in jo začel bolje poslušati. Celo razumel jo je. Razumel je človeški govor. »No, to ni nekaj vsakdanjega«, si je v mislih dejal. Zelo dobro jo je poslušal. Mogoče še predobro. Iz njenega kramljanja je ugotovil, da je lep in s soncem obsijan pomladni dan. Ker je nedelja, ni treba iti v šolo, zato se lahko celo dopoldne do kosila in do večera, ko se bo začelo temniti, potika po okolici. Ni ravno vedel, zakaj je tako navdušena nad tem, da je nedelja, in kaj je šola. Mogoče je to kakšna kletka, v katero jo zapirajo? Pomislil je na železno luknjo, v kateri živi s Tomom. Mogoče se to te šole. Iz hiše je prišel glas nekega drugega človeka. Kot da bi deklici nekaj zaklical, saj se je ta odzvala z dolgim: »Jaaaa ...« Tesno je objela Tima in nato stekla proti hiši. On jo je z radovednimi očmi opazoval. Ko je šla skozi vhod in ga nato zaprla z nekakšno leseno desko, ki ga je prekrivala, se je zleknil na hrbet in misli so se mu podile po glavi ter druga drugo zamenjevale. Kje je, kdo je bila ta deklica, zakaj jo razume? Skratka, ni vedel, na katero misel bi najprej poiskal odgovor. A nato se mu je porodilo vprašanje, na katerega mu je bilo zoprno pomisliti. Ali bo še kdaj videl Toma? Nejevoljno se je spet zleknil na stran. Otožno je zavzdihnil. A prigovarjal si je, da bo vse v redu. Našel bo Toma. Saj menda ni mogel kar naenkrat izginiti. Sam sebe je nekoliko potolažil, a še vedno je bil zelo negotov glede teh tolažb. Zvil se je v klobčič, počasi zatislil oči in na zelenici zaspal, medtem pa si je ves čas ponavljal, da bo vse bo v redu ...

Sara Sakić, 8.a PŠ Debro: Risba: Urška Plahuta, 7.a PŠ Debro

Ana in štirje prijatelji

Ana je dvanajstletna deklica, ki rada raziskuje. Ima mlajšo sestrico Nino in starejšega brata Tomaža, ki obiskuje osmi razred. Z družino so se preselili v kraj, ki je bil otrokom tuj. Anina mama je v tem kraju dobila novo službo, ki je bila boljša od prejšnje. Ana tako ni poznala nikogar, zato se je nekega spmladnega dne odločila, da se bo sprehodila do bližnjih sosedov in si malo ogledala okolico. Bile so prvomajske počitnice.

Pozvonila je pri prvih vratih in počakala. Najprej je zaslišala pasji lajež, kmalu zatem pa je skozi vrata pokukala drobna deklica, ki je bila na prvi pogled videti zelo preplašena. Ana jo je vljudno ogovorila in ji povedala, da se je z družino priselila in da si želi spoznati nove ljudi, okolico ... Deklica je dejala, da ji je ime Nika in da je stara deset let. Povedala je tudi, da nima bratov in sester, ima pa majhnega psička. Ani je rekla, da bo vprašala mamo, če lahko gre z njo na sprehod in

da ji bo še kaj povedala, če želi. Stekla je v hišo in se kmalu vrnila v spomladanskem plaščku s psičkom v rokah. Zunaj ni bilo tako mrzlo, zato tudi Ana ni imela na sebi toplih oblačil. Kmalu sta Nika in Ana korakali po ulici in se pogovarjali. Nika je povedala, da je ta ulica, v kateri živijo, zelo samotna in dolgočasna. »Ali je tu v bližini kaj otrok?« je vprašala dvanajstletna deklica. »Ja, nekaj nas je,« je dejala Nika. »Tam, v sivi hiši, živi Miha, ki je zelo zabaven. Leto je starejši od mene,« je razlagala. »V rumeni hiši živita dvojček in dvojčica Julija in Julijan. Z Julijanom, Julijo, Miho se ponavadi igramo na grišču, ki je v tej smeri. Radi raziskujemo naravo in smo zelo dobri prijatelj,« je razložila Nika. Potem sta obe bili nekaj časa tiho.

»Ali lahko greva obiskat tvoje prijatelje?« je predlagala Ana. »Mislim, da. Upam, da se bomo dobro razumeli,« je dejala Nika in skupaj sta se sprehodili do Julijine in Julijanove hiše. Bila sta doma. Ana se je tako kot desetletni deklici vljudno predstavila tudi njima. Potem je Nika še rekla nekaj besed. Julijan je povedal nekaj o sebi in svoji sestri dvojčici ter pripomnil, da sta stara trinajst let. Skupaj so se odpravili do hiše, kjer je živel Miha. Med potjo so se pogovarjali in smejali. Na srečo je tudi deček Miha bil doma in tudi on se je z njimi odpravil na sprehod. Ana je razlagala o sebi in svojih prejšnjih prijateljih. Otroci so ji povedali, da obiskujejo šolo, ki jo bo najverjetneje čez en teden tudi ona. Skupaj so se odpravili do igrišča, kjer so se celo popoldne razposajeno igrali. Tudi klepetali so, in sicer vse do mraka. Ko so se vračali domov, se je Ana naenkrat ustavila. »Kaj pa je?« jo je vprašala Julija. Ana je kazalec položila na usta, z drugo roko pa pokazala k bližnjemu grmovju. Vsi so pogledali v tisto smer in prisluhnili.

Zaslišali so moški glas, ki je jezno šepetal: »Presneto. Jutri je zadnji dan, drugače nam bo ta glavni pokazal vruga, to dobro veš!« Potem je nekaj časa vladala tišina in otroci so lahko sklepali, da moški govori po telefonu. Nato so spet zaslišali moški glas: »Bom jaz prišel jutri ob osmi uri k tebi in bova potlej uredila stvari tako, kot je treba ... In da se ne ponovi več!« Bil je zelo jezen. Potem je znižal glas, tako da ga otroci skoraj niso slišali, in dodal: »Vreče bova odpeljala v Rožmarinovo ulico, saj v Tihotapski ni več prostora. Zdaj pa drži jezik za zobmi in si zapomni, kar sem ti rekel!«

Otroci so se skriti za drevesom prestrašeno spogledali in čakali, da se je moški odpravil v hišo. Kaj naj bi pomenilo vse to?! Miha je predlagal, da je najbolje, če se čim prej poberejo stran. »Če bi nas zagledal, bi lahko mislil, da oprezamo za njim. Res smo imeli veliko srečo, da nas ni opazil,« je dejal Julijan. »Hitro, tecimo. Temno je že in tale pogovor, ki smo ga slišali, je bil tako skrivnosten. Malo me je strah,« je dodala Nika. Vsi so tekli nazaj do ulice. Dogovorili so se, da bodo to obdržali zase in da doma tega ne bodo omenjali. »Lahko se jutri dobimo pri meni in se o vsem pogovorimo. Zdaj sem preveč utrujen, da bi se še lahko pogovarjal,« je dejal Miha. Ker so bili tudi ostali utrujeni, so se strinjali z njim. Poslovnili so se in se napotili vsak k svoji hiši. Ko je Ana prišla domov, jo je mama pošteno okarala: »Kolikokrat sem ti že povedala, da se najkasneje ob sedmi uri vrni domov, ti pa mi v hišo vstopiš, ko odbije osem? Kje si bila?!«

»Oh, oprosti, mama,« je utrujeno rekla Ana. »Zunaj sem se igrala z otroki iz sosednjih hiš. Bilo je tako zabavno, da sem čisto pozabila na čas. Saj veš, komaj sem se malo vklopila družbo ... Tako zabavno se je bilo pogovarjati z njimi in sedeti na kopi na igrišču. Povedali so mi kar nekaj stvari o šoli ...«

»To, da se pogovarjaš in zabavaš z vrstniki, je lepo in prav, samo na uro drugič pazi. Z očkom naju je že začelo srbeti, kje si. Upam, da si boš to zapomnila. Uh, koliko je že ura! Hitro se umij in pojdi v posteljo,« je dejala Anina mama in se napotila proti kuhinji. Ana je povečerjala, se umila in se počasi odpravila v svojo sobo. Nekaj časa je razmišljala o pogovoru, ki so ga slišali, nato je zdrsnila v sen.

Naslednje jutro se je zbudila ob devetih. Pozajtrkovala je z mlajšo sestrico Nino. Postregli sta si z umešanimi jajci, s svežo gnjatjo in sokom. Jedli sta svež kruh, ki ga je Anin očka zjuraj prinesel iz pekarnice. Z mamo se je dogovorila, da bodo ob 13. uri njeni novi prijatelji prišli na kosilo. Odpravila se je do hiše, v kateri je živel Miha. Skupaj sta se odpravila do Nikine hiše. Bila je v svoji sobi. Skupaj so se sprehodili še do hiše dvojčkov. Dogovorili so se, da bodo odšli na dolg sprehod. »Še kar mi ne gre iz glave tisti pogovor, ki smo ga slišali včeraj,« je dejal Julijan. »Celo noč sem razmišljal o njem in na misel mi je prišlo, da bi mogoče zasledovali moškega. Rekel je, da bo danes ob osmi uri obiskal nekega drugega moškega, tistega, ki je bil na drugi strani slušalke. Mislil sem, če bi vzeli kolesa in ga zasledovali.«

»Saj res,« je dodal Miha, »kot se spominjam, je omenjal neke vreče in morda tisti moški in njegov sogovornik ne naklepata nič dobrega. V omenjenih vrečah bi morda lahko bile tihotapske stvari ... Govoril je tako skrivnostno in besede, ki so prišle iz njegovih ust po mojem mnenju tudi niso bile za vsakogar.«

»Mhm,« je premišljevala Nika, »staršem bi lahko rekli, da bomo prespali v šotoru. Jaz imam enega in lahko bi prespali na našem vrtu. Okoli hiše imamo kar nekaj travnatih površin in verjetno bi moja mami dovolila ... Zunaj ni več tako mrzlo in potem bi se ob osmi uri zvečer, tako da nihče ne bi vedel seveda, pripravili na zasledovanje moškega, ki je včeraj telefoniral pred hišo na koncu ulice.« Vsi so se strinjali. Bili so razburjeni. »No,« je dejala Ana, »to res ni slaba ideja. Jaz bi morala doma vprašati, ali bi lahko prišla. Verjetno bi se dalo nakako dogovoriti.«

»Si prepričana, da bi nam tvoja mami pustila kar tako spati zunaj v šotoru?« je Miha previdno vprašal Niko. »Seveda, zakaj pa ne. Dobro jo poznam in prepričana sem o tem,« je odvrnila Nika. »Kaj pa prostor?« se je pozanimala Julija, »ali je v šotoru dovolj prostora za vse nas?«

»Oh, saj imamo dva šotora, ki sta prostorna. Tako ali tako ne bomo veliko v šotoru, saj bomo zasledovali tistega tipa,« je pojasnjevala Nika. Ker se je bližal čas kosila, je Ana povabila ostale, da so se z njo odpravili domov, kjer so pojedli odlično kosilo.

Anina mama je kuhala zelo dobro. Brokolijeva juhica, za glavno jed pa krompir, zrezki in solata z jajci ter paradižniki so se jim zelo prilegli. Seveda ni smel manjkati sočen pomarančni sok. Potem jim je Anina mama postregla še s kokosovim pecivom. Ana se je potem s staršema dogovorila, da bo noč preživela pri Niki. Vendar jima ni nič omenjala skrivnih načrtov s kolesom. Julija, Miha, Julijan in Nika so se vljudno zahvalili za odlično kosilo in se odpravili vsak k svoji hiši. Že prej so se namrač z Ano dogovorili, da se bodo pri Niki dobili ob sedmi uri. Julija in njen brat sta na srečo uspela prepričati starša, da sta ju pustila iti k Niki. Tudi Miha in Nika sta se doma o vsem dogovorila in ko je ura odbila osem, se je družčina s kolesi vred dobila pri Niki doma. Skupaj so se dogovarjali, kako bodo izpeljali načrt. »Ali imate vsi na svojih kolesih luči?« je preveril Julijan. Vsi so imeli primerna oblačila in obutev. Kmalu so že čakali pred hišo, pred katero je prejšnji večer telefoniral neznan moški. Skriti za drevesom so ga nestrpno čakali. Vsaka minuta se jim je vlekla neznansko dolgo. Ko so končno dočakali trenutek, ko je moški stopil iz hiše, je Julija predlagala, da zajahajo kolesa. Že na videz znan moški se je odpravil do avta in ga pognal. Peljal se je dokaj počasi, zato so mu otroci lahko sledili. Kmalu so prispeli do hiše, kjer se je ustavil.

Družčina se je skrila za živo mejo in tam počakala, da je moški stopil iz avta in nato izginil za vogalom hiše. Julijan je predlagal, da bo najbolje, če mu potihoma sledijo. Kolesa so skrili za živo mejo in se odpravili za njim. Ker je bila že tema, so imeli s seboj tudi svetilke, ki so jih prižgali. Ko so prišli do

vogala hiše in pogledali v smer, v katero je šel moški, jih je čakalo presenečenje. Tam ni bilo nikogar! Posvetili so naokrog in ugotovili, da je za hišo zid. Vsi so bili močno prepričani, da so videli moškega, ki je izginil za vogalom hiše. »Le kam bi lahko izginil?« se je začudila Julija. Vsem se je motalo po glavi isto vprašanje. Moški ni mogel iti nikamor drugam, saj so ga vendar videli! Svetili so s svetilkami in iskali prostor, kamor bi se lahko skrili njihov osumljenec. Vsepoovsod je bil zid obdan z bršljanom in nobene druge poti, razen tiste, ki je vodila pred hišo, ni bilo. Nika se je naenkrat spotaknila ob desko na tleh. Jezno je brcnila vanjo. Noga jo je zoprno zbolela in s svetilko je posvetila na desko, ob katero se je spotaknila. Vendar ni bila samo ena, več jih je bilo. Kot bi jo zanimalo, kaj je spodaj, je dve skupaj prestavila na drugo stran trave. In pogledaj! Pred njo je bila jama. Dovolj globoka, da bi lahko skočila vanjo. Pozvala je ostale in jim pokazala jamo, ki jo je odkrila. »Ah,« je dejal Miha, »saj je samo navadna jama.« Vendar ni bila, bil je skribni rov, ki se je začel spodaj in se je nadaljeval v pozemlje. Julijan je to kmalu ugotovil. Odmaknil je še preostalih nekaj desk in skočil v jamo ter poklical ostale: »Tukaj je votlina, ki se razteza še naprej. Zagotovo je tisti moški izginil tu spodaj!« Vsi so kmalu prilezli dol in se skupaj odpravili po votlini. Pot so si osvetljevali s svojimi lučkami. Vse skupaj je bilo tako razburljivo! Hoja po neznanem rovu, in to v temi! Jama oziroma votlina se je kmalu razcepila na dva dela. Takrat je Julija zaslišala nekaj, kar je druge opozorilo, naj bodo tiho. Zaslišali so znan moški glas, ki je prihajal iz levega dela votline. Stopili so v desni del in ugasnili svetilke. Prisluhnilo so glasovom.

»Pohiti že!« je priganjal moški glas, ki jim je bil že znan. »Če bova prepozna, bova imela veliko težav!«

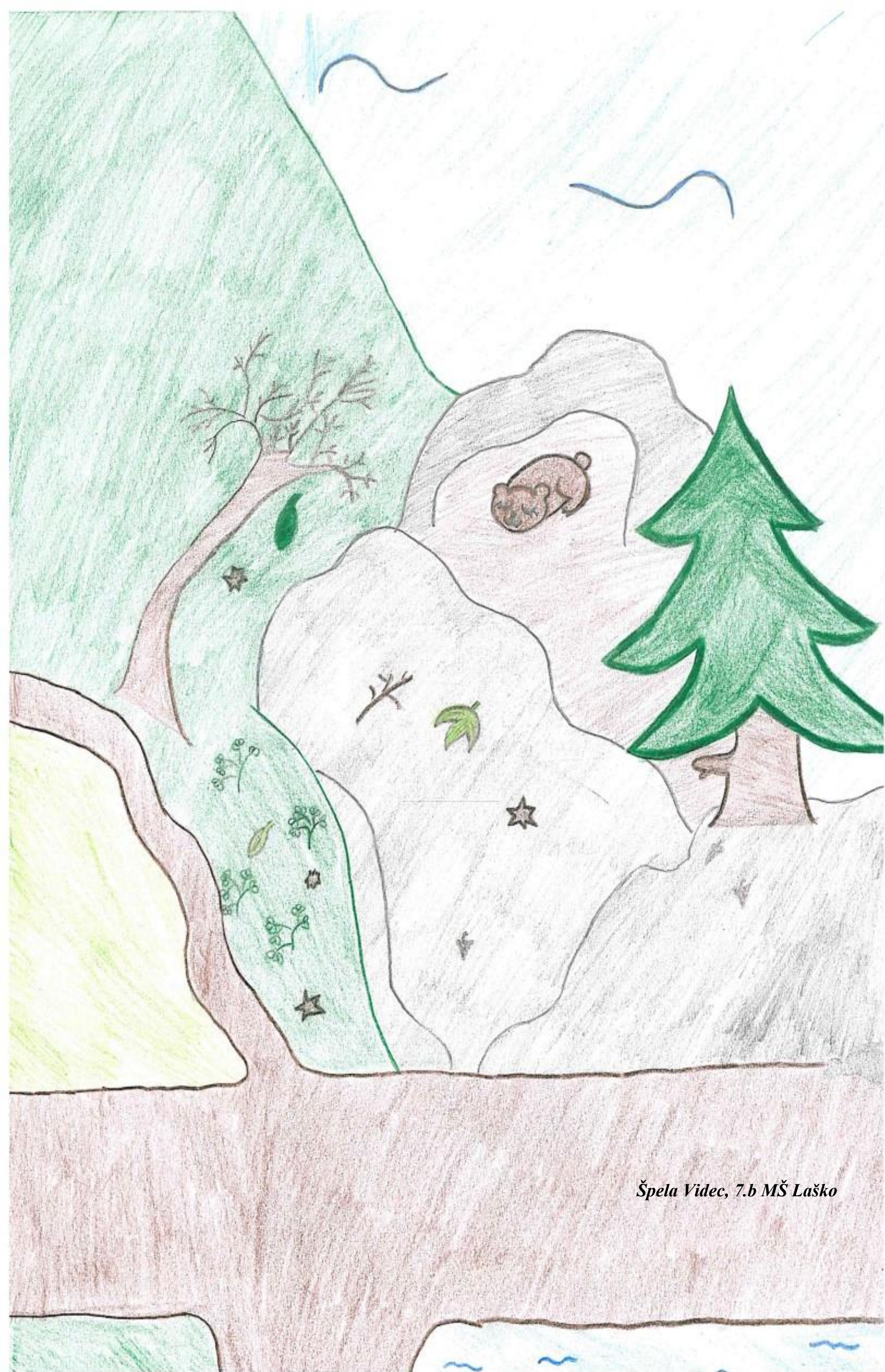
»Saj, saj. Če že takole komentiraš, bi mi lahko vsaj pomagal ... Te vreče so tako velike, prejšnje so bile veliko bolj praktične,« je stokal drugi glas, »vožnja do Rožmarinove ulice bo trajala ceeelo večnost.« »Utihni že enkrat!« mu je zabrusil prvi, »sam veš, da sem jaz to že opravil, ti pa bi moral predvčerajšnjim, a nisi. Zato ne mislim podpirati tvoje lenobe in pozabljivosti. Dovolj bo. Pridi, greva.« Otroci so se v desnem predoru in v temi še bolj stisnili. Bili so razburjeni in bilo jih je strah. Moška sta prišla iz drugega predora in si pot osvetljevala s svetilkama. Eden je na rami nosil veliko vrečo, ki je pri vsakem njegovem koraku zarožljala. Seveda sta moška gledala samo pred svoje noge in še na misel jima ni prišlo, da bi gledala v desni tunel. Odšla sta. Otroci so odšli v levi predor in ko so v soju svetilk zagledali prostor, v katerem sta bila malo prej moška, so jim oči skoraj popadale iz jamic. V kotih so bile vreče, v katerih je bilo ogromno denarja. Ana je mislila, da sanja. Ko je z Niko odpirala kovček, ki je bil na tleh, je postajala še bolj začudena in šokirana. V kovčku je bilo veliko dragega nakita, ki se je bleščal kot pravi zaklad. »Očitno so to tiste stvari, o katerih je govoril moški,« je dejal Julijan. »Verjetno ga potem nekako pretovorijo do tiste Rožmarinove ulice!« je veselo vzkliknila Ana. »Oh, saj res,« je rekla Julija, »potem sta tista dva že v avtu in se že vozita proti Rožmarinovi ulici, kjer bosta preprodala blago!«

»To moramo nujno sporočiti policiji!« je vzkliknil Miha in vsi so se strinjali z njim. Hitro so se odpravili nazaj po rovu. Kmalu so prišli ven na prostost in že so bili pri kolesih. Pridno so kolesarili v popolni temi, saj je ura bila že čez devet. Ko so prispeli nazaj do ulice, v kateri so živeli, so hitro stekli k Ani domov. Anina mama je bila zelo začudena, ko so pozvonili, saj se je že odpravljala spat. Povabila jih je v dnevno sobo in kmalu se jim je pridružil Tomaž, Anin starejši brat. Ker je bil Julijan od vseh najstarejši, največji in že kar malo odrasel, je on začel pripovedovati zgodbo. Če je kje kaj spustil, so ga drugi dopolnjevali. Mama je bila videti čisto začudena in šokirana, Tomaž prav tako. Poklicali so očeta in mu še enkrat malo bolj na hitro obnovili zgodbo. Vsi skupaj so se odpravili k Nikini hiši, vse povedali še Nikinima staršema in potlej so skupaj poklicali policijo.

Policija pa se je še tisti večer odpravila do Rožmarinove ulice in ujela moške, ki so se ukvarjali z umazanimi posli. Ker so jih že prejšnja leta iskali, vendar jih niso popolnoma razkrinkali, so imeli zdaj skrito votlino kot čist dokaz kraje oziroma tihotapstva. Ana, Miha, Julija, Nika in Julijan pa so preostanek počitnic preživeli skupaj.

Barbara Grešak, 7.b MŠ Laško

Špela Videc, 7.b MŠ Laško

DRAMSKO POUSTVARJANJE

Kosovirja na leteči žlici

GLILI: Kaj bi le moglo biti tisto tam spodaj?

GLAL: (Se razjezi.) Nehaj se že sklanjati čez rob. Menda ne bi rada spet zletela ven! Ti trapa!

GLILI: Kaj se pa jeziš? (Glili se razjezi.) Zoprni si! Zmeraj hočeš biti pametnejši, sita sem te!

GLAL: Če si me sita, kar izvoli – skoči ven!

GLILI: Domišljavec kosovirski!

GLAL: Prismoda Kosovirska!

GLILI: Kaj si le domišljaš! Prava reč, če je žlica tvoja ...

GLAL: Moja, moja! Ti si svojo po neumnem napravila! (Obema se bliskajo oči, v vetru se jima srši dlaka.)

(Veter poneha.)

GLAL: Sam ne vem, kaj mi je bilo, Glili. Nikar se ne jezi name.

GLILI: Kaj me je le prijelo, da sem tako pobesnena?

GLAL: Daj mi tačko, da nisi jezna.

GLILI: Na tačko, vse je v redu. (Obema se zasvetijo oči, dlaka se jima nasrši.)

GLAL: Samo pretvarjaš se! Hinavka!

GLILI: Tepec domišljavski, bi eno po glavi?

GLIAL: Tepka! Kaj si drzneš?! (Veter pojenja.)

GLILI: Joj, Glal, oprost! Ne bom več.

GLAL: Že dobro, jaz sem kriv. Ti mi oprost.

(Veter spet potegne.)

GLILI: Iz žlice te bom vrgla! Sovražim te!

GLAL: Ne morem te gledati! Grda si kot žaba!

GLILI: Ti pa kot krastača!

GLAL: Izgini!

GLAL: Ti izgini ... Oh, že spet. Glal, si hud?

GLAL: Kje pa, saj sva prijatelja.

GLAL: Ti, Glili, meni se zdi, da je veter kriv. Si videla, kadar zapiha, se prepirava, kadar pojenja pa se pomiriva.

GLILI: Drži. Veš, kaj, potuhniva se na dno žlice! (Čakata.)

(Veter zapiha z vso močjo.)

GLILI: Kakšen čuden

veter.

GLAL: Skoraj bi se bila

stepla. Čisto po

neumnem.

GILI: Dobro, da sva v

žlici. (Dvigne glavo in

zavpije.) Butelj! Da bi

vsaj padel iz žlice!

(Glal potisne Glilino

glavo nazaj na dno, Glili

pobesi pogled.)

GLAL: Saj ni nič hudega

(Se zasmije.) Veter

prepirljivec je bil kriv.

Glavo dol, še z repom se

pokrij, pa bo!

GLILI: (Zamrmra.) Veter prepirljivec ...

Kakšen čuden
veter!
Narediti zna,
da se v hipu spreta
dva prijatelja!

Vendar na dnu
žlice
je pred vetrom mir
pa je spet prijazen
mali kosovir.

Če še kdaj drug z
drugim
bova skregana,
bova rekla veter,
ta je kriv vsega.

Veter prepirljivec
raje pojdi spat,
nimava prav rada
takihle navad!

GLILI: Tu spodaj leži jezerce! Spustiva se!

GLAL: Zakaj pa ne, če ti tako praviš! Utrgaj mi paradižnik, lačen sem.

(Glili utrga paradižnik.)

GLAL: Hvala! (Žlica pristane na bregu jezera, kosovirja splezata na vrbo in se gugata na vejah.)

**Gloria Sevšek, Jernej Frece, Tilen Rezec, 4. razred PŠ Vrh
Risbici: Gloria Sevšek in Jernej Frece**

Volč in jagnje na sodišču

(Volč pričaka ovco, da bi jo pojedel. Ovca kriči na pomoč, ampak zaman.)

VAŠČAN RUDI: Ena, dve ... deset ... Kaj že spet *(je zakričal)*? Tretja ovca! Zdaj imam dovolj! Sklical bom posvet.

(Vaščan Rudi odide v mesto in na razgovoru pove za volka.)

VAŠČAN RUDI: Treba ga bo ujeti in prodati.

VAŠČAN JOŽE: Res je, vzemimo vile in bakle ter ga ujemimo.

VOLK: O, ne, samo lačen sem bil, zdaj pa me lovijo. Grem se skrit k botri lisici.

VAŠČAN SAŠO: Poglejte, tamle je, gremo!

VOLK: O, ne! Bolje, da zbežim.

VAŠČANI: Gremo za njim! Gremo, gremo!

VOLK: *(Beži, dokler ne pride do botre lisice.)* Botra lisica, odpri!

LISICA: Že grem! Saj se nikamor ne mudi.

VOLK: Vaščani me lovijo, hitro!

LISICA: O, potem pa hitro pridi noter in se skrij v omaro!

VAŠČANI: Tamle je! Hitro, tukaj je šel!

VAŠČAN RUDI: O, dober dan, gospa lisica. Kako kaj?

LISICA: Dobro, dobro, sončim se.

VAŠČAN JOŽE: Ste mogoče kaj videli volka?

LISICA: O, da, da ... Tako hitro je prišel mino in zbežal pod skalo, vendar ne vem, katero. Kaj pa je spet ušpičil?

VAŠČAN SAŠO: Ubil je tri ovce. Adijo.

LISICA: *(se obrne k volku)* Kaj se ti je utrgalo? To so najboljši lovci. Huh, dobro, da si jim ušel.

VOLK: Ja, fino. No, adijo.

LISICA: Adijo.

(Volč odide domov. Lisica mu prinese sodni poziv.)

VOLK: *(Se popraska in vprašujoče gleda poziv.)* Kaj tu piše? »Dragi volč! Jutri morate priti na sodišče, ker je eden od jagenčkov preživel in vas toži za milijon.«

LISICA: Da, res je. Še jaz moram iti, ker sem te skrila.

VOLK: To ni dobro.

(Naslednji dan na sodišču.)

SODNICA LEVINJA: Sedite, mir v dvorani! Obtožena, vstanita!

VOLK IN LISICA: *(Stoje.)* Prišeževa, da bova odgovarjala po resnici.

SODNICA: Volč, ste ga pričakali v zasedi?

VOLK: Da.

SODNICA: Ste bili lačni?

VOLK: Da.

SODNICA: Ali obžalujete svoja dejanja?

VOLK: Da, zelo.

SODNICA: Ali boste to naredili še kdaj?

VOLK: Ne, nikoli več.

SODNICA: Sedite. Lisica, vstanite. Zakaj ste ga skrili???

LISICA: Ker ga imam rada.

SODNICA: Naj slišimo volkovo zgodbo.

JAGNJE: Prav.

VOLK: Žal mi je, ampak lačen sem bil in krulilo mi je po želodcu. Nekoga sem moral pojesti.

JAGNJE: Prav, umikam tožbo.

SODNICA: Prav. Razprava je končana.

(Jagnje, volč in lisica gredo na sprehod globoko v gozd, kjer volč zgrabi jagenjčka. Z lisico ga pojesta.)

In kaj se naučimo iz te basni? Nikoli ne zaupaj sovražniku. **Dani Klepej Ramšak, 7.a PŠ Debro**

Volk in jagnje

(Odkar sta se volk in jagnje prepirala pri potočku, se je jagnje odločilo tožiti volka zaradi poskusa umora. Odšla sta na sodišče.)

TOŽILEC: Tožimo volka zaradi poskusa umora.

VOLK: *(Iz ozadja.)* Ni res!

SODNIK: *(Glasno zavpije.)* Mir v dvorani! Tožilec, govorite naprej!

TOŽILEC: Imamo dokaz – modrice na jagnjetu, ugriz in zob, ki mu je ostal v telesu. Imamo tudi sodnomedicinske dokaze, da je zob od volka.

VOLK: *(Potiho reče)* Da sem ga moral tako močno ugrizniti ...

SODNIK: Tožilec, pokažite dokaze!

TOŽILEC: Tukaj jih imate.

SODNIK: Razglašam, da je volk obsojen na deset let zavora zaradi poskusa umora.

VOLK: Neeeeeeeeeeee.

Volk je odpeljan v zapor za najhujše morilce. Jagnje je lepo živelo naprej, saj je bilo mirno, ker je bil volk zaprt.

Jakob Ferlin, 7.a PŠ Debro

Na sodišču

(Ker smo iz zaupnih virov izvedeli, da je jagnje še živo, smo ga poklicali, da vidimo in se prepričamo, ali je res.)

JAGNJE: *(Zadihano.)* Ah, sem izmučeno.

SODNIK OSEL: *(Zakašlja.)*

JAGNJE: Oprostite, gospod sodnik osel. Lahko vidite, da sem živo in pripravljeno na sojenje.

VOLK: O, vidim, da te lahko še enkrat požrem!

SODNIK OSEL: Počasi, volk! *(Se zadere.)* Primitite ga in vklenite!

(Policisti prašički ga primejo, vklenejo in posedejo.)

SODNIK OSEL: Upam, da boš zdaj tiho. No, volk, kaj lahko poveš v svoj zagovor?

VOLK: Zelo preprosto. Jagnje je prišlo samo do mene, me začelo izzivati in mi zlezlo samo v želodec.

SODNIK OSEL: Zdaj pa ničesar več ne razumem. Ali si potem ti krivo, jagnje?

JAGNJE: Bilo je malo drugače.

ODVETNIK HRČEK: *(Si sname očala in vstane.)* Bilo je čisto drugače. Volk je prišel do jagenjčka in ga pohrustal. *(Tihozase.)* Tudi meni bi prijala kakšna miška zdajle.

SODNIK OSEL: Prosim?

ODVETNIK HRČEK: Ah, nič, nič. No, zdaj pa mi povejte, kdo je kriv. Ali volk, ki trdi, da mu je jagnje samo šlo v usta, ali to ubogo jagnje, ki ga je volk skoraj požrl in raztrgal na prafaktorje?

SODNIK OSEL: Ne vem, ne vem. Obe zgodbi sta tako prepričljivi. Kaj naj storim?

VOLK: Jaz vem! Njega zaprite, mene pa osvobodite. *(Nato reče bolj zase.)* Voila! Kaj nisem genialec?

ODVETNIK HRČEK: Nehaj s takimi, če je kdo tukaj kriv, si to ti!

VOLK: Kaj si rekel? Crkovina mala, se greva bojevat?

ODVETNIK HRČEK: Takoj, če res hočeš. Imam črni pas v karateju. Zmlal te bom v ... *(Sodnik ju prekine.)*

SODNIK OSEL: Nehajta takoj! Tako, z žirijo, ki jo predstavljajo opica Klara, papiga Tjaša in muca Nina ... Ja, kaj je že spet? Pa ne, da spet miši lovi naokoli. ... smo se odločili, da gre v zapor volk!

JAGNJE: Zmagalo sem!

VOLK: Presneto. Ko se naslednjič vidiva, te bom res požrl!

Ana Gaberšek, 7.a PŠ Debro

Gaja Kolšek, 7.a MŠ Laško

Kralj Matjaž je prišel v današnji čas

(Lepega sončnega dne je Eva peš šla v šolo. Mirno je hodila, naenkrat pa je v tleh zagledala veliko črno luknjo. Mislila je, da je samo preblisk, zato je šla mimo. Nekdo jo je poklical.)

KRALJ MATJAŽ: Hej, dekle, takoj pokliči mojo ženo! Le kje se potika?

EVA: Kaj?! Kakšno ženo? Kdo sploh si in od kod si se vzel? Kakšen čudak!

KRALJ MATJAŽ: Kako pa govoriš? Kje je Alenčica?

EVA: *(Začudeno pogleda.)* Kdo? Alenčica? Še sanja se mi ne, kdo je to. Zdaj pa oprostite, mudi se mi.

KRALJ MATJAŽ: Le kam se ti mudi? Saj te ne lovijo Turki.

EVA: Kakšni Turki, šolo bom zamudila!

KRALJ MATJAŽ: Šolo? Ti hodiš v šolo?

EVA: Glejte, gospod, ne vem, kdo ste. In da, hodim v šolo kot vsi drugi.

ALENČICA: *(Čisto zaskrbljena pravi Matjažu.)* A tukaj si! Jaz te pa povsod iščem.

EVA: Zdaj pa res moram iti. Adijo!

ALENČICA: Kdo pa je to dekle? Pa menda nisi spet razglabljal o Turkih?

KRALJ MATJAŽ: *(Se razjezi.)* Seveda, saj lahko vsak čas pridejo nazaj k nam! Kaj bo pa potem?

ALENČICA: Preljubi moj mož ... Kolikokrat sem ti povedala, da smo v 21. stoletju! Zdaj ni nič več Turkov, gradov, služinčadi ... Vse to je že mimo!

KRALJ MATJAŽ: Ampak ... kako? Kaj pa je potem še ostalo? Ali bom živel v hlevu? Kaj pa drugi? Kje potem sploh živijo? V jamah?

ALENČICA: *(Zaskrbljeno.)* Oh ... Vidim, da boš moral videti in se naučiti še kar nekaj stvari. Ampak najprej sleci ta kraljevski plašč in obleci kavbojke in srajco.

KRALJ MATJAŽ: Kaj naj oblečem? K-kav-bojke? Kakšna zver pa je zdaj to?

ČEK: O, živijo, oči! Kako si?

KRALJ MATJAŽ: *(Popolnoma izgubljen.)* Kje, kdaj, kako sem se znašel v tem čudnem kraju?

ČEK: Ah, privaditi se boš moral ... No, mudi se mi. S frendi se dobimo na vlaku. Čav!

KRALJ MATJAŽ: Kaj pa je že spet to? A se mu blede? Kaj pa blebeta? Fren... in kakšno čudo je to vlak? In kaj pomeni čav?

(Konec pouka se Eva s prijateljicami Anjo, Sabrino in Saro vrača po isti poti domov. Zaskrbljeno gleda okrog sebe, če bo spet srečala čudnega gospoda. Prijateljice opazijo njeno zaskrbljenost.)

ANJA: Eva, zakaj si tako zaskrbljena? Že cel dan se ne pogovarjaš, odsotna si ... Kaj ti je?

EVA: Zjutraj, ko sem šla v šolo, sem na poti videla zelo čudnega gospoda. Brado je imel do tal in še dlje, na glavi je imel sračje gnezdo, bil je zelo čudno oblečen in govoril je tudi zelo čudno.

SARA: Zdaj, ko si ga opisala, me spominja na tistega kralja Matjaža iz berila. A se spomniš, ko smo ga zadnjič brali?

SABRINA: Jaz se spomnim. In nasploh je vse čudno, odkar smo v sedmem razredu. Učiteljice so bolj stroge. Meni je na primer učiteljica dala oceno tri namesto štiri. Lahko bi dobila celo pet.

ANJA: Oh, Sabrina ... Učiteljice so čisto iste kot lani, samo ti se manj učiš!

SARA: Amm ... Eva? Ali si mislila tistega gospoda tam?

EVA: Da! To je on! Pridite, gremo do njega, mogoče ima kakšne težave. In videti je osamljen.

VSE: Pojdimo!

EVA: *(Prestrašeno pristopi.)* Dober dan! Ali se me spomnite? Zjutraj sva se videla ...

KRALJ MATJAŽ: Seveda se te spomnim! Ti si tisto dekle, ki hodi v šolo ...

EVA: Emm ... Ja. In kdo ste vi?

KRALJ MATJAŽ: Torej, kdo sem jaz ... sem Matjaž, kralj Matjaž.

SARA: Saj to ni mogoče! A si ti tisti, ki počiva pod zemljo?

KRALJ MATJAŽ: Ja, no, ampak zdaj sem že na površju ...

ANJA: Torej se ti je brada končno ovila devetkrat okoli mize! Ti si slavni kralj Matjaž!

KRALJ MATJAŽ: Ja, to sem jaz. Ampak zdaj sem malo zmeden ... Zdaj je svet čisto drugačen! Jaz sem živel pred več sto leti ... Prosim, pomagajte mi.

EVA: Seveda ti bomo, ampak najprej ti moramo urediti brado. *(Se zamisli.)* Že vem! Sabrina, tvoja sestrična Maja je frizerka, kajne?

SABRINA: Res je. In ravno danes pride k meni na obisk. Mislím, da me že čaka.

EVA: Pridi, kralj Matjaž, z nami greš!

KRALJ MATJAŽ: V redu, ampak čez tri tedne se moram spet vrnit pod zemljo. Svoje dni nad zemljo bi rad karseda izkoristil.

ANJA: Že vem! V Thermano boš šel.

SARA: In po nakupih v Spar in Tuš. Če boš pa lačen, gremo pa v Špico na pico!

KRALJ MATJAŽ: Na kaj? Pico? Kaj je to?

SABRINA: To je hrana, saj boš videl.

(Eva, Anja, Sabrina, Sara in kralj Matjaž se odpravijo do Maje, Sabrinine sestrične. Dekleta sestavljajo načrt, kako Matjažu polepšati te tri tedne.)

SABRINA: Ojla, Maja. Bi mi naredila eno uslugo?

MAJA: Seveda, moja draga sestrična!

SABRINA: Imamo resen problem. Nek gospod rabi pomoč, saj boš videla, kakšno. Prosim, ne sprašuj me, kdo je in od kod, samo naredi, kar bo treba.

MAJA: Že prav, že prav ... Naredila bom, kar bo treba. Pripelji tega gospoda.

KRALJ MATJAŽ: Dober dan!

MAJA: *(Pripravlja škarje, glavnik, nato se ozre ...)* Ježešna! Veliko dela bo!

(Čez dve uri konča delo. Matjaž se pogleda v ogledalo.)

KRALJ MATJAŽ: O, marička, pomagaj! Kot nov sem. Nič brade, kratki lasje ... Hvala, Maja!

EVA: *(Pride v sobo in ga zagleda.)* A si to ti? Ampak tako si ... drugačen!

ANJA: Zdaj si pa res pravi frajer! Verjetno si lačen. Gremo na pico! Pridi, Sabrina!

SABRINA: Že grem!

(Najejo se, si ogledajo mesto Laško in odidejo v hišico na drevesu v bližini Anjinega doma. Tam zaspijo. Naslednje dni zelo uživajo: grejo v Thermano, po nakupih v trgovine, si ogledajo grad in tudi mesto Celje. Vmes Matjaža obiščeta žena Alenčica in sin Ček.)

ALENČICA: O, glej ga, no, glej! Kako ti dene svež zrak! Čisto si se spremenil. Saj te sploh ne bi prepoznala! In vidim, da si našel prijatelje oziroma prijateljice.

KRALJ MATJAŽ: Zdaj mi je prav žal, da ne morem ostati dlje. Kmalu bodo minili trije tedni prostosti.

ČEK: Kdo je ta gospod? *(Si ga ogleduje, ker se mu zdi znan.)* Oči! Saj to si ti! Kdo bi si mislil, da imam tako kul očeta?

ALENČICA: Ah, sine, pojdiva. Oči se mora odpočiti in uživati. Menda si ne želi, da ga zdaj tukaj nadlegujeva. Se vidimo!

ČEK: Adijo oči!

(Minejo trije tedni in kralj Matjaž se vrne v podzemlje. Dekleta se stežka poslovijo od njega.)

To je zgodba o kralju Matjažu, zdaj pa spet vsi čakamo, da se njegova brada devetkrat ovije okoli mize.

Nina Zupanc, 7.a PŠ Debro

Obtoženi volk na sodišču

(Dvorana na sodišču se polni, ker si veliko ljudi želi ogledati, kako bo sodnik sodil volku. Glavni paznik odpre vrata in vsa dvorana vstane. V dvorano vstopi sodnik. V njej je takšna tišina, da se slišijo le njegovi koraki. Sodnik sede na svoje mesto.)

SODNIK: Sedite, prosim. *(Prime list in na hitro prebere.)* Današnji primer se glasi: volk pojedel Rdečo kapico in babico. Rešil ju je lovec, ki je prijavil ta zločin. Torej naj vstopita glavna tožilka in lovec. *(Vrata se spet odprejo in zaprejo, v dvorano vstopita tožilka in lovec. Sodnik nadaljuje.)* Gospa glavna tožilka, datum dogajanja je šesti deseti dva tisoč štirinajst. Lovec, kaj nam lahko poveste o tem zločinu, ki ste ga prijavili?

LOVEC: Hodil sem po gozdu in lovil. Ko sem šel mimo koč, sem zaslišal smrčanje in to glasno. Zavedal sem se, da v tej hiši živi babica in da je nemogoče, da bi ona tako smrčala, zato sem vstopil. Zagledal sem

spečega volka z ogromnim trebuhom. Mislil sem ga pihnuti s svojo puško, a sem pomislil, da ima lahko v želodcu babico in še koga. Iz žepa sem vzel žepni nožek, mu prerezal trebuh in s tem osvobodil babico in Rdečo kapico. To je vse.

TOŽILKA: Vaša visokost, prosim za besedo.

SODNIK: *(Nakaže z roko proti razglaševalcu.)*

RAZGLAŠEVALEC: Takoj, vaša visokost, uradno dajem besedo glavni tožilki. Mislim ... v imenu vaše visokosti dajem besedo glavni tožilki.

TOŽILKA: *(Vstane, si popravi krilo in začne.)* Hvala, vaša visokost, hvala razglaševalcu. Prvič bi rada zastavila nekaj vprašanj prisotnim. Najprej vi, branilec. Zakaj je želel gospod volk zbežati?

BRANILEC: Verjetno se je prestrašil, ko vas je zagledal s takšno frizuro. *(Vsa dvorana se začne smejati.)*

SODNIK: Mir v dvorani, mir!!! *(Ko je končno spet tišina, nadaljuje.)* Prosim, glavna tožilka, nadaljujte. Gospod branilec, vi pa popolnoma brez šal, ki delajo nemir.

TOŽILKA: Rada bi povprašala obtoženega.

SODNIK: *(Spet nakaže z roko proti razglaševalcu.)*

RAZGLAŠEVALEC: Pripeljite obtoženega! Mislim, v imenu naše visokosti. *(Pripeljejo volka, ki je pravkar prišel z operacije.)*

TOŽILKA: No, pa dajmo. Volk, ali zanikate, da ste v želodcu imeli dve osebi?

VOLK: Kdo vam je pa to rekel? Seveda zanikam.

TOŽILKA: No, v tem primeru imamo tukaj dve priči, lovca in posnetek, kako sta osebi skočili iz vas. Želite videti te dokaze? *(Z roko pokaže proti pazniku in naprej prikorakata Rdeča kapica in babica.)* No, pa si oglejmo ta posnetek, ki sem ga posnela med prerezom vašega trebuha.

SODNIK: No, posnetka je konec, glavna tožilka, vam pa čestitam, ker imate dokaze proti volku in priče. Prav tako dobro ste zastavljali vprašanja. Primer je končan, odpeljite obtoženega!

VOLK: Kaj? Neee! Saj jim ne verjamete, no?! Bodite vendar resni, posnetek so ponaredili, nihče ni snemal! Tisto je drugi volk, verjemite mi vendar.

RAZGLAŠEVALEC: *(Stopi do sodnika)* Vaša visokost, vam smem svetovati?

SODNIK: No, pa daj, toda upam, da ni nič neumnega.

RAZGLAŠEVALEC: Seveda ni, vaša visokost. Mogoče bi pa res morali povprašati še po kakšnem dokazu. Ta posnetek je res lahko ponarejen. Lahko, da je šlo samo za kakšno maščevanje zaradi starih zamer med Rdečo kapico in volkom.

SODNIK: Prav imaš. Straža, stojte! *(Volk si oddahne.)* Gospa glavna tožilka, ali imate še kakšen dokaz proti volku? Seveda takšen dokaz, ki mu lahko zaupamo.

TOŽILKA: *(Začne razmišljati in tuhtati.)* Seveda ga imam! Oglejmo si še enkrat posnetek. *(Posnetek se začne in tožilka čez nekaj minut spregovori ...)* Stoj! Povečava! *(Slika volkovega obraza se poveča.)* Vidite? Ta brazgotina na obrazu, vas ne spominja na nekoga? Mar nima prav takšne brazgotine obtoženi volk na svojem obrazu?!

SODNIK: Res je! Odlično, gospa glavna tožilka, našli ste še en dokaz proti volku. Primer je končan, volk, obtoženi ste poskusa umora, in to že drugič. Zaradi laži, ki ste nam jo povedali, boste še dodatno leto v zaporu. Torej razglašam, da obtoženca čaka enaindvajsetletna kazen v zaporu. Odpeljite ga!

Urša Kodrin, 7.a PŠ Debro

Z DROBNIMI KORAKI

Kozel Lisec pripoveduje

Moj gospodar Lukež Drnulja je nočni čuvaj. Jaz sem bil privezan v veži, zato sem se kdaj tudi česa ustrašil. Nekega dne me je nekaj tako prestrašilo, da sem se utrgal z vrvi in zbežal.

Ko sem šel po cesti, sem ob strani zagledal prelep vrt z zeljem, s solato in z ostalo zelenjavo. Ustavil sem se. Naenkrat so se mi pocedile sline, saj je bilo na vrtu toliko dobrot. Bal sem se približati vrtu, a potem sem zbral pogum in se povzpел celo na plot. V tistem trenutku me je videl lastnik vrta Slamorezec. Prišel je skozi vrata, v rokah pa je imel palico. Nisem vedel, kaj naj storim, a takoj, ko me je hotel udariti, se je prikazal Drnulja. Ker sta bila s Slamorezecem huda sovražnika, je postalo še huje. Slamorezec se je odločil, da bo tožil Lukeža. Naslednji dan, ko je bila sodba, se je zbral sodni svet. Najprej so presodili, da sem kriv. Potem so se zmenili, da bodo razčistili, ali sem samo tako neumen ali pameten. Ko so me vprašali, če sem pameten, sem odkimal, ker sem bil tako neumen. Lukež me je hitro branil in rekel, da sem samo odganjal muho. Niso in niso se mogli zmeniti, kaj je prav. Mimo je prišel znan berač, ki je bil zelo moder človek – Flere Krivostegno. Sodni svet ga je hitro vprašal, ali je to zločin ali ne. Po dolgem premišljevanju so le določili kazen zame in za mojega gospodarja. Mene so nekajkrat udarili po senci, kar je tudi malo bolelo, saj so nekajkrat zgrešili, gospodar pa je to moral gledati z zavezanimi očmi.

To kazen sem si zaslužil, saj se zavedam, kaj sem storil. Zdaj vem, da nikoli več ne bom storil ali si želel česa takega.

Nina Zupanc, 7.a PŠ Debro; Risba: Gaja Kolšek, 7.a MŠ Laško

Kozel opisuje

Sinoči me je Drnulja bolj slabo privezal, kar sem sicer opazil, toda nisem pobegnil. Raje sem počakal, da je odkorakal v nočno službo, in potem pobegnil. Že sem se sprehajal po cesti in opazoval tiho vas. Hodil sem še nekaj časa, potem pa sem zavohal svežo zelenjavo, se ustavil in si jo tudi ogledal. »Mmmmm ... kakšno zelje!« sem se zamišljen približeval zelenjavi, naenkrat sem se zaletel v ograjo in nisem mogel naprej. Pred mano se je naslikal Andraž Slamorezec. Nekaj je vpil, a ga nisem razumel, razumel sem ga šele, ko je nad mano povzdignil palico. »Ah, ravno pravi čas.« sem si mislil, saj me je moj dragi gospodar branil.

Mislim, da me je potem privezal, ker sem se zbudil v hlevu. Vstopil je Drnulja in mi nekaj govoril in zraven jokal, potem smo odšli na sodišče, toda takoj sem zaradi psov zbežal naravnost domov. Legel sem na najbližji travnik, jedel in čakal. Zadremal sem za uro ali dve, potem pa sem videl ubogega gospodarja, ki je bil tepen. Potem je možakar prišel k meni in začel pretepati travo. A ni pretepal trave, temveč mojo senco.

Urša Kodrin, 7.a PŠ Debro

Štorklja in čaplja

Po gozdu se je sprehajala štorklja in si veselo žvižgala. Na sebi je imela čudovit plašč, ki je vsak dan spreminjal barvo, bil je pravi čudež.

Ni več dolgo hodila, ko je v močvirju zagledala čapljo, ki je lovila žabe. Štorklja je obstala: »Osupljivo. Kakšen plašč je to? Čisto vse barve mavrice so na plašču in to naenkrat. Kje si ga dobila? Lepši je kot moj!«

»Ah, sestrični sem ga ukradla. Nikar ne bodi ljubosumna. Tudi tvoj je lahko tako lep, samo malo s škarjicami porežeš tu in malo tam ... In bo popoln. In veš kaj še? Barvo bo spreminjal, ko boš to hotela ti, lahko tudi vse barve naenkrat tako kot pri meni,« ji je pojasnjevala čaplja in štorklja je bila vsa navdušena. Vzela je škarje in začela rezati. Vse je bilo brez uspeha, plašč je bil še vedno iste barve, toda bil je razrezan na koščke. Nauk: Požrešnost ni lepa stvar. Uživaj v tem, kar imaš, in bodi zadovoljen.

Urša Kodrin, 7.a PŠ Debro;

Liliputanci odkrijejo Gulliverjevo skrivnost

Nekoč pred davnimi časi so na otoku Liliput živeli Liliputanci.

Nekega dne je na Liliput naplavilo Gulliverja, slavnega potovalca. Po dveh letih, odkar ga je naplavilo, so Liliputanci pod lilipalmo z lilikokosi odkrili velikansko kačo in njen velik črn brlog. Hitro so poklicali kralja, da jim pove, kaj naj naredijo z njo. Vsi Liliputanci so bili prepričani, da bo nekega dne kača podivjala in napadla. Skušali so jo odstraniti, ampak nihče se je ni upal dotakniti. Poslali so najhrabrejšega Liliputanca.

»Jaz že ne grem. Škoda je tako hrabrega Liliputanca. Kaj če me poje?« je povedal.

»Ta stvar je grozna!« so menili Liliputanci.

Nazadnje se je oglasil še kralj: »Kdo bo ukrotil to kačo? Tisti, ki jo bo, bo dobil lepo nagrado. Dobil bo petdeset tisoč liliputanskih dinarjev.«

Vsi so skočili v zrak, saj so si močno želeli nagrado, a nihče si kače ni upal ukrotiti. Javil se je najmanj pogumen Liliputanec. Vsi Liliputanci so se mu začeli smejati in mu govoriti, da tega ne bo zmož. Najmanj pogumen Liliputanec je stopil do kače in zavrtel svoj lililaso ter ujel velikansko in grozno kačo. Ko so prišli bliže kači, so ugotovili, da je mrtva. Njo in njen brlog so odvezli do Gulliverja, ki so ga poimenovali Mož gora. Ko je Gulliver zagledal to kačo in črnilo, je ves zasijal in vzkliknil: »Moje pero in črnilo!« Vsi Liliputanci so se začudili, saj niso vedeli, kaj sta pero in kaj črnilo. Gulliver jim je razložil, da je pero nekaj, s čimer pišemo, v črnilo pa pomakamo pero, da piše.

Vsi Liliputanci so vzkliknili: »Vaaauuu!«

Gulliver jim je povedal svojo skrivnost, ki jo je vedel samo on: »V prostem času pišem pesmi in zgodbe.«

Gulliver je Liliputancem povedal nekaj svojih zgodb in pesmi, saj vseh ni znal na pamet. Drugo poezijo in prozo je odplavilo morje. Gulliver je še naprej pisal zgodbe in pesmi nekaj teh je bilo tudi o Liliputu in njegovih prebivalcih.

Rina Medjić, 6.a PŠ Debro; Risba: Špela Videc, 7.b MŠ Laško

Škratolandija

V deželi Škratolandiji je živelo na tisoče malih palčkov. Vsi so delali na vrtovih, otroci so se igrali in mame so pospravljale po kuhinji. Živeli so v gobah z okni. Te gobe so bile mušnice.

Nekega dne je šla družina malih palčkov v gozt. Tam so srečali veverico Mico. Bila je njihova stara prijateljica, ki je že dolgo niso videli. Povedala jim je, da je med tem časom skotila pet majhnih veveric. Ko jim je predstavila otroke, so se šli igrati.

Igrali so se skrivalnice, šli so se lovit in še veliko drugih iger. Med tem časom je eden od malih veveričkov zašel v skrivnostno jamo. Tam je začel jokati, saj je vedel, da ne bo znal nazaj. Ostali so ga začeli iskati. Kmalu so ga našli, saj jih je glas govorjenja pritegnil. Mali veveriček se je med tem spoprijateljil z vilo slikarko. Ko so vstopili, so zagledali malega veverička, kako z vilo slikarko riše po steni jame. Ostali so se kmalu pridružili, saj jim je bilo všeč.

Nato so zaslišali glas veverice Mice. Klicala jih je na muffine, ki jih je med tem časom spekla doma v krošnji drevesa. Veverico Mico so vprašali, če lahko pride tudi vila likarka. Mama je seveda dovolila. Veselo so pojedli muffine in odšli vsak na svoj konec.

Urša Erjavec, 6.b MŠ Laško

Mojca Pokrajculja malo drugače

...

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica z imenom Mojca Pokrajculja. Bila je zelo pridna, vzela je metlo in pometala. Med smetmi je našla pet evrov. Z njimi si je kupila tri lončke, ki so ji bili za hiške.

Kmalu potrka na njena vrata konj. Mojca Pokrajculja ga vpraša: »Kdo si?«

»Konj sem.«

»Kaj pa znaš delati?«

»Zajezdila me boš in te bom odpeljal.«

Mojca ga pošlje v levo hiško. Kmalu potrka tudi petelin in Mojca ga vpraša: »Kaj pa ti znaš delati?«

»Zjutraj te bom budil.«

»Potem pojdi v desno hiško.«

Kmalu zaspijo, ko spet nekdo potrka. Pes. Mojca Pokrajculja ga vpraša, kaj zna delati. »Čuvaj sem. Čuval te bom dneve in noči.«

»Potem pa pojdi v mojo hiško.«

Zadnji potrka zajček. Mojca ga vpraša: »Kaj pa ti znaš?«

»Grel te bom, imam topel kožušček.«

Končno so vsi zaspali. Zjutraj se zbudi prva Mojca in jim razdeli delo. Po opravljenem delu se najedo in gredo počivat. Mojca Pokrajculja in zajček se skupaj grejeta, petelinček jih zjutraj zbud, pes jih čuva in konj jih pelje na sprehod.

Po nekajdnevnem počitku spet potrka na vrata. Mojca Pokrajculja vpraša: »Kdo je?«

»Jaz sem, krava Šeka.«

»Kaj pa znaš delati?«

»Znam voziti in mleko vam bom dajala.«

»Potem se nam kar pridruži.«

Tako so bili vsi skupaj: petelin, pes, zajček, konj, krava. Mojca je imela že pravo kmetijo, ko se jim pridruži še sosedov mucek. Vsi veselo skakljajo okrog Mojčinih domov. Sosedje so bili kar malo nevoščljivi, a so se privadili. Petelin jih je zjutraj budil, zajček pogrel, krava jim je dajala mleko, konj jih je vozil na potep, pes je lajal in jih čuval, muc pa je hodil na obiske. V prijateljstvu so srečno živeli do konca dni.

Lea Verbovšek, 2. razred PŠ Vrh

...

Nekoč je živela Mojca Pokrajculja, ki je pometala hiško in našla cekinček. Z njim je kupila piskrček. Ko ga je kupila, si je postlala posteljo. Ko je zaspala, je na vrata potrkal Simon. Mojca Pokrajculja ga je vprašala: »Simon, kaj znaš?«

»Znam igrati na harmoniko.«

Povabila ga je v hiško. Potem je potrkalo na vrata še več živali. Mojca je bila dobrega srca in jih je spustila v hiško. Ponoči so bile živali zelo vznemirjene. Simon je vzel harmoniko in zaigral. Živali so se umirile in začele plesati. Ko so se naplesale, so utrujene zaspale. Zjutraj je Mojca vsakemu dala svoje delo. Delali, jedli, pili in plesali so vse dni. Ponoči so utrujeni spali. Mojci je bila družba vseč. Želela je, da bi z njo ostala do konca dni.

Simon Planko, 2. razred PŠ Vrh

Božična kapa

Nekoč predavnimi časi je živela deklica imenu Lea. Božiček ji je pod smrečico prinesel zelo skromno, majhno darilo. Ko je Lea to videla, je bila najprej slabe volje, saj je pričakovala večje darilo. Ko je odprla darilo, je bila nad njim navdušena. V njem je bila Božičkova kapa. Vsa vesela je stekla z njo v kuhinjo k mami. Od takrat naprej ni šla nikamor brez nje.

Nekega lepega sončnega popoldneva se je odločila, da bo odšla na sprehod s svojim psičkom Nerotom. Vso pot sta tekala in se igrala. Bila sta tako vesela in igriva, da Lea sploh ni opazila, da je v snegu izgubila svojo kapo. Ko je prišla domov, je mama opazila, da Lea nima kape. Vsa v joku se je odpravila nazaj v gozd, da bi jo našla. Ker je ni bilo nikjer, ja vsa žalostna odšla domov. Kapo je pred njo našla veverica. Ker je bila zelo topla, se je veverica skrila v kapo. Druge živali so jo opazovale in se ji zvito približevale. Naslednja je bila miška, ki je vstopila. Veverička jo je sprejela. Sprejela je tudi mravljico, ježa, nato je bila kapa polna. Lei ni preostalo drugega, kod da se drugi dan z Nerom ponovno sprehodi. Naenkrat je Nero zalajal in stekel h kapi za grmom. Vse živali, ki so se grele, so morale hitro zapustiti svoj topel dom in zbežati na mrzel sneg. Lea pa je bila zelo vesela, da je našla svojo božično kapo.

Lea Verbovšek, 2. razred PŠ Vrh

